

RALPH MITCHELL

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ALKOTMÁNYA

Történet, dokumentum, mutatók

Az Egyesült Államok Alkotmánya

James M. Mitchell

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK

ALKOTMÁNYA

Történet, áttekintés, mutatók

Bevezető, 1991. évi kiadás

A kötet szerkesztője köszönetet mond a Congressional Quarterly Inc.-nek
a magyar kiadáshoz való hozzájárulásért.

RALPH MITCHELL

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ALKOTMÁNYA

Történet, dokumentum, mutatók

Szerkesztette: Hamza Gábor

MAGYAR FELSŐOKTATÁS KÖNYVEK 8
NEMZETI TANKÖNYVKIADÓ, BUDAPEST

1998

A kötetet szerkesztette, a fordítást az eredetivel egybevetette
és szakmailag ellenőrizte

HAMZA GÁBOR

Lektorálta

FÖLDI ANDRÁS

A szerkesztésben közreműködött

MÉHÉSZ KRISZTINA

A fordításban részt vettek

BALÁZS TAMÁS, HOLLÓ DÓRA, SÁNDOR ISTVÁN, TÓTH ÁDÁM

TARTALOM

HAMZA GÁBOR

Az Egyesült Államok alkotmánya és fejlődésének
főbb vonásai / VII

RALPH MITCHELL

Az Egyesült Államok Alkotmánya / 37

Előszó / 39

Az Alkotmány írásba foglalása / 41

Az alkotmányozás kezdetei / 49

A Kongresszus felépítése / 61

A Kongresszus hatalma / 74

A végrehajtó hatalom / 91

A bírói testület / 103

A módosítás és ratifikáció / 109

Az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya / 123

Tárgymutató

az Amerikai Egyesült Államok Alkotmányához / 155

Constitution of the United States / 183

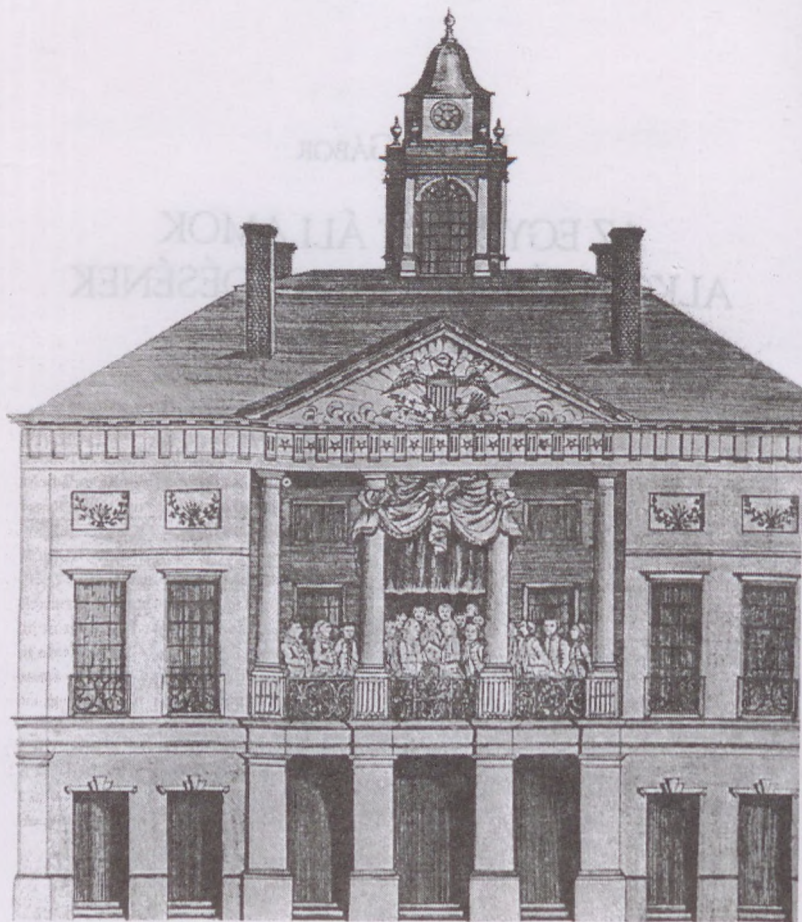
An Index

to the Constitution of the United States / 217

A Glossary of Terms in the Constitution
of the United States / 243

HAMZA GÁBOR

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK
ALKOTMÁNYA ÉS FEJLŐDÉSÉNEK
FŐBB VONÁSAI

George Washington, az első elnök beiktatása a New York-i Federal Hall erkélyén, 1798 áprilisában. A Kongresszus is itt ülésezett, mielőtt székhelye ideiglenesen a Pennsylvania állambeli Philadelphia, majd 1800-ban az újonnan épült főváros, Washington lett.

1. Európában csak három ma is hatályos írott¹ alkotmány, így az 1814-es norvég,² az 1848-as (1874-ben módosított) svájci és az 1868-ban elfogadott luxemburgi alkotmány tekinthet vissza száz esztendő t meghaladó múltra. Az Egyesült Államok 1787-ben elfogadott alkotmánya több mint kétszáz éve van változatlan formában hatályban, ha eltekintünk néhány olyan döntő jelentőségűnek nem tekinthető módosítástól, mint például a szenátorok közvetlen választásának rendszere. Másfelől elmondható az is, hogy kevés olyan alkotmányt ismerünk, amely olyan mértékben fonódna össze a nemzet életével, mint az amerikai. Ez aligha véletlen. A múlt század kiemelkedő brit államférfia, William Ewart Gladstone joggal nevezte 1878-ban az amerikai alkotmányt – a brit íratlan alkotmánnyal összevetve – „ama legcsodálatosabb műnek, amelyet az emberi elme és szándék valaha is alkotott”.³ Gladstone gyakran idézett értékelése ugyanakkor azt a téves képzetet kelti, mintha az Egyesült Államok alkotmánya Pallasz Athéné módjára teljes vértetben pattant volna elő az amerikai nép fejéből. Az alkotmány, mint ezt látni fogjuk, hasonlóan a brit íratlan alkotmányhoz, lassú, átgondolt és sokszor fájdalmas fejlődés eredménye volt, amire James Madison utalt hosszú évekkel azt követően, hogy elfogadták az alkotmányt.⁴

E napjainkban is joggal mély tiszteletet ébresztő törvénytől előzményei között kimagasló jelentőségű a Függetlenségi Nyilatkozat. Az 1776. július 4-én Philadelphiában tartott II. Kontinentális Kongresszuson elfogadott, a Kongresszus 55 tagja által aláírt Függetlenségi Nyilatkozat (Declaration of Independence) megfogalmazásában kiemelkedő szerepet vállaló Thomas Jefferson – akit találóan nevez Vossler az amerikai politikai gondolkodás atyjának⁵ – szónoki és jogi vonatkozásban egyaránt mesterművet alkotott.⁶ A természetjogban gyökerező elveket, így az emberek közötti egyenlőséget, az élethez való jogot, a szabadsághoz való jogot, az új kormány létrehozásához való jogot, továbbá az olyan kormány ellen való felkeléshez való jogot, amely nem tartja tiszteletben ezeket az alapvető jogokat – a preambulum szövege a „self-evident truth”, azaz a nyilvánvaló igaz-

ság kifejezést tartalmazza – tartalmazó Függetlenségi Nyilatkozat szerzői a természetjogot, azt a tételes joggal összevetve, „magasabbrendű jognak” (higher law) tekintik.⁷ A Függetlenségi Nyilatkozat képes volt a belső erőket az Anglia elleni küzdelemhez mozgósítani és külföldön ehhez a harchoz komoly szövetségeseket nyerni.⁸ A függetlenségi háborút lezáró, az Egyesült Államok szuverenitását elismerő, az Anglia és az Egyesült Államok, továbbá az utóbbival 1778 óta szövetségi kapcsolatban lévő Franciaország⁹ és Anglia között 1783-ban Párizsban kötött békét követően sürgős feladat volt a szilárd alapokon nyugvó belső állami rend kiépítése. A 13 volt gyarmat (Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island, New York, Connecticut, New Jersey, Delaware, Pennsylvania, Virginia, Maryland, Georgia, Dél-Karolina és Észak-Karolina) belső kormányzati rendszere nem csekély mértékben különbözött egymástól.¹⁰ Connecticut és Rhode Island autonómiával rendelkező kolóniaként a „colonial charter” értelmében maga választhatta meg kormányzóját és a kormányzó mellett működő tanácsot.¹¹ Maryland és Pennsylvania gyarmatok az angol király adománybirtokai voltak. Ezért a kormányzót, továbbá a kormányzó mellett működő tanács tagjait és a közigazgatás főbb posztjai élén állókat a tulajdonosok választották. A kilenc királyi gyarmaton az uralkodó nevezte ki a kormányzót és a legfontosabb állami intézmények élén álló személyeket. Közös vonása volt a gyarmatok állami – kormányzati rendszerének az, hogy rendelkeztek a brit alsóháznak (House of Commons) gyarmatonként eltérő vagyoni census alapján választott törvényhozó szervével. Ebből adódóan nem volt könnyű feladat az eltérő tartalmú „colonial charters” anyagát a konföderáció állami alkotmányává alakítani.

Az 1776. október 4-én elfogadott, az Egyesült Államok első alkotmányának tekintett Konföderációs Cikkelyek (Articles of Confederation) a 13 szuverén államot egy laza államszövetségben egyesítették. Ez a Walter által találóan csak „league”-nek tekintett¹² államszövetség is csak jóval később, az okmány éveken át húzódó ratifikálását követően, 1781-ben jött ténylegesen létre. A Konföde-

rációs Cikkelyek azonban nem biztosították egy olyan állam alkotmányos alapját, amely a gazdaság területén, a pénzügyek vonatkozásában, valamint a külügyek terrénumán eredményesen tudott volna működni, és amely biztosítani tudta volna a törvénykezés, a jogszolgáltatás egységét. A Konföderációs Cikkelyek alapján a bizonyos értelemben kormánynak tekintett Kongresszus ténylegesen nem hozhatott törvényeket.¹³ A Kongresszus csupán ajánlásokat szavazott meg és nem volt módja az elfogadott határozatok kikényszerítésére. A Konföderációs Cikkelyek legcsekélyebb mértékű módosításaira, változtatásaira, kizárólag valamennyi állam beleegyezésével volt mód. Egyre égetőbb feladattá vált egy új, a „League of States”-t felváltó föderális állami struktúra alkotmányos alapjainak lefektetése.¹⁴

2. Végül 1787. májusában összeült – az Európában tartózkodó Thomas Jefferson és John Adams távollétében – Philadelphiában az Alkotmányozó Gyűlés (Constitutional Convention), amelynek munkájában Rhode Island küldöttei kivételével valamennyi tagállam delegáltjai, szám szerint 55-en, vettek részt. Bár a Kongresszustól kapott felhatalmazás értelmében megbízásuk csupán a Konföderációs Cikkelyek átdolgozására terjedt ki, a küldöttek négy hónapon át tartó igen intenzív munkával megfogalmazták az új alkotmányt. A Philadelphiai Gyűlés elnöke George Washington, titkára pedig William Jackson volt. Mivel William Jackson a dokumentumot előkészítő tanácskozásokról csak igen kevés jegyzetet készített, az alkotmányozás munkájának részletei után érdeklődő kutatás a tanácskozásokat kísérő levelek és visszaemlékezések, így például James Madison emlékiratainak elemzésére kénytelen szorítkozni.

Az élethez, a szabadsághoz és a boldogság kereséséhez (pursuit of happiness)¹⁵ való jogot a természetjog alapján¹⁶ alapvető emberi jogként deklaráló, a kolóniáknak a brit uralkodótól elszenvedett sérelmeit felsoroló és az Egyesült Államok Angliától való elszakadását nyilvánító Függetlenségi Nyilatkozathoz hasonlóan az alkotmány nem egy ember, hanem – James Madison megfogalmazása szerint – „számos fej és kéz műve”.¹⁷ Az Alapító Atyák (Founding Fathers)

között voltak természetesen olyanok, így George Washington, Alexander Hamilton, Benjamin Franklin és különösen James Madison¹⁸, akik – amiként Jefferson a Függetlenségi Nyilatkozat végső formába öntésénél – döntő szerepet játszottak az alkotmány szerkesztésében és szövegezésében.¹⁹ Az Alapító Atyák jól ismerték az antik²⁰ és az újkori Európa politikai gondolkodóinak, állambölcseleőinek, így Platónnak, Arisztotelésznek, Cicerónak,²¹ Sallustiusnak, Tacitusnak, Plutarchosnak, Sir Edward Coke-nak, James Harringtonnak,²² Algernon Sidneynek, John Miltonnak, John Locke-nak, Johannes Althusiusnak, Hugo Grotiusnak, Samuel Pufendorfnak,²³ Christian Wolffnak, William Blackstone-nak²⁴, Jean Jacques Burlamaqui-nak²⁵, Emer de Vattelnek²⁶ és különösen Montesquieu-nek²⁷ a munkáit²⁸.

Lényeges szerepet játszottak az alkotmány előkészítésében az amerikai forradalom szellemi előkészítői is. Benjamin Franklin még 1754-ben javasolta, hogy a gyarmatok rendelkezzenek képvisellel a brit parlamentben.²⁹ Hasonló gondolatot fogalmazott meg James Otis 1764-ben, a „The Rights of the British Colonies Asserted and Proved” című munkájában. Az adózás-ellenességéről híres, a „forradalom tollforgatójának” nevezett delaware-i John Dickinson a „Letters from a Farmer in Pennsylvania” (1767–1768)-ban a gyarmatok törvényhozó testülete és a Parlament hatalmának csökkentését javasolja. Franklin, Otis és Dickinson a kolóniák jövőjét még a brit kormányzati rendszeren belül látja. James Wilson, a „Considerations on the Nature and Extent of the Legislative Authority of the British Parliament” (1774) című munka szerzője viszont már tagadja azt, hogy a Londoni Parlament a gyarmatokon akárcsak a legcsekélyebb hatalommal is rendelkezhetne. A híres „no taxation without representation” elv megfogalmazásával elutasítja annak lehetőségét, hogy a brit Parlament a gyarmatokra vonatkozó törvényeket hozzon. James Wilson ugyanakkor nem vonja kétségbe azt, hogy közjogi kapcsolat áll fenn a brit monarchia és a gyarmatok között. Alexander Hamilton, az „A Full Vindication of the Measures of Congress” (1774) és a „The Farmer Refuted” (1775) szerzője Wilson nézeteit

osztja, azaz a Parlament törvényhozási jogát tagadva a király iránti lojalitás híve.³⁰

Kiemelkedő szerepet tölt be az alkotmány előkészítésében és jogi – tegyük hozzá természetjogi – megalapozásában John Adams, az Egyesült Államok első alelnöke és második elnöke, akinek az alkotmányozás hosszú folyamatában ténylegesen betöltött súlya századunk irodalmában nem kap megfelelő figyelmet.

John Adams „Novanglus or a History of the Dispute with America from its Origin, in 1754, to the Present Time” címmel 1775-ben publikált cikkeiben nem vitatja a Parlament törvényhozási jogát a kolóniák vonatkozásában a kereskedelem területén. Minden egyéb területen viszont, vonatkozik ez különösen a pénzügyekre, a gyarmatok törvényhozó testületei az illetékesek. John Adams az 1776-ban publikált „Thoughts on Government”-ben még a brit „balanced government” ideájának híve. Csak később váltja fel nála a rendiség gondolatán alapuló „balancing of estates” gondolatát az érdekek egyensúlyát alapul vevő „balancing of interests” (rich versus poor) elmélete.³¹

John Adams a szerzője Massachusetts független Commonwealth első alkotmánya első tervezetének, amely nagy hatással volt a többi kolónia alkotmányára. A természetjog elkötelezett hívének számító politikus és teoretikus kiemelkedő szerepet tulajdonít az „A Government of Laws and not of Men” tételének. Említést érdemel, hogy bár nem híve a föderális szinten elfogadandó Bill of Rights-nak, a massachusetts-i alkotmány általa kidolgozott tervezete magában foglalja a Declaration of the Rights of the Inhabitants-t, amely később egyik forrása lesz a szövetségi Bill of Rights-nak.

Az 1776. január 10-én publikált pamflet, a „Common Sense” szerzője, Thomas Paine az első, aki a kolóniák politikai autonómiájának követelésén messze túlmenő, az Angliával való minden kapcsolatot megszakítani szándékozó radikális megoldás híve.

3. Az alkotmány szövegének megfogalmazása annak ellenére nem volt könnyű feladat, hogy az Alapító Atyák építhettek a fenti

gondolkodók műveire és rendelkezésükre álltak az egyes tagállamok már elfogadott, hatályban lévő alkotmányai is. A még jelenlévő 42 küldött közül végül 39-en írták alá 1787. szeptember 17-én az Egyesült Államok alkotmányát.

Az 1789. március 4-én hatályba lépett alkotmány megalkotóinak nézetei számos vonatkozásban különböztek egymástól. Alexander Hamilton és követői olyan alkotmányos rend kiépítését tartották célszerűnek, amelyben az életfogytig való kinevezés révén egyfajta „politikai arisztokrácia” kerül kivételezett helyzetbe az állam irányításában. New Jersey küldötte, Paterson meglegedett volna a Konföderációs Cikkelyek bizonyos mértékű módosításával. James Madison, Randolph, továbbá Virginia állam küldöttei erős föderális rendszer kiépítése mellett voltak, amely uralkodó szerepet játszik az államok és a polgárok vonatkozásában.³² Az Unió alaptörvénye, amely James Madison szerint „az emberi természetről szóló valamennyi kommentár közül a legkiemelkedőbb”, bizonyos fajta kompromisszum eredménye. Nem volt ellentét a küldöttek között abban a kérdésben, hogy az alaptörvénynek rögzítenie kell a korlátozott hatalom (*imperium limitatum*) Arisztotelész óta ismert elvére épülő népszuverenitást és biztosítania kell a hatalmi ágak elválasztásának, továbbá azok egyensúlyának alapjait. A hatalmi ágak közötti egyensúly (*checks and balances*) biztosítása elméletének nézetünk szerint ma is jól felhasználható kifejtése John Adams érdeme, aki az „*A Defense of the Constitutions of Government of the United States of America*” című háromkötetes, Londonban kiadott művében (1787-1788) fejti ki gondolatait, Turgot még 1778-ban megfogalmazott kritikájára reflektálva.

4. Az Unió alaptörvénye első megfogalmazásában még nem tartalmazza az alapvető szabadságjogokat. Ez joggal tűnik meglepőnek, mivel azokat az 1776. június 12-én elfogadott virginiai Bill of Rights a „kormányzat alapjának és megalapozójának” (*basis and foundation of government*) nevezte. A többek között vallás- és szólásszabadságot, az esküdszéki tárgyaláshoz való jogot, a fegyverviseléshez való

jogot, a bűnvádi eljárást szabályozó Bill of Rights kérdése fontos szerepet játszott az egyes államoknak az unió alaptörvényét elfogadó ratifikációs vitáiban. A ratifikáció korántsem bizonyult egyszerűnek. 1787 októbere és 1788 augusztusa között három new yorki lapban Alexander Hamilton, James Madison és John Jay tollából „Publius” aláírással esszék jelentek meg, melyek publikálásának célja az alkotmány ratifikálási folyamatának megkönnyítése, illetve elősegítése volt. Ezek az esszék 1788-ban két kötetben összegyűjtve „The Federalist” címmel jelentek meg. A három szerző ezekben az esszékben rámutatott a Konföderációs Cikkelyek hiányosságaira, hangsúlyozva a Philadelphiában elfogadott alkotmány előnyeit, annak érdekében, hogy New York állam polgárait az új alkotmány elfogadására készítse. A „The Federalist” ama elvek kommentárja, amelyeken az új alkotmány alapul. A „The Federalist” kitűnő eszközzel szolgált a komoly erőt képviselő antiföderalistákkal szemben, akik az erős elnöki hatalmat létrehozó szövetségi állam alkotmányának elfogadását elleannezték.³³

New York, Virginia és Massachusetts államok az Unió alaptörvénye elfogadásának, ratifikálásának feltételéül az alapvető szabadságjogoknak – *birthrights* vagy Blackstone megfogalmazása szerint *principal absolute rights* – az alkotmány szövegébe való felvételét szabták. Az első tíz alkotmánymódosításról (alkotmánykiegészítésről) 1789-ben határoztak, amelyek végül 1791-ben léptek hatályba, az alkotmány szövegével gyakorlatilag egységet képezve. James Madison volt a Bill of Rights elfogadásának legelkötelezettebb szorgalmazója, aki azonban Thomas Jefferson támogatására is számított. A Képviselőházban 1789. június 8-án elmondott beszédében hangsúlyozta, hogy az alkotmány ratifikálása ellenére a küldöttek nagy része ragaszkodik a „great rights of mankind”-nak az alkotmány szövegébe való felvételéhez. Több küldött, köztük George Mason az erős központi hatalom kialakulásától tartva azt javasolta, hogy az alkotmány szövege tartalmazza a Bill of Rights-ot. Ezt a javaslatot azonban elvetették. Connecticut állam küldötte, Roger Sherman a Bill of Rights-nak az

alkotmány szövegébe való felvételét ellenzők véleményét képviselve azzal érvelt, hogy az egyes államokban elfogadott Bill of Rights (az ún. State Declarations of Rights), amelyeket az Unió alaptörvénye is fenntartott hatályukban, elegendő garanciát nyújtanak. Végül is a Madison képviselte nézet győzött. Mivel ez volt az első eset, hogy az Unió alaptörvényének szövege kiegészítésre került, a kérdés az volt, hogy erre milyen formában kerüljön sor. Madison kilenc kiegészítést javasolt azzal, hogy azok szövegét az alkotmány szövege inkorporálja. Roger Sherman azonban azon a nézeten volt, hogy a kiegészítéseknek külön, az alkotmány szövegét követően kell az alaptörvényhez kapcsolódniuk. A Madison javasolta kilenc alkotmánykiegészítést a Képviselőház 17-re növelte, amelyeket a Szenátus 12 kiegészítésben foglalt össze. 1789. október 2-án végül tizet ratifikáltak. 1791. december 15-én váltak a ratifikált alkotmánykiegészítések az alkotmány részévé, amelyeket összefoglalóan Bill of Rights-nak neveztek. Az államok által nem ratifikált két kiegészítés a Kongresszus tagjainak díjazására, továbbá a választókerületek nagysága és a képviselők száma közötti arányra vonatkozott. Utalnunk kell arra, hogy Massachusetts, Connecticut és Georgia államok törvényhozása csak közel másfélszáz esztendővel később, 1940-ben ratifikálta a Bill of Rights-ot. Ezzel magyarázható az, hogy Massachusetts államban a Congregational Church ún. „established church”, amely 1833-ig állami támogatásban részesül. Az alkotmány ratifikálásának százötven éves évfordulója és az európai autoriter államok megerősödése ösztönzi ezeket az államokat – arra, hogy ratifikálják a szövetségi Bill of Rights-ot.

A ratifikálás révén a Bill of Rights normatív erejűvé vált, mégpedig úgy, hogy részét képezte az Unió „szupertörvényének”, az alkotmánynak. A Bill of Rights alkotmány szintjére emelése jelenti az alapvető eltérést a francia „Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen”-hez képest. Az „Ember és Polgár Jogainak Nyilatkozata” a jogokat talán szebben, elegánsabb módon fogalmazza meg, mint az amerikai Bill of Rights, azonban azok a Nyilatkozatban in-

kább csak absztrakt tisztaságú politikai maximák, semmint minden-
kire nézve kötelező, a tételes jog részeivé vált normák. A Bill of
Rights-ban rögzített szabadságjogok az államhatalom által szankci-
onált, további konkretizálást nem – tegyük hozzá, hogy értelmezést
azonban igen – igénylő normákká váltak. Earl Warren főbíró joggal
nyilatkozott úgy, hogy a Bill of Rights-nak „valamennyi alkotmány
szívévé” kellene válnia. A Bill of Rights politikai jelentőségét, sú-
lyát jól illusztrálja az, hogy a föderalista többséggel rendelkező
Kongresszus által 1798-ban elfogadott Sedition Act elleni küzde-
lemben a szólásszabadságot garantáló I. alkotmánykiegészítésre
való hivatkozás jelentette a döntő fegyvert. A kormányzatot bíráló
nyomdászok, így a philadelphiai nyomdász és kiadó William Duane
elhallgattatásának eszközéül szolgáló Sedition Act³⁴ ellen a felhá-
borodott polgárok a Kongresszusnál a szólásszabadságot garantáló I.
alkotmánykiegészítésre hivatkoztak. A Supreme Court részéről
nem került sor e törvény alkotmányellenességének felülvizsgálatá-
ra. Az 1800-ban tartott, a központi hatalmat minden eszközzel nö-
velni akaró föderalista párt választási vereségét követően sikerült
ezt a törvényt hatálytalanítani. A Bill of Rights-ban szereplő alap-
vető szabadságjogok értelmezése az elmúlt kétszáz évben gyakran
képezte vita tárgyát. A Legfelső Bíróság szerepe a Bill of Rights ér-
telmezésében csak lassan alakult ki. A Supreme Court első, Bill of
Rights-szal kapcsolatos döntése 1833-ból származik.

5. Az Unió alaptörvénye a preambulumban a népet nevezi az al-
kotmány alkotójának. Az I. Cikk értelmében a törvényhozó hatalom
letéteményese a Kongresszus, amely a Képviselőházból és a Szenátus-
ból áll. A Képviselőház tagjait kétévenként a nép választja. A Szenátus
tagjait, akiket – valamennyi államból kettőt – eredetileg az egyes államok
törvényhozása választott, az 1913-ban elfogadott XVIII. alkotmány-
kiegészítés (alkotmánymódosítás) értelmében az adott állam lakossá-
ga hat évre választja. A Szenátus az Egyesült Államok föderális szer-
ve, amely a szövetségi állam külügyeinek területén és a belpolitikában
igen fontos szerepet játszó intézménye. A Szenátus – szemben Jeremy

Bentham nézetével – semmiféle rokon vonást nem mutat az angol House of Lords-szal.³⁵

A szövetségi állam vertikálisan tagolt struktúrája a hatalmi ágak elválasztása, elkülönítése szempontjából szervesen kapcsolódik a horizontális hatalommegosztáshoz. Ezáltal a főképpen Locke-ra („balancing the power of government by placing several parts of it in different hands”) és Montesquieu-ra visszanyúló, a hatalmi ágak megosztására vonatkozó elv valóban szerves része az Egyesült Államok államrendszerének. Gyakran nem kap kellő figyelmet az a tény, hogy a *separation of powers* alkotmányban lefektetett elve nem az államhatalom három, egymástól független ágának létrehozását jelentette. A hatalmi ágak egymástól való elválasztásának biztosítékát jelentő elve ténylegesen azt jelenti, hogy három elkülönített, egymással egyenrangú, a hatalomban részes intézményt hoztak létre.³⁶ Ennek oka az, hogy gátat vessenek önkényuralom kialakulásainak. Amint Madison a „The Federalist” 47. esszéjében oly szemléletesen írja: „A hatalomnak ugyanazon kézben való egyesítése, legyen az bár egy, több vagy számos kéz ... csakis magát az önkényuralmat jelentheti.” A Legfelső Bíróság több, a Kongresszus által hozott törvényt érvénytelenített, a hatalmi ágak elválasztásának elvére hivatkozva.³⁷ A hatalmi ágak elválasztása századunk utolsó évtizedeiben is ugyanazt a funkciót tölti be, mint az alkotmányban való rögzítésének idején, a XVIII. század végén.

Az Unió alaptörvényében rögzített „fékek és egyensúlyok” (checks and balances) révén biztosított a kiegyensúlyozott hatalomgyakorlás. A „coordinated powers” később kifejlesztett technikája ellenére azonban felmerül az a kérdés, hogy a XX. század utolsó évtizedeiben az Egyesült Államok hagyományos állami szervezete, amelyben a Kongresszus és az elnöki hatalom közötti konfliktus nem ritka jelenség, megfelelő alapul szolgál-e egy világhatalom irányítására.³⁸ Kétségtelen az, hogy az elnök jóval szélesebb hatáskörrel rendelkezik, mint ez az alkotmány szövege alapján feltételezhető volna. Ugyanakkor nem állítható az, hogy az elnöki hatalom szélesítésére az elmúlt

két évszázad során törvénytelen módon, az alkotmány megsértésével került volna sor.

6. Az Alapító Atyák az alkotmány kidolgozása során világosan látták a Kongresszus szerepét és hatáskörét. Nem rendelkeztek azonban világos képpel a végrehajtó hatalomról, amit az is mutat, hogy jelentős nézetkülönbségek mutatkoztak e hatalom terjedelmét illetően. Csak a tanácskozások végső szakaszában sikerült egyetértésre jutni abban, hogy egy monisztikus végrehajtó hatalom elvei kerüljenek az Unió alaptörvényében lefektetésre. A monisztikus felfogást tükrözi az alkotmány II. cikkének 1. szakasza, amelynek értelmében a végrehajtó hatalom az Egyesült Államok elnökét illeti meg. Az elnök hatáskörét azonban az alkotmány viszonylag szűkszavúan határozza meg. Az elnök hatásköre kiterjed a külpolitika irányítására; Thomas Jefferson szerint: „The transaction of business with foreign nations is executive altogether”. Vonatkozik ez különösképpen a nemzetközi szerződések kötésére³⁹, részben a Szenátus jóváhagyását feltételezve. Az elnök hatásköre kiterjed továbbá a törvények lelkiismeretes végrehajtására, a szövetségi tisztségviselők és a szövetségi bíróságok bíráinak kinevezésére, továbbá a kegyelmi jog gyakorlására. Az elnök a hadsereg főparancsnoka. Vétójoggal rendelkezik a Kongresszus által elfogadott törvények tekintetében, bár ezt a vétójogot a Kongresszus kétharmados többséggel hatálytalaníthatja. Az alkotmányon kívül más törvények is felruházhatják az elnököt bizonyos jogokkal.

Az Alapító Atyák a felvilágosodás eszméinek hatása alatt nem akartak erős végrehajtó hatalmat. Tagadhatatlan azonban az, hogy az alkotmányfejlődés iránya idővel eltért az eredeti szándéktól. Az alkotmány nem egy tekintetben töredékes és nem egészen egyértelmű szövegének értelmezése már viszonylag korán az elnök úgynevezett „inherens jogosítványainak” elfogadásához vezetett.

7. Az amerikai alkotmány kétségtelenül legeredetibb és európai, sőt, ma már világviszonylatban is legnagyobb hatású alkotóeleme a harmadik hatalmi ágat jelentő bírói hatalom (judicial power), amelyet az 1789-ben elfogadott Bírósági Törvény (Judiciary Act) a szö-

vetségi bíróságok, s különösen a Legfelső Bíróság javára jelentősen kiszélesített.

Az a gondolat, hogy legyen mód valamilyen formában az alkotmány (alaptörvény) szövegében szereplő szabályok tényleges alkalmazásának jogi garantálására, illetve azok végrehajtásának ellenőrzésére, már jóval korábban felmerült. Pennsylvania állam 1776-ban elfogadott alkotmánya rendelkezik a Council of Censors létesítéséről. A Council of Censors feladata az államhatalom képviselői „alkotmányos viselkedésének” ellenőrzése, figyelemmel kísérése. A széleskörű elnöki hatalom mellett a Legfelső Bíróság (Supreme Court) kiemelkedő szerepe az Egyesült Államok alkotmányának és alkotmányos rendszerének legsajátosabb vonása.

A Legfelső Bíróság egymást „testvérnek” (brethren) szólító tagjai életkori korlátozás nélkül töltik be hivatásukat, egészen kivételes társadalmi presztizst élvezve. William Howard Taft, aki korábban az Egyesült Államok elnöke volt, nyolc évvel elnöki mandátuma lejártát követően (1921–1930 között) a Legfelső Bíróság elnöke lett,⁴⁰ ami jól szemlélteti a Supreme Court kivételes súlyát.⁴¹ A Legfelső Bíróság fontos ítéleteinek meghozatalával nagy mértékben hozzájárult ahhoz, hogy az Egyesült Államok alkotmánya ne merevedhessen meg. Konzervatív és progresszív vonásokat egyaránt mutató judikatúrája révén a Supreme Court komoly szerepet töltött be a szabadságon és az egyenlőségen nyugvó jóléti állam (welfare state) létrehozásában. A Legfelső Bíróság nem egyszer került konfliktusba a Kongresszussal és az elnökkel. Emlékeztet a Supreme Court és Franklin Delano Rooseveltnél elnök konfliktusa, a New Deal idején. Az ellentét oda vezetett, hogy az elnök növelni kívánta az 1937. február 5-én nyilvánosságra hozott Court Packing Plan keretében a Legfelső Bíróság tagjainak számát annak érdekében, hogy elháruljon az akadály a New Deal programjának megvalósítása útjából.⁴² A Supreme Court tagjai száma növelésének gondolata azonban megbukott a közvélemény ellenállásán, amely nem kívánt változtatni ennek a rendkívüli tekintélynek örvendő intézménynek a struktúráján. A Kongresszus is

ellenezte a judicial branch politikai súlyának ezzel elkerülhetetlenül együttjáró növekedését, amihez a tervezett reform kétségtelenül vezetett volna.⁴³

8. Az Alapító Atyáknak nem volt szándékukban a bírói hatalomnak (judicial branch of power) azt a szerepet biztosítani, amelyet az idővel az alkotmányfejlődés és a politikai helyzet változása során kapott. Az Unió alaptörvénye III. Cikkének 2. szakasza alapján a bíróságokat pusztán „ügyek és jogviták” (cases and controversies) törvények mércéje alapján való felülvizsgálata, s nem pedig az ún. absztrakt normakontroll illeti meg. A VI. Cikk második bekezdésének értelmében az alkotmány az ország legfőbb törvénye (supreme law of the land). Ez a klauzula biztosít kiemelkedő szerepet a Legfelső Bíróságnak az Egyesült Államok alkotmányos rendszerében. Nyilvánvaló ugyanis, hogy egy alkotmány csakis abban az esetben válhat egy ország alaptörvényévé (fundamental law), ha az államhatalom törvényhozó és végrehajtó ágainak alkotmánnyal ellentétes normái és rendelkezései nem hatályosulhatnak. Alexander Hamilton a „The Federalist” híres 78. esszéjében fogalmazta meg azokat az elveket, amelyeknek értelmében a bíróságoknak az alkotmány szellemének „őrzőivé” kell válniuk. Ezekből következik az, hogy a bíróságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük az alkotmánnyal ellentétes törvények érvénytelenítésére.

A törvények alkotmányosság szerinti felülvizsgálatának gondolata Sir Edward Coke-tól származik, aki azt a XVII. század elején fogalmazta meg Angliában.⁴⁴ A fentebb már említett Marbury v. Madison ítéletben a Legfelső Bíróság élén 34 éven át (1801–1835 között) álló John Marshall főbíró a törvények alkotmányosság szerinti felülvizsgálatát és azok megsemmisítésének lehetőségét alkotmányellenességük esetében, a következőképpen indokolja.⁴⁵ Az alkotmány mint a legmagasabb szintű, a nép akaratában gyökerező törvény, az államhatalmat csak meghatározott keretek között engedi érvényesülni. Ebből következően konfliktus esetén az alkotmánnyal ellentétes norma vagy rendelkezés jognak nem tekinthe-

tő, és így azokat a bíróságok, amelyek a jog értelmezői és védelmezői, nem alkalmazhatják.⁴⁶

Az Egyesült Államokban a judicial review letéteményese nem kizárólag a Supreme Court.⁴⁷ Az egyes államok legfelső bíróságának is joga van az adott állam törvényhozása által elfogadott normák alkotmányosság szerint történő felülvizsgálatára. Az alkotmányosság szerinti felülvizsgálat mércéjéül az Unió alaptörvénye mellett az egyes államok alkotmányai is szolgálnak. A tagállamok legfelső bíróságai megsemmisíthetik azokat a normákat, rendelkezéseket, amelyek ellentétesek az adott állam alkotmányával. Ebben az összefüggésben utalunk arra, hogy az egyes államok alkotmányai távolról sem annyira stabilak, mint az unió alaptörvénye. Louisiana államnak például 11, Georgiának 10, Dél-Karolinának 7 alkotmánya volt. Az ötven állam közül csupán 18 állam törvényhozása nem fogadott el egy-nél több alkotmányt. Massachusetts állam 1780-ban elfogadott alaptörvénye a legrégebbi alkotmány, igaz, módosítására, kiegészítésére eddig 116-szor került sor.

9. Az egyes államok alkotmányai alapvetően ugyanazokat a kérdéseket szabályozzák, mint az Unió alaptörvénye.⁴⁸ Először az állam kormányzati struktúrájáról rendelkeznek, majd azt követően az alapvető szabadságjogokat szabályozzák. Az államok alkotmányainak rendszerén belül a harmadik részt a szabályozás tárgyát tekintve igen csak változatos, úgynevezett szupertörvényhozás alkotja. A szupertörvényhozás esetében olyan rendelkezéseknek az alkotmány szövegébe való felvételéről van szó, amelyek különben hagyományos, tehát nem alkotmány szintjén történő törvényhozás tárgyát képeznék. Az alkotmány szövegébe való felvételüknek gazdasági vagy politikai indítékai vannak. Ugyanakkor kétségtelen az, hogy az Unió alaptörvénye is tartalmaz a szupertörvényhozással közös jegyeket viselő rendelkezéseket. Ilyen például az I. Cikk 9. szakaszának a különböző adók és illetékek kivetésével kapcsolatos rendelkezése. Szupertörvényhozásnak tekinthető egyes amerikai alkotmányjogászok nézete szerint az alkoholtilalomról rendelkező, ma már hatályon kívül he-

lyezett XVIII. alkotmánykiegészítés is. Az egy bizonyos korszak sajátos gazdasági, politikai helyzete által motivált részletszabályozás jellegű szupertörvényhozás gyakran vezet az egyes államok alkotmányának módosításához, vagy éppen új alkotmány elfogadásához.

Az Egyesült Államok alkotmányos rendszerének egyik pillérét jelentő judicial review vonatkozásában nem csekély szerepet töltöttek-töltenek be az egyes államok legfelső bíróságai. Az 1871 és 1900 közötti időszakban az államok Supreme Court-jai sokszor aktívabbak és invenciózusabbak voltak, mint a szövetségi Legfelső Bíróság. Az 1868-ban elfogadott XIV. alkotmánymódosítás alapján nyugvó due process-elv, melynek értelmében az államok nem hozhatnak vagy alkalmazhatnak olyan törvényt, amelyek korlátozzák az Egyesült Államok állampolgárait megillető előjogokat vagy mentesítéseket, és egyetlen állam sem foszthat meg valakit szabadságától vagy tulajdonától megfelelő törvényes eljárás nélkül, széleskörű kiterjesztő értelmezésen nyugvó alkalmazása elsősorban az államok bíróságainak érdeme. Ugyanez vonatkozik az ugyancsak a XIV. alkotmánymódosításra épülő szerződési szabadság doktrínájának bírói alkalmazására. A judicial review századunkban az egyes államok bíróságainak gyakorlatában talán még nagyobb szerephez jutott, mint a múlt század utolsó harmadában. Jól szemlélteti ezt a tendenciát az, hogy például New York államban a bíróságok 1906 és 1938 között 451, az állam törvényhozása által elfogadott jogszabályt tekintettek alkotmányosnak és 136-ot alkotmányellenesnek.⁴⁹

10. Az Egyesült Államokban a judicial power és a másik két hatalmi ág között időnként jelentkező konfliktus nem jelenti azt, hogy tendenciaszerűen ne volna összhang a hatalmi ágak között. Hangsúlyoznunk kell azt, hogy a Supreme Court oly jeles bírái, mint Holmes, Hughes, Stone, Cardozo, Brandeis és Frankfurter ideológiai beállítottságuktól függetlenül éppen azért voltak kiemelkedőek, mert érzékük volt a politikai események iránt.⁵⁰ Az ő esetükben nem túlzás egyenesen egyfajta judicial statesmanship-ről beszélni.⁵¹ Az ún. judicial law-making ilyen értelemben nem ellentétes a Kongresszus

és az egyes államok törvényhozása által elfogadott normákban több áttételen keresztül kifejezésre jutó politikai akarattal. Ebben az összefüggésben a Legfelső Bíróság Chief Justice-a, Charles Evans Hughes híres mondása – mely szerint „a Supreme Court-ra nézve az alkotmány az irányadó, azonban az alkotmány az, amit mi, a bírák állapítunk meg” („We are under a Constitution, but the Constitution is what the judges say it is”)⁵² – nem az egyes hatalmi ágak közötti elmentésre, hanem éppen ellenkezőleg, az azok között tendenciaszerűen mutatkozó egységre utal.⁵³ John Marshall főbíró szerint „az alkotmányt a későbbi korok számára alkotják, és úgy tervezik, hogy megközelítőleg azt a halhatatlanságot érje el, amelyet az ember által alkotott intézmények érhetnek el” („A constitution is framed for ages to come and is designed to approach immortality as nearly as human institutions can approach it”)⁵⁴.

11. Az Egyesült Államok alkotmánya, amelynek megfogalmazása során az Alapító Atyák az antik és a modern Európa kiemelkedő állambölcseleinek műveire is támaszkodtak, a *társadalmi konszenzust* tekinti a politikai legitimitáció alapjának. Ez a már Jefferson és Hamilton által megfogalmazott elv alapköve az Egyesült Államok alkotmányos rendjének, amely világtörténelmi viszonylatban is egyedülálló stabilitást biztosított és biztosít az államnak. Louis Dembitz Brandeis, aki nem sokkal később a Supreme Court egyik liberálisnak tekintett bírája lesz, 1915-ben mondott szavai ma is érvényesek: „I see no need to amend our Constitution. It has not lost its capacity for expansion to meet new conditions unless interpreted by rigid minds which have no such capacity. Instead of amending the Constitution, I would amend men's economic and social ideas. Law has always been a narrowing, conservatizing profession. What we must do in America is not to attack our judges, but to educate them.”⁵⁵

¹ Az írott alkotmánnyal nem rendelkező Anglia esetében Cromwell 1653-ból származó „Instrument of Government”-je tekinthető az írott alkotmány, a „written constitution” megalkotására tett kísérletnek. Ld. G. Jellinek: Allgemeine Staatslehre. 4. durchg. Aufl. Neudruck der Ausgabe vom 1914. Berlin, 1922. 511. sk.

² Az 1814-ben elfogadott, azóta többször módosított norvég alkotmány (grunnlav) az ország függetlenségét proklamálta és az abszolutizmus eltörléséről rendelkezett. A még ugyanebben az évben Norvégia és Svédország között létrejött, 1905-ig tartó unió fenntartotta hatályában az alkotmányt. Vö. N. Herlitz: Elements of Nordic Public Law. Stockholm, 1969. 29. o.

³ Gladstone a brit alkotmánynak az amerikai alkotmánnyal való összehasonlítása során fogalmaz így („As the British Constitution is the most subtle organism which has proceeded from progressive history so the American Constitution is the most wonderful work ever struck off at a given time by the brain and purpose of man.”).

⁴ Ld. J. M. Beck: The Constitution of the United States. Yesterday, Today and Tomorrow. New York, 1924. 35. sk.

⁵ Ld. O. Vossler: Die Amerikanischen Revolutionsideale in ihrem Verhältnis zu den europäischen, untersucht an Thomas Jefferson. Beiheft 17 der Historischen Zeitschrift, München 1929. Jefferson, aki a neves virginiai jogász, George Wythe mellett szerzett jogi ismereteket, a William and Mary College-ban folytatott tanulmányai befejezését követően, 1767-ben lett a virginiai ügyvédi kamara tagja. 1774-ig folytatott jogi praxist. Alapos jogi ismeretei nagy mértékben segítették és befolyásolták államférfiúi pályáját és politikai nézeteinek alakulását. Ld. F. L. Dewey: Thomas Jefferson Lawyer. Charlottesville, 1986. és E. Dumbauld: Thomas Jefferson and the Law. Oklahoma, Univ. of Oklahoma Press, 1978.

⁶ A Függetlenségi Nyilatkozatot megszövegező, a Kontinentális Kongresszus által kijelölt bizottságnak Jefferson mellett tagja volt még John Adams, Benjamin Franklin, Roger Sherman és Robert R. Livingston. Az előzményekhez tartozik az, hogy Virginia állam nevében Richard Henry Lee 1776. június 7-én három határozati javaslatot terjesztett a Kontinentális Kongresszus elé. Az első javaslat leszögezte, hogy a szövetséges gyarmatok „szabad és független államokat” alkotnak. Ezt a függetlenség kinyilvánítását jelentő határozatot a kontinentális Kongresszus július 2-án fogadta el. Ennek a határozatnak az alapján került sor a Függetlenségi Nyilatkozat megfogalmazásának előkészíteni hivatott bizottság felállítására.

⁷ Ld. E. S. Corwin: *The “Higher Law” Background of American Constitutional Law*. Harvard Law Review 42 (1928–1929) 149 skk. és P. Morton White: *The Philosophy of the American Revolution*. Oxford, N. Y. 1978.

⁸ Az újabb irodalomban John Phillip Reid elemzi mélyrehatóan azokat az alkotmányos kérdéseket, amelyek tekintetében ellentét mutatkozott a Függetlenségi Nyilatkozat elfogadását megelőző évtizedekben (1764 és 1776 között) a 13 kolónia és Nagy-Britannia között. Ld. J. Ph. Reid: *Constitutional History of the American Revolution: The Authority to Legislate*. Madison: University of Wisconsin Press, 1991.

⁹ A 13 amerikai kolónia és Franciaország kapcsolatáról ad igen alapos áttekintést Corwin. Ld. E. S. Corwin: *French Policy and the American Alliance of 1778*. Princeton Univ. Press, Princeton, 1916.

¹⁰ Vermont állam, amelynek megszületése 1777 júliusára, az angol, majd később a New York-i fennhatóság ellen folytatott küzdelem lezárását követő időre tehető, csak 1791-ben lett az államszövetség tagja.

¹¹ Az amerikai brit kolóniák kormányzati rendszerének sajátosságaira nézve ld.: G. L. Beer: *The Old Colonial System*. I–II. New York, 1912, A. B. Keith: *The Constitutional History of the First British Empire*. Oxford 1930. és C. L. Rossiter: *Seedtime of the Republic*. New York, 1959.

¹² Ld. T. Walker: *Introduction to American Law*. Philadelphia, 1837. (Reprint: New York, 1972.) 39. o. Walker így fogalmaz: „The union thereby created, though declared perpetual, was professedly nothing but a league, having for its object »the common defence and general welfare«.”

¹³ A Konföderációs Cikkelyek nem rendelkeztek a föderáció (konföderáció) igazságszolgáltatásáról. A Kongresszus az államok között felmerülő vitás ügyekben, így például határvitákban, volt a Konföderációs Cikkelyek alapján felhatalmazva döntésre. Ld. L. M. Friedman: *A History of American Law*. New York, 1973. 101. o.

¹⁴ James Bryce, az oxfordi egyetem római jogot oktató regius professzora hangsúlyozza az Egyesült Államok állami berendezkedését elemző klasszikus művében, hogy az alkotmány 1789-ben bekövetkező elfogadása révén válik az Egyesült Államok „League of States”-ből „Federal State”-é. Ld. J. Bryce: *The American Commonwealth*. London, 1888. I. k. 39. o. Bryce szerint a német jogi terminológia, Staatenbund = League of States, illetve Bundesstaat = Federal State jobban utal a két államalakulat között fennálló eltérésre. Ld. J. Bryce: *id. mű* 39. o. 1. j.

¹⁵ A „pursuit of happiness” szoros kapcsolatban áll a tulajdon-felhasználással. Ennek a kapcsolatnak az alakulását az amerikai gondolkodóknál elemzi Scott. Ld. W. B. Scott: *In Pursuit of Happiness: American Conceptions of Property from the Seventeenth to the Twentieth Century*. Bloomington, Indiana, 1977.

¹⁶ A természetjog jelentőségére nézve az amerikai forradalomban ld. E. Hölzle: *Naturrecht, Staatsrecht und Historisches Recht im Zeitalter der englischen und amerikanischen Revolution*. Vierteljahresschrift für Sozial- und Wirtschaftsgeschichte 24 (1931) 452 skk. és D. Grimm: *Europäisches Naturrecht und Amerikanische Revolution. Die Verwandlung politischer Philosophie in politische Techné*. In: *Ius Commune Bd. III*. Frankfurt am Main 1970. 120–151. o.

¹⁷ „You give me credit to which I have so claim in calling me ‘the writer of the Constitution of the U.S.’ This was not, like the fabled

Goddess of Wisdom, the offspring of a single brain. It ought to be regarded as the work of many heads and many hands.” Madison 1834. március 10-én keltezett, W. Cogswellnek írt levelében fogalmaz így. Ld. Writings of James Madison 533 9 vol. Aunt. ed. 1910.

¹⁸ James Madison szerepére nézve az alkotmány megfogalmazásában ld. A. E. Dick Howard: James Madison and the Constitution. The Wilson Quarterly, Summer 1985. 80–91.o.

¹⁹ Több alapdokumentum is csak egy szerző műve. Így például egyedül fogalmazta John Jay New York állam 1777-es alkotmányát, John Adams Massachusetts állam 1780-ban elfogadott alkotmányát és George Mason az 1776-os Virginia Declaration of Rights-ot. Ld. B. Schwartz: The Law in America. A History. New York–St. Louis, 1974. 22. o.

²⁰ Az újabb irodalomban Richard ad jó áttekintést a kolóniális Amerika szellemi életének kiemelkedő képviselőit a görög-római antikvitáshoz fűző kapcsolatról. Ld. C. J. Richard: The Founders and the Classics: Greece, Rome and the American Enlightenment. Cambridge, MA. 1994.

²¹ Cicero állambölcseletének az amerikai politikai gondolkodásra tett hatására nézve ld. Hamza G.: Cicero *De re publicá*-ja és az antik állambölcselet. In: Cicero: Az állam. Budapest, 1995. 43. sk. Ld. még: Hamza G.: Cicero és az ókori állambölcselet. Acta Facultatis Politico-iuridicae Universitatis Budapestinensis de Rolando Eötvös nominatae XXXV (1995–96) 38. o.

²² James Harrington (1611–1677), aki az 1656-ban publikált „The Commonwealth of Oceana” szerzője, hatását az Egyesült Államok föderális állami szerkezetének kialakulására hangsúlyozza Beer. Igen jelentős az 1661-ben írt, de csak halála után, 1700-ban publikált „A System of Politics” c. munkája is. Harrington, aki a „popular government” és a „constitutional decentralization” híve, nagy mértékben befolyásolja az Alapító Atyákat az 1787-es alkotmány megfogalmazásánál. Ld. S. H. Beer: To Make a Nation: The Rediscovery of American Federalism. Cambridge, MA. 1993. 85. o. Harrington politikai

nézeteinek hatására nézve az újabb irodalomból ld. J. G. A. Pocock: Introduction. Harrington's Life and Writings. In: James Harrington: The Commonwealth of Oceana and a System of Politics. Ed. by J. G. A. Pocock. Cambridge, 1992. ix skk.

²³ William Blackstone „Commentaries on the Laws of England” című munkáját, amely több vonatkozásban is római jogi hatást tükröz, jól ismerték már a forradalom előtt az amerikai brit gyarmatokon. Rossiter szerint Blackstone a legkiemelkedőbb politikai és jogi tekintély az amerikaiak számára. Ld. Clinton Rossiter: The Political Thought of the American Revolution. New York, 1963. 69. és 73. sk. Roscoe Pound utal arra, hogy a „Commentaries on the Laws of England”-ból a forradalom előtt több mint 2500 példányt adnak el. Ld. Roscoe Pound: The Development of Constitutional Guarantees of Liberty. 4. ed. New Haven, 1963. 61. o. Blackstone főműve és a római jog közötti kapcsolatra nézve ld: Földi A.–Hamza G.: A római jog története és intézményei. 3. átdolg. és bőv. kiad. Budapest, 1998. 118. o.

²⁴ Samuel Pufendorf (1632–1694) *De iure naturae et gentium* és *De officio Hominis et civis c.* műveinek angol fordítása Angliában hét kiadásban jelent meg 1758-ig. A két munka latin eredetiben ugyanaddig az évig kilenc kiadást ért meg a szigetországban. Ezek az adatok önmagukban is bizonyítják a Pufendorf iránti rendkívüli érdeklődést az angol nyelvterületen.

²⁵ Burlamaqui (1694–1748) mindkét műve angol fordításban, *Principles of Natural Law* (1747) és *Political Law* (1751) igen hamar, a megjelenésüket követő évben angolul is megjelenik. Ezek a művek nagy hatással vannak egészen a XIX. század első évtizedéig az angol és az amerikai jogtudósokra. Jeffersonra és John Adamsra egyaránt hat Burlamaqui. Ld. P. S. Atiyah–R. S. Summers: *Form and Substance in Anglo-American Law. A Comparative Study of Legal Reasoning, Legal Theory and Legal Institutions.* Oxford, 1987. 230. sk.

²⁶ Emer de Vattel (1714–1767) műve igen széleskörű visszhangra talált Angliában. „Le droit des gens” c., jórészt Christian Wolff ha-

tását tükröző műve először 1758-ban Londonban jelent meg. Ld. P. E. Corbett: *Law and Society in the Relations of States*. New York, 1951. 29. o.

²⁷ Montesquieu munkáinak az amerikai politikai és jogi gondolkodás fejlődésére gyakorolt kiemelkedő hatását hangsúlyozza a Supreme Court egyik kiemelkedő bírása, Oliver Wendell Holmes. Ld. O. W. Holmes: *Montesquieu*. In: *Collected Papers*. New York, 1920. 250 skk. Vö. még: P. M. Spurlin: *The French Enlightenment in America. Essays on the Times of the Founding Fathers*. Athens, Georgia, 1984. 86 skk. Itt utalunk arra, hogy más oldalról az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat, de egyes államok alkotmányai és a szövetségi alkotmány is nagy hatást gyakoroltak a francia politikai és jogi gondolkodásra már a Francia Forradalom előtt. Ld. J. Godechet: *Les droits de l'homme et la Révolution Française*. In: *Diritto e potere nella storia europea*. II. k. Atti in onore di B. Paradisi, Firenze, 1982. 979 skk.

²⁸ Az Alapító Atyák politikaelméletének igen szertágazó forrásairól ad jó áttekintést William B. Ewald. Ld. W. B. Ewald: *The Revolution and the Evolution of Law*. *American Journal of Comparative Law* 42 (1994). 3 skk.

²⁹ Reid mutat rá arra, hogy a brit gyarmatok lakosai eredetileg a brit korona egyenrangú alattvalói akartak lenni és nem amerikai, hanem az „angol jogokban” a szigetország lakosaihoz hasonlóan akartak részesedni. A gyarmatok whigjei nem „amerikai jogok” elnyeréséért küzdöttek. Ld. J. Ph. Reid: *The Concept of Representation in the Age of the American Revolution*. Chicago, 1989.

³⁰ James Bryce mutat rá arra, hogy az Egyesült Államok alkotmánya és az angol alkotmányos gondolkodás között szoros a kapcsolat és számos intézmény az angol forrás alapján ismerhető meg. Ennek felismerése, illetve ennek az összefüggésnek az ábrázolása hiányzik Alexis de Tocqueville-nél. Ld. J. Bryce: *The United States Constitution as seen in the Past*. In: *Studies in History and Jurisprudence*. Oxford Univ. Press, American Branch, New York, 1901. 321–323. o.

³¹ Ld. J. R. Howe, Jr.: *The Changing Political Thought of John Adams*. Princeton, 1966. 9–99. o. A „balancing of interests” ideája miatt John Adams a „popular sovereignty”-t nem elemzi.

³² Jó áttekintést ad a szövetségi rendszer működéséről az alkotmány ratifikálását követő tíz évben Stanley Elkins és Eric McKittrick munkája. Ld. S. Elkins–E. McKittrick: *The Age of Federalism*. New York, Oxford Univ. Press, 1993.

³³ Itt szeretnénk utalni arra, hogy az 1861-es konföderációs alkotmány, melynek megfogalmazásában T. R. R. Cobb töltött be döntő szerepet, kidolgozása során az államok szuverenitását hangsúlyozó XVIII. századi, az alkotmányt az antiföderalisták föderalizmus-koncepciója alapján való értelmezése – amelyet megkönnyített a nem mindig egyértelmű szövegezés (majestic vagueness) – irányadó. Ld. M. L. De Ross: *The Confederate Constitution of 1861. An Inquiry into American Constitutionalism*. Univ. of Missouri Press, Columbia and London, 1991. 120 sk.

³⁴ A Sedition Act alapján indult eljárás Matthew Lyon ellen, aki a Kongresszus tagja volt és erősen bírálta a föderalistákat. Lyont a föderalista többségű jury börtönbüntetésre és nagy összegű pénzbüntetés fizetésére ítélte. Szabadulását követően újra a törvényhozás tagjává választották. A Sedition Act alapján elítélteknek az 1800-ban megválasztott Jefferson elnök kegyelmezett meg. Ld. D. Kairys: *Freedom of Speech*. In: *The Politics of Law. A Progressive Critique*. Ed. by D. Kairys. New York, 1982. 146. sk.

³⁵ A Court-Packing Plan-re nézve az irodalomból ld. W. E. Leuchtenberg: *The Origins of Franklin D. Roosevelt's 'Court-Packing' Plan*. *The Supreme Court Review* 1966. 347–400. o.

³⁶ Thomas Jefferson a „Notes on the Constitution of Virginia” című munkájában az egyes hatalmi ágak közötti egyensúlyt tekinti az alkotmányos állam megteremtése alapfeltételének.

³⁷ A *Marbury v. Madison* ügyben hozott döntés jelentős lépés volt a Supreme Court illetve a bírói hatalmi ágazat egyenlő súlyt képviselő hatalmi ág elismerésében. John Marshall szerepére vonatkozóan ld. Friedman: *id. mű* 117. o.

³⁸ Ld. C. R. Sunstein: An Eighteenth Century Presidency in a Twenty-First Century World. *Arkansas Law Review* 48 (1995) 1. skk.

³⁹ Ld. E. S. Corwin: The President's Control of Foreign Relations. Princeton, Princeton Univ. Press. 1917.

⁴⁰ William Howard Taft, aki 1909 és 1913 között volt az Egyesült Államok elnöke, igen fiatalon, 29 éves korában lett Ohio állam Legfelső Bíróságának bírója. Az egyik legtekintélyesebb szövetségi bíróságának (U. S. District Court for the Sixth Circuit) is bírója. Professzora továbbá a Cincinnatti Law School-nak is. Ld. *The Supreme Court Justices*. Washington, D. C. ed. by C. Cushman. *Congressional Quarterly*, 1993. 342. skk.

⁴¹ Itt emlékeztetünk arra, hogy Charles Evans Hughes, a Supreme Court bírója 1916-ban lemondott hivataláról azért, hogy elnökjelölt lehessen, az ilyen eset – tehát a bírói pozíció „feláldozása” a politikai karrierért – csak egészen kivételes.

⁴² A Supreme Court tagjainak számát egy 1869-ben elfogadott törvény kilencben szabta meg, illetve ezt a számot állította vissza.

⁴³ Jeremy Bentham, aki az 1789-ben publikált, híres „Introduction to the Principles of Morals and Legislation” c. művében az Amerikai Egyesült Államokat a földkerekség egyik legvilágosodottabb, ha ugyan nem a legfelvilágosodottabb nemzetének tekinti, a Szenátust a Lordok Háza gyenge utánpótlásának tartja. Ld. H. L. A. Hart: *Essays on Bentham. Studies in Jurisprudence and Political Theory*. Oxford, 1982. 73. o. Bentham kritizálja az Egyesült Államokat azért is, mert – hasonlóan Angliához – nem törekszik jogrendszer kodifikálására. Ld. Hart: *id. mű* 65 skk. Az USA jogrendszerének kodifikálására nézve ld. Földi–Hamza *id. mű* 124–126. o.

⁴⁴ Sir Edward Coke (1552–1634), aki 1606 és 1613 között Chief Justice of the Common Pleas volt, majd 1613-ban a King's Bench főbírója lett, 1610-ben a Dr. Bonham's Case kapcsán fogalmazta meg azt, hogy a Common Law felette áll a Parlament által hozott törvényeknek. Amennyiben az Act of Parliament ellentétben állna a „common right and reason”-nel, semmisnek tekintendő („And it appears in our books,

that in many cases, the common law will control Acts of Parliament, and sometimes adjudge them to the utterly void: for when an Act of Parliament is against common right and reason, or repugnant, or impossible to the performed, the common law will control it and adjudge such act to be void..."). Az érvénytelenné nyilvánítás alapját a „common right and reason”-t megtestesítő Common Law megsértése, s nem pedig a Parlament által elfogadott törvény sokszor nem könnyen megállapítható alkotmányellenessége jelenti. Ld. Th. F. T. Plucknett: *Bonham's Case and Judicial Review*. Harvard Law Review 40 (1926) 30 skk. A Dr. Bonham's Case szolgált 1765-ben a Bélyegtörvény (Stamp Act) kapcsán a londoni Parlament törvényeit alkotmányellenesnek tekintő doktrína alapjául. Ld. E. S. Corwin: *The "Higher Law" Background of American Constitutional Law*. 398. o. és uő.: *The Natural Law and Constitutional Law*. In: 3 Proceedings of the Natural Law Institute 1950 (reprint: In: *Presidential Power and the Constitution*. Essays by Edward S. Corwin, Ed. with an Introduction by R. Loss. Cornell Univ. Press. Ithaca-London, 1976. 4 skk. Sir Edward Coke pályájára nézve ld. S. E. Thorne: *Sir Edward Coke, 1552–1952* In: S. E. Thorne: *Essays in English Legal History*. The Hambledon Press. London and Ronceverte. 1985. 223–238. o. A Dr. Bonham's case-szel kapcsolatosan ld. még: S. E. Thorne: *Dr. Bonham's Case* in: S. E. Thorne: *Essays...* 269–278. o.

⁴⁵ A judicial review-val kapcsolatosan ld. E. S. Corwin: *Marbury v. Madison and the Doctrine of Judicial Review*. Michigan Law Review 12 (1913–1914) 538 skk.

⁴⁶ A *Marbury v. Madison* ügyben hozott döntés idején a Philadelphiai Gyűlés 55 küldötte közül még 39-en voltak életben. A döntés ellen egyedül Dél-Karolina állam delegáltja, Charles Pinckney tiltakozott. Ld. Ch. Warren: *Congress, the Constitution and the Supreme Court*, Boston, 1937. 127. o.

⁴⁷ A Supreme Court által gyakorolt judicial review és a politika kapcsolatát elemzi átfogóan Choper. Utal arra, hogy a judicial review nem egyszer kerül összeütközésbe az ún. többségi elvvel (principle of

majority). Ld. J. H. Choper: *Judicial Review and the National Political Process. A Functional Reconsideration of the Role of the Supreme Court*. The Univ. of Chicago Press, Chicago, 1980. A Supreme Court tagjainak jelölése az Egyesült Államok elnöke részéről nagyon gyakran politikailag (is) motivált. Például Joseph Story jelölésének politikai hátterére nézve ld. M. D. Dowd: *Justice Joseph Story and the Politics of Appointment*. The American Journal of Legal History 9 (1965) 265. skk.

⁴⁸ Az egyes államok alkotmányáról ad áttekintést történeti perspektívából Friedman, utalva arra, hogy azok több figyelmet érdemelnének a kutatók részéről. ld. L. M. Friedman: *State Constitutions in Historical Perspective*. In: ANNALS, AAPSS, 496, March 1988. 33 skk.

⁴⁹ Ld. F. A. Smith: *Judicial Review of Legislation in New York, 1906–1938*. New York, 1952. 223. o.

⁵⁰ Fordham 1957-ben, New Yorkban tartott előadásában utal arra, hogy az alkotmány időállóságának egyik legfontosabb elemét a bíróságok „authoritative interpretation”-je biztosítja. Ld. Jefferson B. Fordham: *The Legal Profession and American Constitutionalism*. In: *The Benjamin N. Cardozo Memorial Lectures*. vol. 2. New York, The Association of the Bar of the City of New York, 1970. 603. o.

⁵¹ Ld. J. R. Schmidhauser: *The Supreme Court. Its Politics, Personalities, and Procedures*. New York, 1960. 157. o. és G. J. Jacobsohn: *Pragmatism, Statesmanship and the Supreme Court*. Ithaca and London, 1977.

⁵² Hughes sokat idézett mondása 1907. május 3-án hangzott el a New York államban lévő Elmirában tartott beszédben. Ld. Ch. E. Hughes: *Addresses and Papers*. New York, 1908. 139 sk.

⁵³ A Supreme Court politikailag is motivált döntéseiről ad jó áttekintést Koopmans. Ld. T. Koopmans: *The Roots of judicial activism*. In: *Protecting Human Rights: The European Dimension*. Studies in honour of Gérard J. Wiarda. Ed. by F. Matscher–H. Petzold. Köln–Berlin–Bonn–München, 1988. 317–327. A Legfelső Bíróság ún. judicial activism-jéről adnak különböző aspektusból át-

tekintést Herman Belz, John E. Semonche és Howard Gillman. Ld. H. Belz: *The Realist Critique of Constitutionalism in the Era of Reform*. *The American Journal of Legal History* 15 (1971) 288–306. o., J. E. Semonche: *Charting the Future: The Supreme Court Responds to a Changing Society, 1890–1920*. Westport, Connecticut, 1978. és H. Gillman: *The Constitution Besieged: The Rise and Demise of Lochner Era Police Powers Jurisprudence*. Durham, 1993.

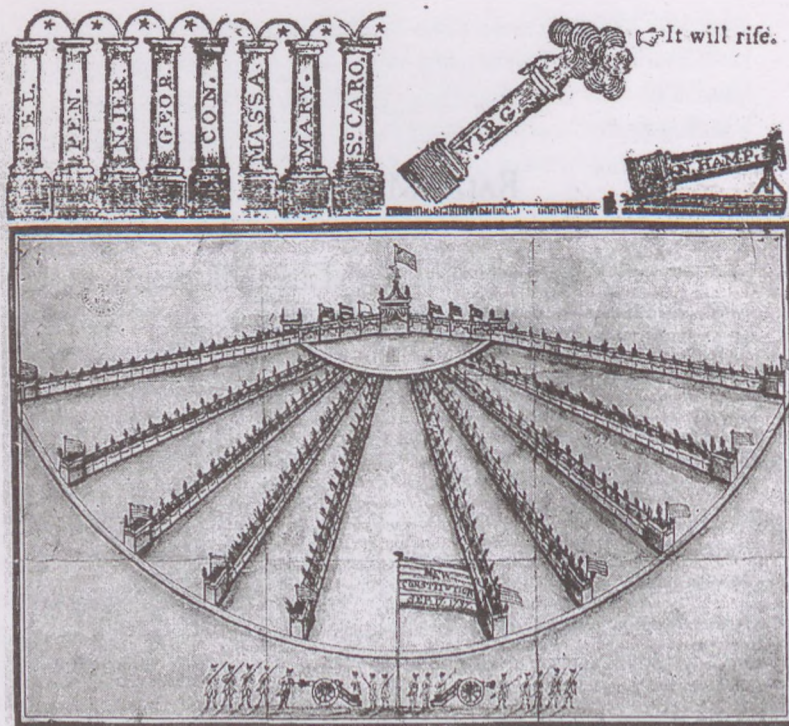
⁵⁴ John Marshall a sokat vitatott *Cohens v. Virginia* döntésben fogalmazott így 1821-ben. (*Cohen v. Virginia* 19 U.S. 264, 387). Vö. W. J. Brennan: *The Ninth Amendment and Fundamental Rights*. In: *Human Rights and Constitutional Law. Essays in honour of Brian Walsh*. Ed. by J. O'Reilly. Dublin, 1992. 109 skk.

⁵⁵ Ld. E. S. Corwin: *Our Constitutional Revolution and How to Round it Out*. 19 *Pennsylvania Bar Association Quarterly*, April 1948. (Reprint: op. cit. 175. p. Itt utalunk arra, hogy Edward S. Corwin (1878–1963), akinek műveire e tanulmány elkészítése során oly gyakran hivatkozunk, nem volt jogász. Munkái azonban nagy befolyással voltak az amerikai alkotmány értelmezésére. 32 éven át egyedül Corwin nem volt jogász ama tíz szerző között, akiket a Legfelső Bíróság a leggyakrabban idézett. Ld. *Presidential Power and the Constitution*. Essays by Edward S. Corwin. Ed. with an Introduction by Richard Loss. Cornell Univ. Press, Ithaca and London, 1976. ix. o.

ELŐSZÓ

RALPH MITCHELL

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ALKOTMÁNYA

1788-ban a „Massachusetts Centinel” a fenti ábrát közölte. A tartóoszlopok azokat az államokat jelölik, amelyek ratifikálták az Alkotmányt. Virginia és New Hampshire (a két dőlt oszlop) ekkor még nem tette meg ezt a lépést.

ELŐSZÓ

Egy tanítás előtti reggelen néhány kollégám politikáról vitatkozott az Illinois állambeli New Trier középiskolában, Northfieldben. A csengőszó vetett véget a beszélgetésnek, éppen akkor, amikor egy kérdés kapcsán utána kellett volna nézni az alkotmány valamelyik rendelkezésének. Magára a rendelkezésre már nem emlékszem, de az a tény, hogy utána kellett volna nézni, továbbra sem hagyott nyugodni. Miután hosszas keresgélés után sem találtam az alkotmánnyal kapcsolatos kézikönyvet, rádöbbsentem, hogy bizonyára már számtalan esetben szükség volt rá, és valószínűleg nagyon hasznos segédeszköz lenne egy ilyen. Az Egyesült Államok alkotmánya nagyszerű okmány; figyelemreméltóan egyszerű és egyértelmű a rendszer formátumához képest, melyet az Alapítók keltettek életre. De túlzás lenne elvárni tőle, hogy egyaránt foglalkozzék az államszervezet bonyolultságával és a jogalkotás problematikájával, valamint hogy az egyes fogalmak is könnyen megtalálhatók legyenek benne. Másrészt viszont a demokrácia alaptörvénye legkisebb részletének is mindenki számára hozzáférhetőnek kellene lennie. Jobb, ha az alkotmányt közelről ismerik, mint ha távolról csodálják. Ennek alapján érlelődött meg bennem egy tárgymutató összeállításának terve, amely ezt a hiányt törekszik pótolni.

A munka előrehaladtával a tárgymutató megszerkesztésének két további előnye mutatkozott meg. Az egyik, hogy azok a cikkelyek, amelyek kormányzati rendszerünk valamely fontosabb speciális eleméhez kapcsolódnak, a tárgymutató főbb rovataiba kerültek, olyan címek alá, mint például: „Tagállamok”, „Kongresszus”, „Képviselőház”. Ezekkel a témákkal olyan sok cikkely és bekezdés foglalkozik, hogy összefogásukra a rendelkezések főcímei alá történő csoportosítása volt az egyetlen lehetőség.

A tárgymutató másik előnye az, hogy rendszerünk lényeges sajátosságait tudtuk benne felsorakoztatni, úgymint a fékek és ellensúlyok elve (checks and balances), a tagállamok kormányzata és a szö-

vetségi kormányzat közötti föderatív kapcsolat, a jogalanyt megillető törvényes eljárás (due process of law), továbbá a polgári és szabadságjogok. Ilyen címszavak alatt soroltuk fel azokat az utalásokat, amelyek az egyes sajátosságok keletkezésének megismeréséhez szükségesek.

Végül, de nem utolsósorban, a jelen munka azért is hasznos lehet, mert az olyan szakkifejezéseknél, mint az „állampolgári jogoktól való megfosztás” (bill of attainder), vagy a „kötelező bírói eljárás” (compulsory process), valamint a „hajóelkobzási engedély” (letters of marque and reprisal), úgy éreztem, hogy jobb megértésüket elősegítené egy, az alkotmány terminológiáját összefoglaló szógyűjtemény. Remélem, hogy a tárgymutató és a szójegyzék segít majd abban, hogy országunk alaptörvénye ismertebbé váljék és így kevésbé visszariasztó, de nem kevésbé fenséges legyen.

AZ ALKOTMÁNY ÍRÁSBA FOGLALÁSA

A Philadelphiában 1787 nyarán összegyűlt ötvenöt küldöttnek nem akármilyen kihívással kellett szembenéznie: hogyan lehetne a hatalomnak egy olyan rendszerét létrehozni, amely megvalósítaná a 13 szuverén és egymással versengő állam szilárd unióját anélkül, hogy sértené azokat a hagyományos szabadságjogokat, amelyekért az amerikai telepesek oly sokáig harcoltak.

Az amerikaiak – jelentős mértékben az angol örökség eredményeként – elválaszthatatlanul kötődtek a képviselőten alapuló kormányzáshoz és a személyi szabadságjogokhoz, amelyek fokozatosan fejlődtek ki Angliában az 1215. évi Magna Charta aláírása után. Az újvilág telepeseinek később saját anyaországuk ellen kellett harcba szállniuk, hogy megóvják szabadságjogaikat a központi hatalom túlkapásaival szemben.

Az Angliától való függetlenné válás azonban újabb problémákat hozott felszínre. Az amerikaiakat állampolgári hűségük csak saját államukhoz kötötte, így az alapító telepesek vonakodtak államaik szuverenitását bármilyen felső hatalomnak alárendelni. Az új nemzet első alaptörvénye, a Konföderációs Cikkelyek (Articles of Confederation) is tükrözi a központi hatalommal szemben megnyilvánuló széleskörű bizalmatlanságot. Az alaptörvény ellenére az Egyesült Államok továbbra is az egymással viszálykodó és ellenségeskedő önálló államok csoportosulása maradt. Az egyes államok megőrizték a legtöbb lényeges hatalmi funkció feletti ellenőrzést, s a Kongresszus – melyben minden állam egy szavazattal rendelkezett – volt a központi hatalom egyetlen szerve.

A Konföderációs Cikkelyek hiányosságaira hívta fel nyomatékosan a figyelmet a Shays-zendülés 1786-ban, ezáltal is új lendületet adva annak a változásokat sürgető mozgalomnak, amely a következő évben Philadelphiában összeülő gyűlésen érte el a tetőpontját. A küldöttek itt szavazták meg egy új hatalmi rendszer létrehozását, amely a legfelsőbb törvényhozó, igazságszolgáltató és végrehajtó szervekből épült fel.

Az alkotmány, amely ezeken az elképzeléseken alapul, az egyes hatalmi ágak közti egyensúly elvén nyugszik, valamint kulcsszóként szerepel benne a felelősségre vonhatóság intézménye. Az emberi jogok tiszteletben tartása, és az egymással versengő hatalmi érdekekkel szembeni védelme szintén előtérbe került.

Az alkotmány megerősíti a központi hatalom tekintélyét, de gondosan felsorolja az egyes hatalmi jogosítványokat, mert minden egyéb hatalom az egyes államoknak és a népnek van fenntartva. Az alkotmány rendelkezik továbbá az elnökről, akit az egyes tagállamok elektorai választanak, a központi bírósági szervezetről, valamint a kétkamarás törvényhozásról. Míg a Képviselőházat (House of Representatives) a polgárok összessége választja, addig a Szenátust (Senate), mely az elnökkel együtt bizonyos végrehajtó hatalmat is gyakorol, az egyes tagállamok törvényhozása hozza létre. A „Nagy Kompromisszum” (Great Compromise) elnevezést kapta az a rendelkezés, melynek alapján a különböző nagyságú államok népességük arányának megfelelően kapnak helyet a Képviselőházban, viszont a Szenátusban ettől függetlenül minden állam két mandátummal rendelkezik. A Philadelphiába összehívott gyűlés küldöttei által elfogadott nemzeti program biztosította az alkotmány által szétválasztott egyes hatalmi ágak egymás feletti kölcsönös kontrollját, s így létrehozta a „fékek és ellensúlyok” (checks and balances) elvén felépülő rendszert.

James Madison a következőket írta a „The Federalist”-ben a szövetségi és a tagállami hatalom érzékeny viszonyát, illetőleg az egyes hatalmi ágak helyzetét magyarázva:

„Amerika összetett köztársasági rendszerében a néptől származó hatalom elsődlegesen két különböző részre oszlik, s az így létrejött részek maguk is tovább tagolódnak eltérő és egymástól független ágakra. Ebből következik a polgárok jogainak megkettőzött védettsége. A különböző hatalmi ágak így kölcsönösen ellenőrzik egymást, és kialakul egy idő múlva az egyes ágak önkontrollja is.”

Az alkotmány végleges tervezete széles mozgásteret biztosított az új hatalom számára. Az eltelt közel kétszáz esztendő során bebizo-

nyosodott, hogy ez a dokumentum kellőképpen rugalmas ahhoz, hogy átfogó változtatások nélkül is megfeleljen a nemzet változó igényeinek. Bár számos ma alkalmazott kormányzati megoldás idegennek tűnne az alkotmány szerkesztőinek, mégis az akkor megtervezett alapstruktúra érvényesül ma is. Madison felismerte az egyes hatalmi ágak közötti szükségszerű hatalommegosztás gyakorlati megvalósításának fontosságát. Erről a következőképpen ír:

„A hatalom belső struktúráját úgy kell kialakítani, hogy az egyes összetevő részek kölcsönös viszonyuknál fogva egymást a kellő helyzetben és funkcióban tartsák.”

A Képviselőház és a Szenátus önálló szerepe

Alexander Hamilton úgy vélekedett, hogy a Képviselőház, a polgárok körében való népszerűsége miatt, a legerősebb hatalmi ág lesz, sőt akár a többi kormányzati ág feletti legfelsőbb hatalmat is megtestesítheti. A szenátust eredetileg arra szánták, hogy befolyást gyakoroljon a Képviselőházra. Valójában azonban mindkét kamara egymástól jól elhatárolható jogosítványokat kapott. A Szenátus speciális hatalma a kinevezések és a nemzetközi szerződések elbírálásában megfelelő ellensúlyra talált a Képviselőháznak az adótörvények feletti döntési jogosultságában.

Kezdetben – Madison, majd Henry Clay vezetése alatt – a Képviselőház volt a Kongresszus első számú kamarája, bár a Szenátus is hamarosan jelentős jogalkotó tényezővé vált. A polgárháborút megelőző években a nemzeti ügyek megvitatásának legfőbb fórumává vált, majd az „újjaépítést” (Reconstruction) követő időszakban domináns hatalmi ág lett.

A Képviselőház létszámának növekedésével együtt járt olyan eljárási formák elfogadása, melyek egyrészt csökkentették a képviselők egyéni mozgásterét, másrészt viszont biztosították a testület cselekvési képességét.

Madison az alkotmányról

Ha az emberek angyalok volnának, nem lenne szükség kormányzati hatalomra. Ha angyalok kormányoznák az embereket, akkor nem lenne szükség a hatalom sem belső, sem külső ellenőrzésére. A hatalom felépítésében – ahol emberek általi igazgatásról van szó – a legnagyobb nehézség abban rejlik, hogy az ellenőrző pozícióban lévőknek először a hatalmon kívül állókat kell ellenőrizniük, majd rögtön ezután a saját működésük ellenőrzéséről kell gondoskodniuk. A néptől való függőség kétségtelenül a kormányzat elsődleges kontrollja, bár ebben a vonatkozásban a tapasztalat már megtanította az emberiséget a kellő óvatosságra.

(James Madison, The Federalist, No. 51)

A Szenátus viszonylag kisebb testület maradt, amely a jogalkotáshoz, mint legfőbb feladatához szükségtelennek tartotta egy bonyolult intézményrendszer létrehozását. Woodrow Wilson a következőket állapítja meg az 1885-ben írt „Congressional Government” című könyvében:

„A néphangulat által nagymértékben befolyásolt Képviselőházon kívül szükség van egy, a Szenátushoz hasonló testületre, amelynek ideje és megfelelő biztosítéka van a folyamatok kézben tartására. E testület működése biztosítaná a megfontolt döntések létrehozását.

A Szenátus alkalmas bölcs és célszerű bírálatok megalkotására, ami a tulajdonképpeni funkciója; az a tény pedig, hogy az állami szuverenitás képviselőjeként az egyik legjelentősebb méltóság, szilárd és igazi tekintélyt teremt számára. A népi követelések így, mielőtt még határozott javaslatokká válnának, keresztülmennek az egyes államok törvényhozó testületeinek ellenőrzésén, amelyek a Szenátus egyedüli közvetlen alkotói, és ezáltal hatásuk jelentős mértékben csökken.”

Wilsonnak ez a felfogása a Szenátusról, mely elnökké választása előtt született, talán kielégítő lett volna az alkotmány szerkesztői számára, de a XX. században már nem volt hasznosítható. A „Progresszív korszak” (Progressive Era) kibontakozása idején egyre türelmetlenebbé váló köz-

vélemény hitelesebb néphatalmat követelt, és ennek eredményeképpen egyezett bele a Szenátus – bár vonakodva – az alkotmány olyan módosításába, amelynek értelmében a szenátorokat közvetlenül kell választani. A Képviselőház szintén hallgatott az idő szavára és 1910-ben megszüntette a ház elnökének (Speaker) hatalmát, melyet még Thomas B. Reed, „A cár” alakított ki 1890-ben.

A 17. módosítás, amely a szenátorok választását kivonja az egyes tagállamok jogköréből, lényegében eltörli a Szenátus és a Képviselőház közötti alkotmányos különbségeket. E módosítás 1913. évi elfogadásától kezdve a Szenátus egyre inkább hasonlít a felsőházhoz, sőt gyakran inkább képviseleti jellegű törvényhozó testületnek tűnik. Továbbra is fennáll azonban mindkét kamarával szemben az a vád, hogy nem képviselik megfelelően választóik akaratát.

Igaz ugyan, hogy a kongresszusi képviselők többsége ma is vagy a Republikánus, vagy a Demokrata Párthoz tartozik, a pártokon belüli egység hiánya mégis eleve kizárja a pártok felelősségét az egyes törvényhozói döntésekért. Ezen túlmenően gyakran magának a Kongresszusnak az intézményi struktúrája az, amely megakadályozza a törvényhozó szervben belüli többség akaratának érvényre jutását. Az 1960-as és 70-es évek kampányai a merev szenátori rendszer, a Szenátus obstruáló döntései, valamint a kongresszusi és más testületek tevékenységének titkossága ellen, tulajdonképpen arra irányultak, hogy a Kongresszust nagyobb mértékben kötelezzék a polgárok előtti számadásra. Ugyanezek a célok sarkallták azokat a követeléseket is, melyek szerint szükséges a képviselőházi helyek számának felülvizsgálata, azaz a választókerületek megközelítőleg egyenlő nagyságra való felosztása.

A Kongresszus és az elnöki hatalom

Az elnöki hatalom XX. századi megerősödése, amit jelentős mértékben elősegített a nagy gazdasági válság, a két világháború, a koreai és az indokínai konfliktus, igen nagy kihívást jelentett a Kongresszus, mint egyenrangú hatalmi ág számára. A kormányzati apparátus méretének és struktúrájának bonyolultabbá válásával párhuzamosan a törvények kezdeményezése a Capitoliumból átkerült a Fehér Házba, és így a Kongresszus a maga elavult eljárási rendszerével már nem lehetett méltó partnere a félelmetesen gazdag eszköztárat felvonultató végrehajtó hatalomnak.

Az 1946. és 1970. évi átszervezési törvényekkel, valamint az 1974. évi átfogó költségvetési törvénnyel a Kongresszus megkísérelte visszaszerezni a három hatalmi ág rendszerében az alkotmány által biztosított egyenrangú helyét. A későbbiekben is megismétlődtek a Kongresszus és a végrehajtó hatalom közötti összeütközések a kiadások, a szövetségi költségvetés, a háború, az egyes szerződések kérdésében, s mindezekben megnyilvánult a Kongresszus ellenállása a végrehajtó hatalom túlkapásaival szemben, amelyek sértették a Kongresszusnak az alkotmányban biztosított hatáskörét.

A fordulópont 1973-ban következett be, amikor a Kongresszus hatálytalanította Nixon elnök vétóját a „War Powers Act” kapcsán. Ez volt az első törvény, amely meghatározta az elnök alkotmányos jogkörét a hadviseléssel kapcsolatban.

Egy másik ellentét a két hatalmi ág között – ami végső soron az alkotmánnyal összefüggő konfrontáció volt – a Watergate-ügy kapcsán bontakozott ki, és ennek következtében Nixon elnök távozni kényszerült hivatalából. 1972. júliusában öt férfi (akik közül kettő az elnök újraválasztási kampányát irányító bizottság tagja volt) behatolt a washingtoni Watergate iroda-szálló komplexumba, és megkísérelt bejutni a Demokrata Párt Nemzeti Bizottságának főhadiszállására. Jóllehet Nixon tagadta, hogy tudomása lett volna a betörésről, mégis belebonyolódott az ügybe. A szenzációs botrány kipattanása, és az

ezzel kapcsolatos egyre inkább növekvő nemzeti felháborodás próbára tette az elnöki hatalmat, a Kongresszust és a Legfelső Bíróságot. A Legfelső Bíróság döntő szerepet játszott, amikor egyhangúlag hozott döntésében kimondta, hogy az elnöknek nem áll jogában büntetőügyben bizonyítékokat visszatartani. Végül Nixon elnök is engedelmeskedett, és kiadta a bizonyítékokat: azokat a bizonyos hangfelvételeket, amelyek a Fehér Házban készültek. Ezek három vádpont megalapozására voltak elegendők, s 16 nappal a bírósági döntés után, 1974. augusztus 9-én az elnök lemondásához vezettek.

A Shays-zendülés

A Konföderációs Cikkelyek, melyek a nemrég függetlenné vált gyarmatokat voltak hivatva összekötni, tartós fogyatékokban szenvedtek. Az egyik legsúlyosabb hiányoságként tartották számon azt, hogy a Kongresszus képtelen volt az adósok és hitelezők közötti feszültséget feloldani, amit csak fokozott a Függetlenségi Háborút követő gazdasági válság és pénzhiány. Az államok többsége felhagyott a papírpénz forgalomba hozatalával, és háborús adósságait az adók emelésével kísérelte meg fedezni. Ezzel egyidejűleg a kereskedők és más hitelezők elkezdték sürgetni a magánadósságok behajtását. A minden oldalról szorongatott adósok (akik többnyire farmerek voltak) tagállami szintű törvények által nyújtandó könnyítéseket követeltek, melyek az adóbehajtás elhalasztását és az olcsó kölcsönökről való gondoskodást jelentették volna.

A nyomásnak eleget téve, a válság mélypontján, 1786-ban hét állam folyamodott papírpénz kibocsátásához. Rhode Islanden az adósok helyzete viszonylag kedvező volt, mert jelentős számú hitelező hagyta el az államot, amikor törvényben kötelezték őket az elértéktelenedett papírpénz elfogadására követeléseik fejében. De például Massachusettsben, ahol a kereskedő réteg volt hatalmon, az állami kormányzat visszautasította a papírpénz forgalomba hozatalát, és magas adókkal járó deflációs programmal állt elő. Ennek következtében a földeket és jószágokat az adók fedezetéül lefoglalták, az adósok megtöltötték a börtönöket, illetve minden könnyítésre irányuló kérelmet elutasítottak.

Ebből az általános nyugtalanságból bontakozott ki a Daniel Shays vezette zendülés, amely a nyomorgó közép-massachusetts-i farmerek felkelése volt. Habár a zendülést a tagállami nemzetőrség viszonylag rövid idő alatt leverte, a felkelőkkel sokan éreztek együtt. A felkelés vezetőivel szembeni ítéletek elnézőek voltak és az újonnan megválasztott törvényhozó testület eleget tett néhány követelésüknek is. De a zendülés sok amerikai aggodalmát tovább növelte a jövőt illetően, és rávilágított a Konföderáció más gyenge pontjaira is: a Kongresszus képtelen volt bármilyen segítséget nyújtani Massachusettsnek. A felkelés nagymértékben segítette a kormányzati reformokat követelők mozgalmát.

AZ ALKOTMÁNYOZÁS KEZDETEI

Az Unió állama a Konföderációs Cikkelyek kapcsán egyre több aggodalmat okozott az amerikai vezetőknek, még mielőtt a Shays-zendülés megrendítette volna a szélesebb rétegek bizalmát. Az 1780-ban kezdődő terjedelmes levelezésükben John Jay, Thomas Jefferson, James Madison, James Monroe és sokan mások is kifejezésre juttatták félelmüket, miszerint az Unió nem éli túl a belső gyengeségek és a külső erőtlenség okozta feszültséget a központi szervek megerősítése nélkül.

Mint azt 1783-ban a krónikások feljegyezték, Washington számára is világos volt, hogy „az ország tekintélyét, hatalmát és valódi érdekeit kontinentális mércével kell mérni, és minden ettől való eltérés gyengíti az Uniót, valamint véglegesen felbonthatja azt a köteléket, amely minket összetart. Minden hazafit arra ösztönzött, hogy verje vissza ezeket az ármányokat, hogy jöjjön létre egy olyan alkotmány, amely állandóságot, szilárdságot és méltóságot fog adni az Uniónak, és erőt a nemzet nagy tanácsának a közös célok eléréséhez.”

Egy ilyen alkotmány elkészítésének feltételei azonban még nem voltak tisztázottak. A vélemények széles skálán mozogtak abban a tekintetben, hogy mi lenne a „megfelelő eszköz a közös célok elérésére”. Alexander Hamilton 1780-ban úgy gondolta, hogy a Kongresszusnak néhány ügy kivételével mindenek felett „teljes szuverenitást” kell kapnia. A Kongresszus azonban 1781-ben figyelmen kívül hagyta bizottságainak azon javaslatait, miszerint törekedjék felhatalmazásra annak érdekében, hogy csapatokat vethessen be a „kötelességsgazó államok ellen és kényszerítse azokat szövetségi kötelezettségeik teljesítésére, valamint legyen jogában a kötelességsgazó államok lakosságának tulajdonát lefoglalni”. Teljes volt az egyetértés abban, hogy a Kongresszusnak hatalmában áll szövetségi behozatali vámok kivetése, mivel a Cikkelyek kiegészítésére irányuló törekvés az egyhangúság elvére épült. Hamilton ösztönzésére kérte a New York-i Gyűlés a Kongresszust 1782-ben, hogy hívja össze a Cikkelyek felül-

vizsgálatára az államok Alkotmányozó Gyűlését. A massachusettsi törvényhozás is megismételte a kérést 1785-ben. A Kongresszus tanulmányozta az előterjesztéseket, de képtelen volt bárminemű meg egyezésre jutni. Virginia és Maryland 1785-ben tervet dolgozott ki a két állam között felmerült hajózási és kereskedelmi problémák megoldására. Ez adta az ötletet Madisonnak, hogy a kereskedelmi problémákról nemzeti konferenciát hívjon össze. Az 1786 januárjában Virginiában összehívott Gyűlés bocsátotta ki a meghívókat a szeptemberben Annapolisban tartandó gyűlésre, de a tucatnyi delegált csak öt államot, New York-ot, New Jersey-t, Pennsylvaniát, Delaware-t és Virginiát képviselte. Hamilton és Madison meggyőzte a küldötteket, hogy ahelyett, hogy egy ilyen kis csoport kereskedelmi meg egyezésre törekedne, inkább fogadjanak el egy jegyzőkönyvet az Unió „finom, de kritikus” bírálatáról. A jegyzőkönyvben indítványozták, hogy az államok küldjenek delegátusokat, akik jövő májusban Philadelphiában találkoznak avégett, hogy „megalkossák azokat a további rendelkezéseket, amelyek a Szövetségi Kormányzat alkotmányának az Unió igényeinek megfelelő kialakításához szükségesek”.

Az előterjesztés szándékosan homályos volt. Madison és Hamilton jól tudták, hogy a központi kormányzat hatalmának növelését erősen támadja az ellenzék. Néhány hivatalnok még azt az elképzelést is jobbnak találta volna, ha az Uniót két, vagy több, politikailag és gazdaságilag egymáshoz kapcsolódó konföderációra osztották volna. A déliek meg voltak győződve arról, hogy John Jay spanyoloknak tett ajánlatának végső célja az volt, hogy megszűnjék a szabad hajózás a Mississippin, cserébe az Új Angliának adott fontos kereskedelmi koncesszióért. James Monroe, Virginia állam kongresszusi küldötte, úgy látta ezt a folyamatot, mint egy cselszövés részét, „mely a Konföderáció feldarabolására és a Hudson-tól keletre eső államoknak egy kormányzat alá tömörítésére irányul”.

A Madison és Washington szorgalmazta Virginiai Gyűlés 1786. október 16-án beleegyezését adta képviselők küldéséhez Philadelphiába, majd hat másik állam is hasonlóképpen cselekedett, mielőtt a

Tizenkét állam vett részt az eredeti tizenháromból az Alkotmányozó Gyűlésen

Minden tagállam, Rhode Island kivételével (melynek felsőháza ellenállt), képviseltette magát az 1787-es Alkotmányozó Gyűlésen, amely Philadelphia parlamenti épületében ülésezett május 25-től szeptember 15-éig. Az államok összesen 74 képviselőt neveztek ki, de csak 55 jelent meg, és a teremben tartózkodók számának változása miatt a jelenlévők átlagos száma csak kevéssel haladta meg a 30-at.

A képviselők. Az 55 résztvevő képviselő között sok amerikai kiválóságot találhatunk. Nyolcan voltak jelen a Függetlenségi Nyilatkozat aláírói közül, heten kormányzók voltak, valamint 39-en a Konföderációs Kongresszusban tevékenykedtek. Több mint ötven százalékuk egyetemet végzett, és legalább 33-an jogászok voltak. Legtöbbjük kiemelkedő pozíciót töltött be a Függetlenségi Háború idején és valamennyien államaik jómódú, tiszteletreméltó polgárai voltak. Többségük 50 évesnél fiatalabb volt (ötven voltak 30 év alattiak), és csak négy képviselő volt 60 éves, vagy annál idősebb.

Abban az időben Amerika legbefolyásosabb emberei az akkor 55 éves George Washington és a legidősebb képviselő, a 81 éves Benjamin Franklin voltak. Washington tábornokot, aki nem szándékozott képviselőként részt venni a Gyűlésen, és csak attól való félelmének engedett, hogy távollétét közömbösségnek tartanák, egyhangúlag megválasztották a Gyűlés elnökének. Bár mérsékelten, de jelentős hatást gyakorolva vett részt a tanácskozáson. A legnagyobb befolyást a Philadelphia állambeli Morris kormányzónak, James Wilsonnak, a virginiai James Madisonnak és a Connecticut-beli Roger Shermannek tulajdonították: mindannyian jóval több mint százszor szólaltak fel.

A szabályok. A Gyűlés eljárási szabályait május 28-án és 29-én fogadták el. Szó volt arról, hogy a nagyobb államok több szavazattal rendelkezzenek, mint a kisebbek, de a Gyűlés a Konföderációs Cikkelyek hagyományait követve minden államnak egy szavazatot adott. A szabályzat úgy rendelkezett, hogy 7 állam jelenléte szükséges a határozatképességhez (quorum). Ezt a szabályt később úgy módosították, hogy lehetővé tették bármely szavazat újbóli megfontolását – ami többször meg is történt a konvenció alatt. Az újramegfontolást megkönnyítette a titkosság szabálya is, ami kimondta, hogy „semmi, ami a Házban elhangzott, engedély nélkül nem nyomtatható ki és más módon sem publikálható”. Mint azt Madison írta Jeffersonnak, a titkosság nélkülözhetetlen volt „a zárt ajtók mögötti elfogulatlan vita biztosításához, és a téves értelmezések és nézetek kizárásához”*. A hivatalos lap, amely csak a javaslatok és a

*Charles Warren, *The Making of the Constitution* (Boston: Little, Brown & Co., 1928), 135. o.

szavazatok közlésére szorítkozott, 1819-ig titkos volt. Madison gyorsírással leírt jegyzetei, melyeket 1840-ig nem publikáltak, szolgálnak a legteljesebb magyarázattal az utókor számára.

Az eljárás. A Gyűlés először Összbizottsággá (Committee of the Whole) alakult, hogy megvitassa a Virginiai Határozatokat, amelyek kétkamarás törvényhozásból, végrehajtó és igazságszolgáltató hatalomból álló nemzeti kormányzatot követeltek. Ezután a kisebb államok a New Jersey-i Tervezet (New Jersey Plan) mellett sorakoztak fel, amely csak mérsékelt módosításokat javasolt a Konföderációs Cikkelyeken. Miután ezt a tervet június 19-én elvetették, a tagok ismét megalakították a Gyűlést. A fenyegető kudarcot a június 16-i „Nagy Kompromisszum” hártotta el, amely minden államnak egyenlő szavazatot adott a szenátusban. Július 24-én választották meg a Szakbizottságot (Committee of Detail; tagjai: Nathaniel Gorham, Oliver Ellsworth, Edmund Randolph, John Rutledge és Wilson), hogy az addig elért megállapodásokra építve szerkesszék meg az alkotmányt. Majd a Gyűlés tíznapos szünetet tartott, mialatt Washington Valley Forge közelébe ment horgászni. Szeptember 8-án kinevezték a Szövegező Bizottságot (Committee of Style-t), melynek feladata a szöveg végső formába öntése és a cikkelyek elrendezése volt. A végső dokumentumot szeptember 17-én terjesztették a Gyűlés elé.

Az aláírás. Ennél a pontnál Franklin kifejezte azt a reményét, hogy „a Gyűlés minden tagja, akiknek még vannak az alkotmánnyal szemben ellenvetéseik, ebből az alkalomból, velem együtt egy kicsit kételkedni fognak saját csálhatatlanságukban, és nevüket adják ehhez az okirathoz”.^{*} Így elérte, hogy a jelenlévő államok egyhangú jóváhagyással aláírták az alkotmány elfogadását. Az indítvány jóváhagyásánál csak egyetlen változtatást eszközöltek: a képviselőházi képviseletet minden 40 ezer lakos utáni 1 főről minden 30 ezer lakos utáni 1 főre emelték – ezt a változtatást Washington egyetlen, a Gyűlés előtt elhangzott beszédében támogatta. Az alkotmányt a 42, még mindig távollévő képviselő közül 3 kivétellel (George Mason, Edmund Randolph, Elbridge Gerry) mindenki aláírta. Miután a Gyűlés megállapodott, hogy az alkotmányt ratifikálás céljából a tagállamok külön gyűlései elé terjesztik, a tanácskozást berekesztették.

^{*}Ibid., 709. o.

Kongresszus 1787. február 21-én elszánta magát arra, hogy a helyzet irányítása alatt tartsa. Elfogadtak egy indítványt a Gyűlésnek arról a szerepköréről, hogy a Kongresszusnak és a törvényhozó szerveknek ajánlásokat tegyen működésükre nézve. Így hivatalosan a Gyűlés már csak a Kongresszus tanácsadó szerveként működött.

Nem sokkal azután, hogy 1787. május 25-én megnyílt a Philadelphiában ülésező Gyűlés, a képviselőket megkérték, hogy döntsék el, kijavítják-e a Konföderációs Cikkelyeket, vagy pedig mellőzve azokat, a kormányzat új modelljét vázolják fel.

A Kongresszus, a tagállamok törvényhozói és számos képviselő arra számított, hogy a philadelphiai ülés nem eredményez többet, mint a Cikkelyeket a tagállami szuverenitás megváltoztatása nélkül felülvizsgáló, a Konföderáció valamilyen megerősítésére tett javaslatokat. A konvenció életrehívói azonban, Madison és a többiek, meg voltak győződve az alapvető reformok szükségességéről.

A „Virginiai Tervezet” (Virginia Plan)

Ezek a hazafias érzelmű férfiak hozzáfogtak a felkészüléshez és május 29-én nekiláttak elképzeléseik megvalósításához. A virginiaiakat képviselő Edmund Randolph egy 15 pontból álló tervezetet ismertetett, mely egy erős hatalommal rendelkező új „Nemzeti Kormányzat” tervét körvonalazta. A Virginia Plan két házból álló erős „Nemzeti Törvényhozást” javasolt, ahol az egyik házat a nép választja, a másikat pedig az első ház tagjai. Ezenkívül egy, a törvényhozás által választott „Nemzeti Végrehajtótestület”, és egy független „Nemzeti Igazságszolgáltatás” igényével állt elő. A törvényhozásnak jogában állna törvényt hozni minden olyan ügyben, amelyben a tagállamok „illetéktelenek”, vagy „megtörnék az Egyesült Államok egységét”, továbbá megsemmisíteni a tagállamoknak az Unió cikkelyeivel ellentétes törvényeit. A tagállamok mindkét kamarában képviselve lennének vagyonuk nagysága, vagy fehér népességük arányában.

A törvényhozásra vonatkozó terminusok

Az Alkotmányozó Gyűlés továbbra is „az Egyesült Államok törvényhozásáról”, valamint ennek „első” és „második ágáról” beszélt, egészen az Összbizottság augusztus 6-i jelentéséig, amikor ezek a fogalmak „az Egyesült Államok Kongresszusára”, a „Képviselőházra” és a „Szenátusra” változtak. A „Kongresszus” szót a Konföderációs Cikkelyekből vették át. „Képviselőház” volt a neve öt államban is az első ágnek (máshol Assembly, House of Delegates, House of Commons volt a megnevezése). A második ágat – két állam kivételével – mindenhol „Szenátusnak” hívták.

Az alkotmánynak azok a rendelkezései, amelyek a Képviselőházzal és a Szenátussal egyaránt szóltak, az angol szokásokhoz hasonlóan a „mindkét ház” (each House) kategóriát használták. A Szenátus és a Képviselőház megjelölésére szolgáló, szintén az angliai szóhasználatot követő kifejezések, mint a „felsőház” (upper house) és az „alsóház” (lower house), azonban nem kerültek be az alkotmányba.

A Gyűlés azonnal átalakult Összbizottsággá, hogy megvitassa Randolph javaslatait. Az előterjesztések egy központi kormányzatot képzeltek el, mely – ellentétben a Konföderáció kormányzatával –, közvetlenül a népre támaszkodna és független lenne a tagállamoktól. A virginiaiak azonban egy olyan rendszerre gondoltak, ahol a nemzeti és a tagállami kormányzat kettős szuverenitást gyakorolna a nép felett, előre elkülönített és meghatározott területeken. Randolph szerint terve „csak azt jelenti, hogy elegendő hatalmat kell adni a nemzeti kormánynak önmaga megvédéséhez és megoltalmazásához – ezért az illető tagállamok szuverenitását csak annyiban kell csökkenteni, amennyiben ez az előbbi cél érdekében szükséges”.

Az ilyen kettős rendszer ismeretlen volt 1787-ben. Sok képviselő a „nemzeti kormányzatot” úgy értelmezte, mint egységes, vagy egyesített, gyakorlatilag korlátlan hatalommal rendelkező rendszert, ami megszüntetné a tagállamok önállóságát. Ennek ellenére május 30-án, Connecticut és New York állam ellenszavazatával elfogadták

Randolph előterjesztését, „miszerint legfelsőbb törvényhozó, végrehajtó testületet és igazságszolgáltatást kell létrehozni”.

Az Összbizottság következő programja a Virginia Plan különleges előterjesztéseinek megvitatása és megerősítése volt. A vita során a nagyobb tagállamok képviselői a nemzeti törvényhozás mindkét házában az arányos képviselethez ragaszkodtak, ami megijesztett néhány, kisebb államból érkezett tagot. Az egyik terv szerint Virginiának, Pennsylvániának és Massachusettsnek – a három legnépesebb államnak – a Szenátusban 13 helye lett volna a 28-ból, és hasonló arányban részesedtek volna a Képviselőházban lévő helyekből is. Ez hátrányos megkülönböztetést jelentett azokra nézve, akik hozzászóltak az államok egyenlőségéhez, mely elv a Konföderáció kongresszusában és a Gyűlésben egyaránt érvényesült.

A Maryland állambeli Martin Luther számára egy ilyen rendszer a „rabszolgaságot” jelentette, „melyben 10 állam keze és lába össze van kötve és ki van szolgáltatva a másik három kegyeinek”.

John Dickson kijelentette, hogy „mi inkább meghódolunk egy idegen hatalom előtt, mintsem hogy elfogadjuk a törvényhozás mindkét házában a szavazatok egyenlőtlenségét és ezáltal a nagyobb államok uralmának való alávetettségét”. New Jersey, mondta William Paterson, „soha nem szövetkezne” ilyen alapon, azért, hogy „elnyeljék”. „Inkább egy fejedelemnek, egy önkényuralkodónak hódol meg, semmint hogy ilyen sorsra jusson.”

A „New Jersey-i Tervezet” (New Jersey Plan)

Június 11-én a Gyűlés, hat tagállam öt ellenében, megszavazta, hogy a Szenátust ugyanolyan arányos alapon válasszák, mint a Képviselőházat. A döntés arra készítette Patersont és másokat, hogy egy tisztán föderatív változatot vázoljanak fel a Virginiai Tervezettel szemben. A június 15-én előterjesztett New Jersey-i Tervezet a Konföderációs Cikkelyek olyan irányú módosítását javasolta, miszerint a

behozatali vámok behajtását és a kereskedelem szabályozását utalják a Szenátus hatáskörébe. Ugyancsak előíranyozta a Kongresszus által választott plurális végrehajtó hatalom megteremtését és a föderatív bíráskodás létrehozását. Javasolta, hogy a Kongresszus által kötött egyezmények és az általa hozott törvények a „legmagasabb szintű jogforrások legyenek”, és a végrehajtó hatalomnak lehetősége legyen – szükség esetén – a „Konföderáció Államainak hatalmával élni” a törvények betartása érdekében. Ugyanakkor a tervezet szerint a Kongresszus döntéseibe minden államnak egyenlő beleszólási jogot adtak volna, és meghagyták volna a szuverenitás attribútumát.

Paterson úgy érvelt, hogy terve „nem elsősorban az emberek érzéseit tartja szem előtt, hanem a Gyűlés hatalmának felel meg. Célunk nem egy olyan kormányzat létrehozása, amely önmagában a legjobbnak tűnik, hanem egy olyan megoldás amelyet választóink elvárnak tőlünk, s amelyet majd jóváhagynak.”

A „nacionalisták” (vagyis a szövetség primátusát vallók – *a fordító megjegyzése*) vetették fel ezt az elképzelést. Randolph kijelentette: „a hatalom kérdésében nem voltam aggályoskodó. Amikor a köztársaság forgott kockán, elveink elárulása lett volna nem azt javasolni, amit szükségesnek tartottunk”. Hamilton szerint az Unió veszélyben volt, és „egy olyan tervvel előállni, amely nem felel meg a kényszerítő körülményeknek, pusztán azért, mert nem vagyunk urai a helyzetnek, a helyes eszközök feladását jelentené a cél érdekében... A fő kérdés az, hogy milyen előrelátó intézkedéseket kell tennünk országunk boldogulásáért?”

Madison volt az utolsó, aki a New Jersey-i Tervezet ellen szólt, kiemelve a Konföderáció súlyos problémáit, melyekre a terv nem kínált megoldást. Június 19-én felkérték a delegációkat annak eldöntésére, hogy Mr. Randolph, vagy Mr. Paterson tervezetét részesítik-e előnyben. Hét állam három ellenében a Randolph-féle javaslatot fogadta el. Ezzel eldőlt a részleges vagy teljes változtatás kérdése: a küldöttségek döntő többsége a Konföderációs Cikkelyek elhagyása és az új alkotmány létrehozása mellett foglalt állást.

A Nagy Kompromisszum

A feladatra három hónap állt rendelkezésre. Kevés olyan kérdés volt, amelyben az 55 résztvevő véleménye megegyezett. Az azonos államból érkezett küldöttek is gyakran más állásponton voltak, ami ahhoz vezetett, hogy az államok esetenként képtelenek voltak egységes szavazatukat leadni az egyes, alkotmányt érintő javaslatokra. A Gyűlés jegyzőkönyvéből is kiderül, hogy bár a nacionalisták a kezdeti szakaszban megnyerték ügyüknek a többséget, az eredeti Virginiai Tervezet azonban sok részletében mégis elfogadhatatlan volt. Az alkotmány mindaddig nem volt írásba foglalható, amíg nem mutatkozott mindkét oldalról bizonyos engedékenység a kompromisszumra egy működőképes és elfogadható terv kidolgozása érdekében. Mind ez hamarosan – a New Jersey-i Tervezet elvetése után – nyilvánvalóvá vált, amikor a kisebb államok kitartóan követelték, a nagyobb államok pedig továbbra is elutasították az egyenlő képviselést a Szenátusban. Július 1-én a Gyűlés ebben a kérdésben két egyenlő (öt-öt ellen) táborra szakadt. A tárgyalások holtpontra jutottak, így, a megegyezést elősegítendő, a konvenció egy bizottságot állított fel erre a célra. A bizottság július 5-i javaslata szerint a tagállamok egyenlő szenátusi képviselétéért cserébe a Képviselőház kizárólagos hatalmába utalják a pénzügyi intézkedések törvényi szabályozását, amelyet a Szenátus csak megszavazhat vagy elvethet, de azon módosítást nem eszközölhet. Ezt a változatot végül július 16-án hagyták jóvá, öt állam négy ellenében; Massachusetts állam megosztott volt, New York állam pedig tartózkodott, mert három küldöttük közül kettő már végleg elhagyta a tanácskozást. A konvenció által elfogadott megoldás szerint július 24-én kinevezték az öttagú Committee of Detail-t az alkotmány kidolgozására. A tervezetet a változtatásokkal és kiegészítésekkel együtt augusztus 6-án terjesztették elő, az utóbbiakat a következő hónapban tovább finomították. Szeptember 9-én egy másik bizottságot állítottak fel a tervezet stílusának javítására és az egyes cikkelyek rendszerezésére.

A „Nagy Megegyezés” (Great Compromise) nélkül a Gyűlés összeomlott volna. Amint erre Madison is rámutatott, a „nagy érdekellentétek” Amerikában nem a kis és nagy államok, hanem az északi és déli államok között feszültek, részben az éghajlati adottságok, de „elsősorban a rabszolgaság intézményének elfogadása vagy elutasítása miatt”. A déliek többségükben egy erős központi kormányzat hívei voltak, de a kormányzat hatáskörének olyan korlátozását szorgalmazták, amely biztosította volna a rabszolgatartás, a mezőgazdasági export és a nyugati irányú terjeszkedés speciálisan déli érdekeinek érvényre jutását. Ez az álláspont további egyeztetések szükségességét jelentette, amely indokolja a kormányzat új tervének néhány kulcsfontosságú rendelkezését. Az, ami végül szeptember 17-én az Egyesült Államok alkotmányaként megszületett, egyedülálló keveréke volt egy nemzeti és szövetségi rendszernek, amely a népképviseleti és korlátozott köztársasági kormányzás elvén alapult. Ez a megoldás, a nacionalisták céljának megfelelően, létrehozott egy széleskörű hatalommal rendelkező központi kormányzatot, amely az egyes államoktól függetlenül képes működni. Ugyancsak támogatásra talált a tervezet a tagállamok jogait előtérbe helyező körében, mivel ez a fékek és ellensúlyok (checks and balances) rendszere segítségével megakadályozta az egyes hatalmi ágak egyeduralmát.

Az alkotmány szövege nem követte az egyes rendelkezések kialakulási sorrendjét. A Gyűlés általában az általánostól a különös felé, az átfogó elvi határozatoktól a pontosan és részletesen kidolgozott kérdések irányában haladt, de a tervezet különböző részeinek egymással összefüggő természetéből adódóan gyakran szükség volt az egyes témakörökhöz tartozó határozatok újragondolására a rákövetkező, vele összefüggő, de más témakörbe tartozó határozatok figyelembevételé után. Ennek következtében sok rendelkezés változott meg vagy egészült ki a Gyűlés utolsó hetében. Arról, hogy a legfőbb rendelkezések hogyan fejlődtek, az alábbiakban lesz szó.

A KONGRESSZUS FELÉPÍTÉSE

Az Alkotmányozó Gyűlésnek az a korábbi határozata, mely szerint az állami szerveknek létrejöttükkor három fő ágra kell tagolódniuk – törvényhozó, végrehajtó és bírói ágra –, nem képezte vita tárgyát. A hatalmi ágaknak ez a felosztása már a korai gyarmati időkben ismert volt, és azt a legtöbb államban bevált formának tekintették. A Konföderációs Cikkelyekkel kapcsolatban is általánosan elismert fogatékosságként tartották számon azt a tényt, hogy az elmulasztotta a fő hatalmi ágak elválasztását. A Gyűlés állásfoglalása az állami szervek hármas felosztása mellett szintén a hatalommegosztás elvének széleskörű elfogadását bizonyította, habár inkább gyakorlati, mintsem elvi alapokon nyugodtak az alkotmánynak azok a rendelkezései, amelyek ezt az elvet érvényre juttatták.

A Virginiai Tervezet, az angol parlament mintájára, két házból álló nemzeti törvényhozás igényét fogalmazta meg, ami a gyarmati államok többségében már gyakorlat volt, hiszen a 13 államból 10 megőrizte ezt a formát. A Kontinentális Kongresszus és a Konföderációs Cikkelyek Kongresszusa egykamarás volt, de amikor a Gyűlés a Szabályzat (Articles) feladása mellett döntött, nem volt kérdéses, hogy az új Kongresszusnak kétkamarásnak kell lennie. George Mason nézetei szerint az amerikaiak elképzelése két igazán határozott ponton nyugodott – „a köztársasági államformán, és az egykamarásnál fejlettebb törvényhozás megalkotásán”. Pennsylvania egyedüli ellenvéleményével szavazta meg az Összbizottság a kétkamarás tervezetet, és a Gyűlés június 21-én – hét állam igenjével, három nem ellenében – megerősítette a bizottság döntését.

A Képviselőház választása

A nacionalisták súlyt helyeztek arra, hogy az új kormányzat létrehozása inkább a nép hozzájárulásán, mintsem a tagállamok törvényhozásán nyugodjék. Szükségesnek érezték, hogy legalább a törvényhozás „elsődleges ága”, a Képviselőház, legyen „közvetlenül a lakosság által” választható, mint ezt James Madison is megfogalmazta. A végrehajtó hatalomnak „magában kell hordoznia a nép általános érzületét és gondolkodásmódját”, mondta James Wilson, és ezért „a törvényhozásnak a teljes társadalom pontos tükörképének kell lennie”. A képviselőház „nagyszerű biztosítéka a kormányzás demokratikus elveinek”, fogalmazta meg George Mason is.

Azok, akik a nemzeti kormánnyal szemben bizalmatlanok voltak, a Képviselőháznak az államok törvényhozó szervei által való választását részesítették előnyben. Roger Sherman szerint „a nép kevésbé jó döntőbíró” a Képviselőház tagjainak megválasztása esetében, mint a tagállamok törvényhozó testületei. Az egyes államok törvényhozó szervei által történő választásra tett indítvány kétszer is megbukott, viszont a Képviselőház tagjainak nép által való választását a június 21-i szavazás – kilenc állam egy ellenében – elfogadta.

A Szenátus választása

A Virginiai Tervezet javaslata szerint a törvényhozás „másodlagos ágát” a Képviselőháznak kellett volna választania az egyes tagállamok törvényhozó szervei által jelölt személyekből. Az e tervet támogató küldöttek száma azonban nem volt jelentős, mert ezzel a rendelkezéssel a Szenátus alárendelt szerepet játszott volna a Képviselőházzal szemben. A legtöbben Morris kormányzó véleményét osztották, miszerint a Szenátusnak kell „ellenőriznie a Képviselőház meggondolatlanságát, állhatatlanságát és túlzásait”. (A Szenátus állam-képviseleti szerepének koncepciója csak később vetődött fel, az

egyenlő képviselet mellett állást foglaló határozat után.) Madison és Wilson közös véleménye, mely szerint a népnek kell választania a Szenátust, csakúgy mint a Képviselőházat, szintén nem talált támogatásra. A szenátoroknak az egyes államok törvényhozó szervei által történő választásáról szóló javaslatot az Összbizottság június 7-én egyhangúlag elfogadta, és a Gyűlés június 25-én – kilenc állam igenlése, kettő ellenzése mellett – megerősítette.

A képviselet alapja

A Virginia Plan az egyes államok képviseletét mind a Képviselőházban, mind a Szenátusban azok vagyonának és szabad népességének arányában kívánta létrehozni. Ez a javaslat a kisebb államok lázadásához vezetett, mivel a gazdagabb és népesebb államok uralmától tartottak.

A probléma megoldását a július 16-i szavazás eredménye jelentette, amelynek alapján elfogadták minden állam egyenlő képviseletét a Szenátusban. Míg az arányos képviselet elve a Képviselőház vonatkozásában sohasem volt igazán veszélyeztetve, addig a tagállamok szenátusi képviseletének a vagyonra, illetve a szabad lakosság számára való helyezése számos kérdést vetett fel, és fontos módosításokhoz vezetett.

A déliek támogatásának megőrzésére a Szenátusban való arányos képviselet mellett, Wilson június 11-én azt a javaslatot tette, hogy a Képviselőház tagjainak számát a szabad lakosok teljes, illetve a többi (értve ez alatt a rabszolgákat) 3/5-ének arányában állapítsák meg, kizárva az adót nem fizető indiánokat. Ezt a szabályt (melyet 1783-ban javasoltak először a Kongresszuson) New Jersey és Delaware államok ellenvéleménye mellett fogadták el. A Gyűlés július 9-én határozatot hozott arról, hogy az új Kongresszust fel kell hatalmazni „a Képviselőház létszámának szabályozására a vagyonon és a lakosságszámon alapuló rendszer szerint”. Mivel a déliek a rabszolgá-

kat vagyonként kezelték, így az északiak, akik a képviseletet a Képviselőházban teljes mértékben a lakosság számának figyelembevételére kívánták alapozni, kérdésessé tették a fekete lakosság be-
számításának jogosságát.

Végül a Gyűlés július 11-én – hat állam négy ellenében – megszavazta a fekete lakosság beszámításának mellőzését a június 11-én kidolgozott szabályzatból. Ezzel kapcsolatban javasolta Morris kormányzó azt, hogy a Kongresszusnak a Képviselőház arányos felosztásáról szóló határozata alapuljon ugyan a vagyon és a népességszám figyelembevételén, de legyen alárendelve annak a feltételnek, „mí-
szerint a képviseletnek a közvetlen adózással arányosnak kell len-
nie”. Ez a vita nélkül elfogadott kikötés egészen más megvilágításba helyezi a rabszolgákkal kapcsolatos kérdést: a déli államoknak járulé-
kos adót kellett fizetniük minden képviselőszám-növekedésért, ame-
lyet a rabszolgák számbavételével nyertek. Az északiak ilyen formá-
ban már nem ellenezték a délieknek azt a kívánságát, hogy a rab-
szolgákat $3/5$ arányban beszámítsák, és így július 13-án a Gyűlés
visszatért az eredeti javaslathoz.

Mivel végül sikerült megegyezésre jutni abban a kérdésben, hogy
a tagállamok képviseletét teljes mértékben a népességszám alapján
határozzák meg (számolva a teljes fehér és $3/5$ fekete lakossággal), a
„vagyon” szót törölték a július 9-i intézkedésből. A probléma ilyen
úton való rendezése a rabszolgatartó államokat a Képviselőházban öt
szabad szavazóhoz juttatta, szemben a nem rabszolgatartó államok
hét szabad szavazójával; de mint Massachusetts képviselője, Rufus
King megjegyezte, „ez szükséges áldozat volt az alkotmány létrehozá-
sának érdekében”.

A Kongresszus létszáma

A Szenátusban való egyenlő képviseletet szorgalmazó gyűlési bizottság július 5-én javaslatot tett arra, hogy minden állam minden 40 ezer lakos után delegálhasson egy küldöttet a Képviselőházba. Ez a javaslat nagy vitát váltott ki a képviselők számáról, melynek eredményeképpen felhatalmazták a Kongresszust, hogy határozza meg a népeségváltozás és az új tagköztársaságok számának függvényében a jövőbeni Képviselőház létszámát. A küldöttek hozzászólásain azonban érződött az ilyen jellegű megállapodástól való idegenkedés, hiszen így a Kongresszus többségének hatalmában állt volna a képviselői helyek aránytalan újrafelosztása, és a rabszolgák számán alapuló képviselet megváltoztatása. Ennek következtében az északiak és a déliek azonos állásponton voltak abban, hogy a képviselők újrafelosztása közötti időszakról és a képviselők számáról alkotott szabályokat rögzíteni kell az alkotmányban.

Edmund Randolph volt az első, aki az egyponthoz bevezetését javasolta. A Gyűlés július 13-án fogadta el a képviselők számának újrafelosztásával kapcsolatban azt a tervezetet, amely tízévenkénti „népszámlálást” írt elő „a teljes szabad lakosságra és a rabszolgák 3/5-re.” A javaslat az I. Cikkely 2.§-ába került bejegyzésre. Az augusztus 8-i döntés értelmében a képviselők száma „nem lehet több, mint 40 ezer lakosonként egy fő”, majd a Gyűlés utolsó napján e határt 30 ezerre csökkentették. Az első census alapján, amely megfelelt az I. Cikkely 4. bekezdésének, a Képviselőház 65 küldöttről állt.

A Szenátus létszámának rögzítésére július 23-án került sor, amikor a Gyűlés elfogadta (Maryland állam egyedüli ellenszavazatával) azt a javaslatot, mely szerint a Szenátusba „minden egyes államnak két képviselőt kell küldenie, akik fejenként szavaznak”. Az államonkénti három szenátorról szóló indítvány elutasítását azzal indokolták, hogy ezzel a szegényebb, és a központtól távolabb fekvő államokat büntetnék, és Nathaniel Gorham véleménye szerint „egy kisebb szá-

mú testület sokkal alkalmasabb a döntésre akkor, amikor háború és béke kérdése forog fenn”.

Az a gondolat, hogy a szenátorok inkább egyénileg szavazzanak mint küldöttségként, Elbridge Gerry-től származott, aki el kívánta „kerülni a csoportos szavazással járó kellemetlenségeket és késedelmet”, ami a Kongresszusban is előfordult az államonkénti egységes szavazásnál. Mivel ez a rendelkezés sokkal jelentéktlenebb szerepet játszott, mint a tagállamoknak a Szenátusban való egyenlő képviselétét biztosító döntés, ezért csak csekély tiltakozás kísérte elfogadását, és az 1. Cikkely 3.§-ába való beiktatását.

A hivatal időtartama

A Gyűlésben erős volt a ragaszkodás az évenkénti választások hagyományához, ami Gerry véleménye szerint „a nép egyedüli védekezése az önkényuralommal szemben”. Madison nem osztotta ezt az álláspontot, és szerinte a képviselőknek több időre van szükségük ahhoz, hogy kellőképpen tájékozódjanak hivatali teendőikről, és a nemzet érdekeiről. A hároméves képviselőházi időtartamról szóló javaslatát június 12-én fogadták el. Sok küldöttség azonban továbbra is gyakoribb választásokat követelt. „A képviselőknek vissza kell térniük lakóhelyükre, hiszen kapcsolatot kell tartaniuk az emberekkel”, mondta Sherman és hozzátette, hogy „csak a kormányzati székekben ülve teljesen eltávolodnának választópolgáraiktól”. A Gyűlés újra elbírálta a kérdést, és június 21-én kétéves választási ciklusban állapodott meg, kétéves képviselői időtartammal.

A küldöttségek a Szenátussal kapcsolatban is megváltoztatták véleményüket és először hétéves terminusban egyeztek meg, habár az egyes tagállamok szenátori megbízásának időtartama kettő és öt év között változott. A kérdés újbóli elbírálásánál négy-, hat- és kilencéves terminusokat vettek fontolóra. Charles Pinckney azzal az indokkal ellenezte a hatéves periódust, hogy a szenátorok „túl sokáig len-

nének elválasztva választópolgáraiktól és túl sok, az államukétól eltérő hatás befolyásolná őket”. A Képviselőház részére meghatározott kétéves választási terminus kimondása után a Gyűlés június 26-án megszavazta a hatéves hivatali időtartamot a Szenátus számára, azzal a megkötéssel, hogy a tagság 1/3-át minden két évben újraválasztják.

Az aktív választójog feltételei

A Gyűlés Szakbizottsága augusztus 6-i beszámolója szerint a választójogi feltételeknek a Képviselőház számára azonosaknak kell lenniük az egyes államok törvényhozó szerveiben „a legnépesebb házzal” szemben támasztott követelményekkel. Mivel az aktív választójog gyakorlását államonként különböző kitételekhez kötötték, így nem tűnt kivitelezhetőnek egy egységes feltételrendszer. Amikor Morris kormányzó azzal a javaslattal állt elő, hogy adják meg a Kongresszusnak a választójogi feltételek megváltoztatásának hatalmát, Oliver Ellsworth így tiltakozott: „A feltétel úgy biztonságos, ahogy van: az államok szabadsága e kikötéseken nyugszik és mi ezek megerősítését terveztük”. A Morris és mások által indítványozott, a földtulajdonosok választójogának szűkítésére irányuló javaslatot elutasították, és a Gyűlés augusztus 8-án (egyhangúlag, véleményeltérés nélkül) elfogadta a bizottság eredeti javaslatát.

A választási előírások

A képviselő- és a szenátorválasztások helyének és idejének a tagállamok jogkörébe való utalását is a Szakbizottság kezdeményezte, fenntartva azonban a Kongresszusnak a lehetőséget ezen előírások módosítására. Madison ellenkező véleménye szerint nem szabad az egyes államok kezébe adni a végső döntés lehetőségét, mivel lehetetlen feltárni a visszaéléseket, amelyek a diszkrecionális jogkörből

eredhetnek. Így a Gyűlés augusztus 9-én ugyan elfogadta ezt a rendelkezést, de szeptember 14-én kiegészítette a következő feltétellel: „kivéve a szenátorválasztás helyeit”, hiszen a szenátorokat a tagállamok törvényhozó szervei választották. E változtatás célja az volt, hogy „mentesítsék a tagállamok kormányzatainak tagjait a Kongresszus befolyásától”.

A passzív választójog feltételei

A Gyűlés júniusi határozata a szenátorok alsó korhatárát 30, a képviselőkét 25 évben szabta meg. A Szakbizottság további két feltételt fogalmazott meg: a jelölteknek az Amerikai Egyesült Államok polgárainak kell lenniük (a képviselőknek legalább három, a szenátoroknak négy éve), valamint állandó lakhellyel kell rendelkezniük abban az államban, amelyet képviselnek. Attól tartva, hogy a passzív választójog ilyen szabályozása a külföldiek számára túlságosan előnyös, a Gyűlés szigorúbb követelményeket támasztott az állampolgárság időtartamával szemben. Így miután a Gyűlés a tizennégy évről szóló indítványt leszavazta, a képviselők számára hét, a szenátorok számára pedig kilenc évben határozta meg állampolgárságuk időtartamának minimumát. Ellsworth álláspontja szerint azért, hogy elvegyék „a tisztelt idegenek kedvét az országba való bevándorlástól”.

Néhány küldött a helybenlakási census alsó határát is rögzíteni kívánta. A javaslatok egy és hét év között változtak. Mason attól tartott, hogy „a gazdag polgárok, miután kudarcot vallottak saját államukban, korrupciós eszközöket alkalmazva az egyéni választókerületekben, bejuthatnak valamely szomszédos állam tanácsi testületébe”. De ezeket az indítványokat leszavazták, és csak azt a kikötést hagyták meg, miszerint „senki sem lehet képviselő, vagy szenátor abban az esetben, ha nem annak az államnak a polgára, amelyben megválasztották”.

A Gyűlés megvitatta a hivatal vagyoni censushoz kötésének kérdését is, mivel a legtöbb tagállam alkotmánya előírta a törvényhozó

szerv tagjai számára, hogy meghatározott jövedelemmel rendelkezzenek. John Dickinson kétségbe vonta azt a politikai bölcsességet, amely „összeköti a köztársasági alkotmányt a vagyon iránti hódolattal”. A július 26-i szavazás eredményeképpen – nyolc állam igenje három nem ellenében – a Gyűlés utasította a Szakbizottságot egy vagyoni feltételrendszer kidolgozására. A korabeli források szerint ez felhatalmazást adott volna a Kongresszusnak „egységes vagyoni census létrehozására”. A rendelkezést augusztus 10-én megvitatták, és egyben el is vetették, a későbbiek során pedig nem tettek további erőfeszítéseket vagyoni census megteremtésére.

Még ennél is kevesebb intézkedés történt a választhatóság vallási feltételekhez való kötése tekintetében, habár minden állam, New York és Virginia kivételével, alkalmazott hasonló megkötéseket az állami képviselők választásánál. A Gyűlés szemlélete akkor vált világossá e kérdésben, amikor a hivatali esküről folyó vita során augusztus 30-án a küldöttek ellenvélemény nélkül elfogadták Charles Pinckney javaslatát (amely a VI. Cikkely részévé vált), miszerint „Az Egyesült Államokban sohasem lesz a vallási hovatartozás előfeltétele egyetlen hivatalnak, vagy közmegbízatásának sem. Ennek következtében az alkotmány a kongresszusi választásokat illetően csak az életkor, az állampolgárság, és a helybenlakás tekintetében tartalmaz megkötéseket”.

A törvényhozó testület tagjainak díjazása

A Virginiai Tervezet a Nemzeti Törvényhozás tagjait „szabad javadalmazás” címén kívánta díjazni, jövedelmük eredetének meghatározása nélkül. A nacionalisták szemében azonban a Konföderáció egyik gyengeségét jelentette az, hogy a Kongresszus tagjai tiszteletdíjukat saját államuktól kapták. Ezért június 12-én, miután az addigi kötetlen helyett kötött díjazást terjesztettek elő, az Összbizottság egyetértett a képviselők esetében azzal, hogy „díjazásukat az Államkincstárból kapják”. Ellsworth

eltérő véleményének adott hangot, amikor június 22-én javaslatot tett a képviselők saját államuk által történő díjazására. Randolph ellenkezését váltotta ki ez a változtatás; az ő véleménye szerint „ez olyan mérvű függőséghez vezetne, amely az egész rendszer beszennyeződését jelentené”. Hamilton is egyetértését fejezte ki, szerinte: „akik fizetnek, irányíthatják is azokat, akiknek fizetnek”. Ellsworth javaslatát – négy állam öt ellenében – elutasították.

Amikor a szenátorok díjazását vitatták meg június 26-án, Ellsworth újra a tagállamok által történő díjazás mellett foglalt állást. Ez azonban, Madison érvelése szerint, a szenátorokat „egyszerű hivatalnokokká, állami érdekek és vélemények képviselőivé változtatná, ahelyett, hogy pártatlan döntőbírók, az igazságosság őrei, a közjó megtestesítői lehetnének”. Ellsworth javaslatát újra elvetették, öt állam szavazott mellette, és hat ellene. A szavazás eredményének ellenére a Szakbizottság augusztus 6-i jelentésében a szenátorok és a képviselők fizetésével kapcsolatban úgy rendelkezett, hogy azok megállapítása és biztosítása az egyes tagállamok feladata. De ekkorra már Ellsworth és sokan mások is megváltoztatták véleményüket a kérdésről, így a Gyűlés az augusztus 14-i szavazáson, kilenc állam igenje és két állam ellenszavazata mellett a Kongresszus tagjainak az Allamkincstár általi díjazását fogadta el. A másik sarkalatos kérdés a mindenkor díjazás összegének alkotmányban való rögzítése volt. „Illetlen dolog lenne, és idővel veszélyessé is válhatna a Kongresszus tagjaira bízni, hogy határozzák meg saját maguk díjazását” mondotta Madison.

Ellsworth például napi öt dollárt javasolt. Mások úgy gondolták, hogy e kérdés eldöntését a Kongresszusra kell bízni, Sherman azonban tartott attól, hogy inkább túlságosan is kis összegben állapítanak meg a tagok a tiszteletdíjukat, mintsem túl nagyban, „és az ember akármilyen alkalmas is a felelősségteljes feladatra, megfelelő anyagi háttér nélkül nem képes annak ellátására”. A Gyűlés azonban augusztus 14-i szavazásán mégis felhatalmazta a Kongresszust saját tagjai díjazásának meghatározására.

A megbízatás időtartama

Mivel néhány állam ragaszkodott a rotációs hivatali szolgálat elvéhez, a Konföderációs Cikkelyek rendelkezése szerint „senki sem lehet három évnél tovább küldött egy hatéves terminusban”. Ez a szabály a Kongresszus néhány rátermettebb tagját is távozásra kényszerítette, és ezért éles bírálatok érték. A Virginiai Tervezet mindemellett azt javasolta, hogy a hivatali idő lejárta után a tagok ne legyenek újraválaszthatók egy bizonyos ideig, valamint az esetleges visszahívásnak eleget kell tenniük. Ezt a javaslatot azonban az Összbizottság vita és ellenvélemény nélkül elvetette, és ezt követően nem történt újabb kísérlet a szenátorok és a képviselők újraválasztásának korlátozására.

A Kongresszus tagjainak más hivatalra való választhatósága már sokkal vitatottabb volt. A Cikkelyek szerint egy képviselő sem „viselhet olyan hivatalt, amelyből ő vagy bárki más haszonhoz, fizetéshez, tiszteletdíjhoz vagy bárminemű nyereséghez juthat”. A Kongresszus viszont számos képviselő számára jelölt ki diplomáciai, vagy más jellegű hivatalt, ami a gyakorlatban sokszor sértődésekhez vezetett.

Az egyes államok törvényhozóinak a különböző hivatalok iránti ambíciói szintén általános nyugtalanságot okoztak. Ezért a Virginia Plan azt javasolta, hogy a Kongresszus tagjai hivatali idejük alatt és annak lejárta után közelebbről meg nem határozott ideig ne lehessenek választhatók egy-egy tagállam, vagy az Egyesült Államok fennhatósága alá tartozó bármely hivatalba.

Habár az Összbizottság a június 12-i ülésen megszavazta azt a határozatot, amely szerint a Kongresszus volt tagjai, egyéves kihagyás után újra hivatalt vállalhatnak, annak még számos megbeszélésen és módosításon kellett keresztülmennie a végső változat szeptember 3-i elfogadásáig. Azok a képviselők, akik meg akarták akadályozni az újabb hivatali állások megszerzésének lehetőségét, a korrupció forrását látták ebben. „Mi vezetett a Gyűlés létrehozásához?” – tette fel ezért a kérdést John Mercer, majd meg is válaszolta: „Az államok tör-

vényhozó szerveinek változékonysága és romlottsága”. Azok viszont, akik ellenezték a túl sok szigorú bírálatot, attól tartottak, hogy ezek visszariasztják a tisztességes embereket a Kongresszusba való jelöltétől. „A törvényhozó szervnek megszűnne az elsőrangú képességekkel és tehetséggel rendelkező emberek iránti vonzereje” – vélte Charles Pinckney.

A létrejövő kompromisszum a hivatali összeférhetetlenség elve volt. Először is, a Kongresszus tagja hivatali ideje alatt nem választható azokba a szövetségi hivatalokba, melyeket az ő ténykedése alatt létesítettek, vagy amelynek díjazását ez idő alatt emelték. Másodszor pedig, senki sem lehet a Kongresszus tagja és valamely szövetségi hivatal alkalmazottja egyidejűleg. A határozat, mely az I. Cikkely 6. bekezdésében szerepel, nem vonatkozik az egyes tagállamok hivatalaira, valamint az előző terminusban lejárt tagsággal járó újraválasztási akadályra.

A kongresszusi szabályok és előírások

Az I. Cikkely négy rendelkezést tartalmazott a Képviselőház és a Szenátus szabályozására, melyek a Szakbizottságtól származtak, és a Gyűlés csak kis mértékű változtatásokat hajtott rajtuk végre:

– „A Kongresszus egyes házai bírálják el a választásokat, a választási eredményeket s tagjaik választhatóságát”. Nyolc tagállam alkotmánya is tartalmazta ezt a megfogalmazást, amit ezáltal vita nélkül elfogadtak.

– „A Kongresszus Házai meghatározhatják házszabályaikat, büntetéssel sújthatják rendbontó tagjaikat és a tagok kétharmadának hozzájárulásával kizárást foganatosíthatnak.” A 2/3-os többség ígénye a kizárás esetére csak később kapott helyet a szövegben. A Madison javaslatában szereplő változtatást, miszerint a „kizárás joga túlságosan is fontos ahhoz, semmint hogy a quorum egyszerű többsége gyakorolhassa”, egyhangúlag elfogadták.

– „A Kongresszus mindkét Háza üléseiről naplót vezet, amelyet időről-időre közzétesz...” Ez a megfogalmazás a Konföderációs Cikelyek hasonló határozatából ered. Amikor Madison azt javasolta, adjanak a Szenátusnak bizonyos esetekben diszkrecionális jogkört a publikálással kapcsolatban, Wilson ekképpen ellenkezett: „Az embereknek joga van ahhoz, hogy tudomást szerezzenek arról, amit képviselőik tettek vagy tenni fognak, ezért a törvényhozás saját működésének eltitkolása felől nem dönthet szabadon”. A konvenció megszavazta mindkét ház naplóinak nyilvánossá tételét, „kivéve azokat a részeket, amelyek megítélésük szerint titkosságot igényelnek”.

– A záradék megkövetelte a tagok „igen” és „nem” szavazatainak jegyzését is, habár ez kiváltotta néhány képviselő ellenkezését, mert „az egyes szavazatok mellett nincsenek feltüntetve a háttérükben álló okok”.

– „A Kongresszus ülésének ideje alatt a Kongresszus egyik Háza a másik Ház hozzájárulása nélkül három napnál hosszabb időre nem napolhatja el üléseit s azokat nem helyezheti át más helyre, mint ahol a két Ház ülésezik.” Ezt a pontot rövid vita után elfogadták, mivel a legtöbb tagállam alkotmánya is tartalmazott hasonló rendelkezéseket, tükrözve az általános védekezést a királyi kormányzóknak azzal a gyakorlattal szemben, hogy az állami gyűléseket felfüggeszék és feloszlassák.

A KONGRESSZUS HATALMA

A Virginia államot képviselő Edmund Randolph május 29-én jelezte a nacionalisták súlyos aggodalmát azzal kapcsolatban, hogy a Konföderációs Cikkelyek szerint a kongresszusnak nem áll hatalmában az Egyesült Államok általános érdekeinek védelme. James Dickinson óva intett az „állami törvényhozó szervekkel szembeni előítéletektől, indulatoktól és téves nézetektől”, James Madison pedig sajnálattal vette „a tagállamok szűnni nem akaró igyekezetét a szövetségi hatalomba történő beavatkozásra, az államközi szerződések megszegésére, egymás jogainak és érdekeinek megsértésére és a saját igazságszolgáltatáson belül, a gyengébb párt elnyomására”. Az 1787. évi Alkotmányozó Gyűlés küldöttei mellett, hogy hatalma legyen az Unió általános érdekeinek megfelelő törvényhozásra, azt is lényegesnek tartották, hogy az új nemzeti kormány rendelkezék olyan hatalommal, amely alkalmas a tagállamok fékentartására és engedelmességre kényszerítésére.

A Virginiai Tervezet szerint a nemzeti törvényhozást fel kell ruházni olyan hatalommal:

„hogy gyakorolja a Gyűlés által a Kongresszusra ruházott törvényhozás jogát, továbbá alkosson törvényt minden olyan esetben, amikor az egyes államok erre nem jogosultak, vagy ha a tagállamok eltérő szabályozása megbontaná az Egyesült Államok egységét;”

„megsemmisíthessen minden olyan, néhány tagállami által elfogadott törvényt, amely a Nemzeti Törvényhozás szerint ellentmond az Unió szabályzatának, és „kezdeményezhesse az Unió hatalmának beavatkozását bármely tagállammal szemben, amelyik az alkotmányos cikkelyekben foglalt kötelezettségeit megszegi.”

Amikor május 31-én első ízben tárgyalták ezeket a javaslatokat, néhány küldött ezeknek a jogosítványoknak még a szavazás előtti taxatív felsorolását akarata, de a Virginiai Tervezet első határozatát rövid vita után ellenvetés nélkül elfogadták. A másodikat, amely biztosítja a tagállami törvények megsemmisítésének jogát – ami a gyar-

mati törvények királyi elutasításával mutat hasonlóságot – szintén nehézség nélkül hagyták jóvá. Amikor azonban a harmadik határozat került sorra, Madison annak mellőzését javasolta, attól tartva, hogy „a tagállamok elleni erőszak alkalmazása inkább tűnnék háborús nyilatkozatnak, mintsem büntetéskiszabásnak”. Bár a New Jersey-i Tervezet is tartalmazott hasonló rendelkezést, a Gyűlés már nem foglalkozott a továbbiakban a törvényhozásnak ilyen jellegű hatalommal való felruházásával.

Charles Pinckney június 8-án azt indítványozta, hogy a tagállami törvények megsemmisítésének jogát terjesszék ki minden olyan törvényre, amelyet a Kongresszus helytelennek ítél. Egy ilyen kiterjesztés rabszolgává változtatná a tagállamokat – szállt szembe Elbridge Gerry – és a javaslatot, hét állam három ellenében, el is vetették. Ekkor igen erős ellenállás mutatkozott a tagállami törvények bármilyen megsemmisítésének jogosítványával szemben, bár Madison mint a rendszer fenntartásának legbiztosabb eszközét, továbbra is védelmezte azt. Július 17-én a Gyűlés megváltoztatta a korábbi álláspontját, és hét állam hárommal szemben a vétőjog ellen szavazott. A problémát, melyet a tagállamok jogának a nemzeti joggal való összehangba hozása jelentett, egy, a nemzeti törvényhozás primátusát biztosító kikötéssel és a tagállami törvények bizonyos fajtáinak tilalmával oldották meg.

Július 17-én a Gyűlés a Virginiai Tervezet első rendelkezéseit is felülvizsgálta. Roger Sherman ezek helyett azt javasolta, hogy hatalmazzák fel a Kongresszust „az Egyesült Államok polgáraitra vonatkozó törvények megalkotására minden olyan esetben, amikor ezt az Unió érdekei megkívánják; de ne avatkozzanak be az egyes államok kormányzatának a belügyeibe, ha azok az Egyesült Államok általános jólétét nem érintik”. Ez a megfogalmazás, melynek az „általános jólét” kitétele először került a Gyűlés elé, a küldöttek többsége szerint túlzottan szigorú volt, ezért – nyolc állam kettő ellenében – el is vetette. Később a Gyűlés hat állam igenlő szavazatával, négy ellenében megszavazta a május 31-én megjelent határozatban található azon

jogosítványt, miszerint „törvényt lehet alkotni minden olyan esetben, amikor azt az Unió általános érdekei megkívánják”.

A törvényhozás hatalmának ilyen széleskörű biztosítását azonban túlságosan határozatlannak találta a Szakbizottság, ezért úgy döntött, hogy a jogosítványok pontos felsorolásával helyettesíti azt. A bizottság augusztus 6-i jelentése 18 ilyen jogosítványt tartalmaz, ezenfelül kifejezi bizonyos jogok megtagadását a Kongresszustól, illetve az egyes államoktól. E jogosítványokat és tilalmakat végül az I. Cikkely 8., 9. és 10.§-ába foglalták.

Az adóztatási jogkör

A bizottság első javaslatát – melyben a Kongresszust hatalmazza fel az adók, vámok, illetékek és járulékok kivetésére és behajtására – augusztus 16-án vita nélkül elfogadták. Ezután a Gyűlés az állami adósságok kiegyenlítésének kérdésével foglalkozott és az adózással kapcsolatos cikkely módosítása mellett döntött arról, hogy felruhazza a Kongresszust „az Egyesült Államok kötelezettségeinek és tartozásainak kifizetésére, valamint az adókivetésre és behajtásra való joggal...” Pierce Buttler ellenezte, hogy e határozat alapján a Kongresszusnak minden állami kötvényt névértékben kellene visszavásárolnia, értve ezalatt azokat is, akik „vérszívóként mások nyomorára spekuláltak, és meglehetősen alacsony árfolyamon vásárolták fel az állami értékpapírokat”. Úgy gondolta, hogy a Kongresszust fel kell hatalmazni a kötvények valódi értékének megfelelő áron való felvásárlására.

Ennek eredményeként kihagyták az említett megfogalmazást az adóval kapcsolatos cikkelyből és a helyére a VI. Cikkelyben található rendelkezést tették, mely szerint: „Minden adósságról szóló szerződés és kötelezettség az alkotmány alapján ugyanolyan mértékben érvényes lesz az Egyesült Államokra nézve is, mint ahogy az a Konföderációra nézve érvényes volt.” (A teljes vagy részleges visszafizetés

kérdése megoldatlan maradt az I. Kongresszuson.) Néhány küldött az ellen szólalt fel, hogy az adóztatási hatalom félreérthetetlenül összekapcsolódik az adósságok fizetésével. Az ő álláspontjuk vezetett a következő szeptember 4-i, az adózásról szóló cikkelyt érintő módosításhoz, amely felhatalmazta a Kongresszust „adók, vámok, illetékek és járulékok kivetésére, valamint behajtására az Egyesült Államok közvédelmének és általános jólétének biztosítása végett”.

A későbbiek során vita tárgyát képezte az „általános jólét” fogalma, amelyet azért vezettek be, hogy további és korlátlan hatalommal ruházzák fel a Kongresszust. A Gyűlés okmányai azonban arra utalnak, hogy amikor az adókvetés hatalmát az „adósságok visszafizetésére” való hivatkozással indokolták, szükségessé vált annak tisztázása, miszerint az adók kivetése más célokat is szolgált. „A köz védelmének és általános jólétének biztosítása” kitétel a Konföderációs Cikkelyekből származott, és azt a célt szolgálta, hogy minden speciális és korlátozott hatalmat felöleljen, amivel az alkotmány felruházta a Kongresszust.

A képviselőházi képviselő megalapozásánál a Gyűlés arányossá tette azt az „egyes adókkal”, és a lakosság számával számolva a fehérek teljes létszámának, és a feketék 3/5-ének számításba vétele alapján. Amikor ezeket a rendelkezéseket augusztus 20-án újra elbírálták, Rufus King azt a kérdést vetette fel, hogy „Mi a közvetlen adózás konkrét jelentése?” Madison szerint „senki sem válaszolt”. Abban az időben az egyedüli közvetlen adó a föld-, a fej- és a választási adó volt. Mivel a déliek féltek attól, hogy a Kongresszus különleges adót vet ki a rabszolgákra, ezért a Szakbizottság javasolta és később el is fogadta azt a rendelkezést, miszerint „Fejadót vagy más egyenes adókat az Unió részét képező államok között számarányuknak megfelelően kell elosztani” és azt a 2.§-ba helyezte. Egy másik kedvezményt – az exportra irányuló adókvetés tilalmáról – a déli államoknak az I. Cikkely 9.§-ába vettek fel.

A kereskedelmi szabályozás jogköre

Az egységes kereskedelem és vámszabályozás hiánya a Konföderációs Cikkelyekben számos nehézséget okozott az államok egymás közötti és más országokkal folytatott kereskedelmében is. Madison és még sokak számára is fontos volt, hogy az új kormányzatban a Kongresszusnak legyen hatalma a kereskedelem szabályozására, csakúgy mint az adókivetésre. Hamarosan azonban világossá vált, hogy a déli államok nem fogadnak el olyan alkotmányt, amely nem védi meg a rabszolgamunkához és a mezőgazdasági exporthoz fűződő érdekeiket az északiak kezében lévő Kongresszus által rájuk kivetett korlátozásokkal és adókkal szemben. Végül a Szakbizottság azt javasolta, hogy a Kongresszust ruházzák fel hatalommal a külföldi országokkal folytatott kereskedelem szabályozására, valamint a tagállamok között két terület irányítására: az export adóztatásának tilalmára és a rabszolga-kereskedelem megadóztatásának, vagy törvényen kívül helyezésének megakadályozására. A Kongresszus általános jogkörrel való felruházását a kereskedelem területén augusztus 16-án ellenvélemény nélkül elfogadták. (Az „indian törzsekkel együtt” kitételt szeptember 4-én illesztették hozzá.) Az indítványozott korlátozások azonban számottevő ellenállásba ütköztek.

A merkantilista tanok alkalmazása folytán általános kormányzati gyakorlat volt az export megadóztatása. Az ilyen intézkedések tiltása új keletű elképzelés volt. „E jogosítvány tagadása a kereskedelmi szabályozás jogát felerészben elvenné a kormányzattól”, érvelt a philadelphiai James Wilson. Ez a rendelkezés megszüntetné a Kongresszus fegyverét is a déliek megélhetésének fenyegetésére a rizsre, dohányra és indigóra történő adókivetés útján, mely termékektől elsősorban függ ez a terület. Néhány északi küldött azonban megfontolta ezt a délieknek nyújtandó engedményt. A Massachusetts állambeli Gerry szerint már így is „több hatalommal ruházták fel a Kongresszust, mint az szükséges lett volna”. Augusztus 21-én a Gyűlés, hét állam négy ellenében, egyetértett abban, hogy „az egyes államokból kivitelre

került árukra nem lehet adót vagy vámot kivetni”. Ez a rendelkezés végső formájában az I. Cikkely 9.§-ába került.

A kereskedelmi szabályozás hatáskörének második korlátozása meghatározta, hogy semminemű adó vagy vám nem vethető ki sem a bevándorlásra, sem pedig az importárukra, amennyiben az nem sérti az adott tagállam törvényeit. A rabszolga-kereskedelem korlátozása a déli államok tiltakozásába ütközött volna, így ezt gondosan kikerülték. Martin Luther úgy gondolta, hogy „nem egyeztethető össze a forradalom elveivel és az amerikaiakra nem lenne jellemző egy ilyen szégyenletes megnyilatkozás az alkotmányban”. A küldöttek többsége azonban – a rabszolgaságot ellenzők is – úgy gondolták, hogy ez inkább politikai, mintsem erkölcsi kérdés.

Néhány északi, csakúgy mint a déliek, egyetértett a Connecticut állambeli Oliver Ellsworth-szel abban, hogy a „rabszolgaság morális és bölcséleti kérdésében” meg kell hagyni a tagállamoknak a döntés jogát. „Ne avatkozzunk be”, mondta, és megjósolta, hogy „eljön majd az az idő, amikor a rabszolgaság csak egy csepp lesz az ország tengerében”. Sokan mások George Masonnal értettek egyet: szerinte a „pokoli forgalom” a rabszolga-kereskedelemben gátja az ország gazdasági fejlődésének és ezért a nemzeti kormánzatnak „hatalommal kellene rendelkeznie a rabszolgaság növekedésének megakadályozására”. Miután a Szakbizottság javaslata számos küldött számára elfogadhatatlan volt, a bizottság hajlott a kompromisszum felé.

Ez a fórum azt javasolta, hogy akadályozzák meg a Kongresszust a rabszolga-kereskedelem megtiltásában, viszont ruházzák fel adók kivetésére mind a rabszolgák, mind más importáruk esetében. Mindkét javaslatot elfogadták augusztus 25-én, az első hét állam négy ellenében (miután az 1800-as évet 1808-ra változtatták), a másodikat pedig azzal a korlátozással, miszerint személyenként 10 dollár a legmagasabb kiszabható vám. Ezek a rabszolgákkal foglalkozó rendelkezések, melyeket az I. Cikkely 9. bekezdésébe foglaltak, később korlátozták a Kongresszus hatalmát a kereskedelem szabályozásának területén. Egy másik, a kereskedelem szabályozását korlátozó intézkedést

javasolt a déliek támogatását élvező Szakbizottság, mely a Kongresszus mindkét házában 2/3-os többséget igényelt egy hajózási törvény létrehozásához. Anglia valaha olyan jogokkal rendelkezett a gyarmati export és import területén a brit hajókra és kikötőkre nézve, hogy a déliek attól tartottak, hogy a fejlett északi tengeri kereskedelem miatt az északi államok megpróbálják monopolizálni a déliek kereskedelmét egy olyan törvény révén, amely csak az amerikai hajóknak engedélyezi az Egyesült Államok tengeri kereskedelmét.

Az északi államok küldöttei erősen elleneztek a 2/3-os kitételt, majd a rabszolga-kereskedelem kapcsán tanúsított kompromisszummal elérték annak elvetését. Végül azonban Charles Pinckney mégis kiállt a kereskedelmi szabályozásra vonatkozó mindkét házra kötelező 2/3-os törvények elfogadása mellett, de ezt augusztus 29-én a Gyűlés – hét állam négy ellenében – elvetette. Mason, egyike annak a három küldöttnak, akik megtagadták az alkotmány aláírását, úgy vélekedett, nem lenne szabad „feljogosítani néhány gazdag philadelphiai, bostoni és New York-i kereskedőt a déli államok nyersanyagának monopolizálására”. Maryland állam aggodalmait csillapítandó, viszonylag kismértékben korlátozták a tengeri kereskedelmet: eszerint a Kongresszus megkövetelheti a Chesapeake kikötőn való áthaladást a Norfolkba vagy más Virginia állambeli kikötőbe tartó kereskedelmi hajóktól, azzal az indokkal, hogy egyszerűsítsék a vámok beszedését. Ezt augusztus 31-én elfogadták, és felvették az I. Cikkely 9. bekezdésébe a következő kiegészítéssel: „A kereskedelem vagy adózás szabályozása nem részesítheti előnyben valamely állam kikötőit más államok kikötőivel szemben; nem lehet továbbá az egyes tagállamok között közlekedő hajókat arra kötelezni, hogy egy más államban kössenek ki, rakodjanak ki vagy fizessenek vámot.”

A háborúra és szerződészkötésre vonatkozó jogkör

A Konföderációs Cikkelyek kizárólagos jogkört biztosítottak a Kongresszusnak a háború és a béke kérdésében. Az Összbizottság azzal a javaslattal állt elő, hogy a háború kérdésében a teljes döntési jogkört a Kongresszus kezébe adják, míg a szerződészkötés a Szenátus jogosítványa legyen. Később a szerződészkötés jogát megosztották az elnök és a Szenátus között, de a háború kérdésében Pinckney augusztus 17-én azt javasolta, hogy az kizárólag a Szenátus jogkörébe tartozzon. „Nem szabad egyetlen hatalmi ág kizárólagos jogkörébe adni a háború és a béke kérdésében való döntést”, érvelt Pinckney. Ezzel ellentétben Buttler úgy érezte, hogy a háborús hatalomnak az elnök kezében kell maradnia, „mivel ő rendelkezik azokkal a szükséges tulajdonságokkal, amelyek alapján csak akkor kezdeményez háborút, ha arra a nemzetnek szüksége van”. Egyik vélemény sem kapott támogatást és a Gyűlés megszavazta a Kongresszusnak adandó „háború deklarálásának” jogát. A „deklarálni” szót a „kezdeményezni” szóval helyettesítették, ezzel megadva az elnöknek a hatalmat a váratlan támadás visszaverésére. Mint azt Sherman kijelentette, „a végrehajtó hatalomnak a támadás visszaverésére és nem a háború kezdeményezésére kell, hogy jogköre legyen”. A Gyűlés augusztus 18-án egyetértett abban, hogy a Kongresszust ruházzák fel hatalommal a „hadsereg szervezésére és fenntartására”, „hajóhad felállítására és fenntartására”, valamint a „szárazföldi és tengeri haderők irányításának és szervezetének szabályozására”. Ezek az intézkedések mind a Konföderációs Cikkelyekből származtak. Gerry, hangot adva a gyarmatok egy állandó hadsereggel szembeni félelmének, olyan kikötést kívánt, mely szerint „béke idején” a hadsereg nem lehet két- vagy háromezer fősnél nagyobb, de javaslatát egyhangúlag elutasították. Október 5-én azonban a konvenció a „hadsereg szervezésére és fenntartására” vonatkozó jogkör mellé azt a kitételt helyezte, hogy „ilyen célokból azonban a költségvetési hitel két évnél hosszabb időre nem terjedhet”. Ezzel szándékozták eloszlatni azokat az aggályo-

kat, amelyek hasonlóak voltak azokhoz, amelyek a briteket arra indították, hogy évente kérjenek költségvetési keretet a hadsereg számára. A Gyűlés ellenszavazat nélkül fogadta el a Szakbizottság által javasolt azon jogkört, melyet az I. Cikkely 8. bekezdésébe iktattak: „a milícia igénybevételevel kapcsolatos rendelkezésekre, az Unió törvényeinek végrehajtására, felkelések elfojtása és ellenséges támadások visszaverése céljából”. De Mason későbbi indítványa, mely a Kongresszus kezébe adja a milícia irányítását, felébresztette a tagállami szuverenitás védelmezőit. Gerry számára ez volt az utolsó dolog, amiről lemondott volna. Mások úgy érveltek, hogy a tagállamok sohasem engedik meg a milícia irányításának átengedését.

A milíciának a Forradalom alatt kiütköző fogyatékoságai keserű emlékként éltek a küldöttek tudatában, habár osztották Madison pragmatikus nézetét: „mivel a szabadság legnagyobb ellensége a nagy hadsereg, ezért legjobb hatásos intézkedéseket hozni egy jó milícia működésére”. Így augusztus 23-án a Gyűlés elfogadta azt a rendelkezést, amelyet a 8. bekezdésbe vettek fel, megadva a Kongresszusnak a hatalmat „a milícia szervezetére, fegyverzetére és fegyelmére vonatkozó rendelkezések kibocsátására és a milíciának az Egyesült Államok szolgálatában álló részének irányítására...”.

A pénzügyi törvényjavaslatok különleges helyzete

A bizottság, amelyet azért választottak, hogy foglaljon állást a Szenátusban az egyenlő vagy pedig az arányos képviselőlet kérdésében, kompromisszumként azt javasolta, hogy minden tagállamnak legyen egy szavazata a Szenátusban, de minden pénzügyi kérdésben a Képviselőházé legyen a kezdeményezés joga, és a Szenátusnak tiltsák meg annak módosítását. A javaslatban szerepelt az a kitétel, hogy „az államkincstárból csak a költségvetési keretben biztosított összegnek megfelelően lehet pénz felvenni, mely az első ágtól származik”. Ebben az időben hét állam szerette volna, ha a pénzügyi törvényhozás joga

az alsóházat illette volna meg, de közülük csak négy állam szállt szembe a felsőház által javasolt módosítással. Bár ezt néhány küldött ellenezte, mondván, hogy egy ilyen rendelkezés következtében gyengül a Szenátus, de öt állam igenlésével három ellenében július 6-án elfogadták a javaslatot.

A Szakbizottság a következőképpen szövegezte meg a rendelkezést: „Minden, a pénzügyi keret emeléséről vagy elfogadásáról, valamint a kormányzat tisztviselőinek fizetéséről szóló törvénynek a Képviselőháztól kell származnia, és azt a Szenátus nem változtathatja meg és nem módosíthatja”. Madison attól félt, hogy ez a rendelkezés elősegíti az „ártalmas pörlekedéseket” a Képviselőház és a Szenátus között; mások meg voltak róla győződve, hogy ez szükséges volt, mert a nép „nem egyezne bele másba, csak abba, hogy az általuk választott képviselők nyúljanak a pénztárcájukhoz”. A Gyűlés határozata ebben a kérdésben tükrözte a Szenátus megítélésével kapcsolatos ellentéteket, miszerint annak kellenie lennie a leginkább felelős, vagy leginkább arisztokratikus ágnek a megerősítésekkel és ellenőrzésekkel kapcsolatban.

Azonban augusztus 8-án a Gyűlés megváltoztatta véleményét és eltörölte a rendelkezést. A szeptember 8-án elfogadott kompromisszum (kilenc állam szavazatával kettő ellenében) kimondta, hogy „Az állami bevételekre irányuló törvényjavaslatokat a Képviselőház kezdeményezi, és azokat a Szenátus módosíthatja és kiegészítheti; az államkincstárból csak törvényhozási úton adott felhatalmazás alapján lehet kifizetéseket teljesíteni”. Az első kitélt kis módosítással a 7.§-ba, a másodikat mint a Kongresszus hatalmának csökkentését, az I. Cikkely 9. bekezdésébe vették fel.

Az alkotmány ugyan kizárólagos jogkört adott a Képviselőháznak az adókkal és vámokkal kapcsolatos törvénykezdeményezés terén, de ez a hatalom nem terjedt ki a költségvetési törvényekre. Azonban a Képviselőház átvette azt az egyetértésen alapuló kiegészítő jogkört, amelyet a Gyűléstől kapott; a Képviselőház elismert kiváltsága lett nem csupán a bevételekre irányuló, hanem a kiadásokra vonatkozó törvényjavaslatok indítványozásának joga is.

Új tagállamok felvétele

Már 1780-ban a Kontinentális Kongresszus elhatározta, hogy az államok átengedik az Egyesült Államoknak a jogot „hogy intézkedjék az Egyesült Államok általános jólétéről, valamint alakuljanak különböző köztársasági államok, melyek a Föderális Uniónak tagjai lesznek, és azonos jogok illetik meg őket a szabadságra, szuverenitása és függetlenségre”. 1786-ban a Konföderációs Kongresszus birtokában voltak a következő területek is: Kanada déli része, Ohio északi része, az Alleghany hegység nyugati fele, valamint a Mississippi keleti partja. Ezeknek a területeknek a kormányzási elveit a kongresszus az Északnyugati Ordinance-ban fektette le 1787. július 13-án.

Az Ordinance meghatározta, hogy amennyiben a terület szabad, a szavazati korhatárt betöltött férfi lakossága eléri az 5000 főt, akkor a terület jogosult saját törvényhozó szervet választani és egy, szavazati joggal nem rendelkező küldöttet a Kongresszusba delegálni. Legalább három, de legfeljebb öt államot kellett létrehozni e területekből. Mindegyik államnak legalább 60.000 szabad lakossal kellett rendelkeznie az Unióba való felvételhez „a minden szempontból egyenlő elbánásban való részesüléshez”. Az Ordinance azt is deklarálta, hogy „az említett területeken nem lehet sem rabszolgaság, sem kényszeren alapuló szolgaság...”.

Míg ezt az előrelátó tervezetet New Yorkban a Konföderációs Kongresszus elfogadta, ezalatt Morris kormányzó és más keleti államok küldöttei a philadelphiai Alkotmányozó Gyűlésen erősen ellenzték az újonnan felvett államokkal való egyenlőséget. Számos elenvetés hangzott el. „Az emberek forgalmas lakóhelyeinek, nem pedig a távoli vadonnak kell a kiválóságok iskolájának lennie”, mondta Morris. „Ha a nyugati lakosság szerzi meg a hatalmat, akkor ez az atlanti érdekek lerombolásához vezet. A háttérben állók mindig a legártalmasabbak a legjobb intézkedésekre nézve”.

Az ilyen nézetek ellenzői között voltak Virginia és Dél-Karolina államok küldöttei is, mely államok nyugati területeiből jött azután létre

Kentucky és Tennessee. Mason érvelése szerint a nyugati területek „vagy nem fognak egyesülni, vagy pedig hamarosan fel fognak lázadni abban az esetben, ha nem részesülnek egyenlő bánásmódban”. Úgy gondolta, hogy idővel „nagyobbak és gazdagabbak” lesznek a tengerparti államoknál. Madison határozott volt abban, hogy „kedvezőtlen megkülönböztetések nem fogadhatók el sem politikai, sem jogi téren”. A vita alapján a Szakbizottság augusztus 6-án azt indítványozta, hogy a Kongresszust hatalmazzák fel az új államok felvételéről való döntés jogkörével, mégpedig mindkét ház jelenlévő tagjainak 2/3-os többsége legyen szükséges új tagállam felvételéhez; ha pedig már meglévő államból jön létre az új állam, akkor az állam törvényhozó szervének beleegyezése is szükséges. Az új tagállamokat ugyanolyan feltételek mellett kellett felvenni, mint az eredetieket. De amikor augusztus 29-én megvitatták ezt a javaslatot, a Gyűlés elfogadta Morris javaslatát az újonnan belépett államok egyenlőségéről szóló határozat eltörléséről.

Morris és Dickinson egy új tervezetet ajánlott, mely a 2/3-os többség helyébe egyszerű többséget helyez; ezt elfogadták és a IV. Cikkely 3.§-ának része lett. Ennek alapján a Kongresszus kezébe került az új tagállamok felvételének eldöntése. Bár az alkotmány nem rendelkezett az új államok státuszáról, a Kongresszus ragaszkodott az egyenlőség elvéhez.

A Gyűlés ezután elfogadta a területek kormányzásáról szóló határozatot és a IV. Cikkely 3.§-ának 2. kitételében tette azt közzé. Madison javasolta először, hogy az alkotmányban egy ilyen határozattal adjanak jogi alapot az Északnyugati Ordinance-nek, miután a Konföderációs Cikkelyek nem adtak határozott jogkört a Kongresszusnak a területekre vonatkozó törvényhozásra. Abból a célból, hogy az Egyesült Államok vagy valamely tagállam követeléseinek figyelmen kívül hagyását lehetetlenné tegyék, csatoltak egy rendelkezést, mivel néhány küldött attól tartott, hogy enélkül az új tagállamok felvételére vonatkozó feltételek előnyben részesítenék valamely államnak a Nagy-Britannia által átengedett gazdátlan földekre vonatkozó követeléseit.

A felelősségrevonás jogköre

A Gyűlés korán eldöntötte, hogy a végrehajtó hatalom feje legyen „elmozdítható, ha felelősségrevonása során bebizonyosodik, hogy hivatalával visszaélt, vagy kötelezettségét elhanyagolta”. Az, hogy kinek kell felelősségre vonni és bíróság elé állítani őt, attól függ, hogy ki és hogyan választotta. Amíg a Kongresszus jogkörébe tartozott az elnök választása – és ez a határozat szeptember 4-ig volt hatályban – addig néhány küldött a Kongresszusra kívánta ruházni az elnök elmozdításának jogkörét. Az elnöknek az elnöki elektorok által történő választásáról szóló végső döntés segített megoldani a kérdést.

A Virginiai Tervezet azt kívánta, hogy a nemzeti igazságszolgáltatást illesse meg a hatalom „a nemzeti tisztségviselők felelősségrevonására”, anélkül hogy meghatározta volna, hogy a kormányzat melyik ága gyakorolhatja a felelősségrevonást. Mivel ezt a jogkört minden tagállam alkotmánya az alsóházra ruházta, a Szakbizottság indítványozta, hogy az elnök elmozdításának a Képviselőház által történő felelősségrevonáson és a Legfelső Bíróság ítéletén kell alapulnia „hazaárulás, vesztegetés és korrupció esetén”. Nem elleneztek ezt az indítványt addig, amíg a különleges bizottság – még az elnök elektorok általi választásának terve előtt – azt javasolta, hogy a Szenátus ítélkezzen minden felelősségrevonás esetében és az ítélethez a jelenlévő képviselők 2/3-os többsége legyen szükséges.

Amikor ezt a tervet szeptember 8-án megvitatták, Pinckney ellenezte a Szenátus általi ítélkezést, azon az alapon, hogy ha az elnök „ellenez egy kedvező törvényt, akkor a két ház szövetkezhet ellene és a felindultság, valamint a pártviszályok hatása alatt elbocsáthatják hivatalából”. Azonban a Gyűlés elfogadta a formulát a Képviselőház által történő felelősségrevonásról és a Szenátus által való ítélkezésről 2/3-os többség esetén. A felelősségrevonhatóság alapját is kiszélesítették a hazaáruláson és megvesztegetésen kívül az „egyéb súlyos bűncselekmény és vétség” kitétellel, továbbá az alelnök és valamennyi polgári tisztviselő felelősségrevonását és elmozdítását is

ugyanígy szabályozták. Ezeket a határozatokat az I. Cikkely 2., 3. és a II. Cikkely 4.§-ába vették fel.

Vegyes jogkörök

A Szakbizottság javasolta, hogy a Kongresszus őrizze meg a Cikkelyekben biztosított hatalmat „kölcsön felvételére és pénzjegy kibocsátására az Egyesült Államok számlájára”. De a tagállamok papírpénz-kibocsátása 1786-ban nagymértékben hozzájárult azokhoz az aggályokhoz, amelyek a Gyűlés összehívásához vezettek, és a legtöbb küldött egyetértett Ellsworth-szel abban, hogy ez volt „a kedvező pillanat az ajtó bezárására a papírpénz előtt”. Így az „és pénzjegy kibocsátására” kitétel nem került bele az augusztus 16-án elfogadott határozatba.

A Kongresszus jogköreinek többsége, mely az I. Cikkely 8.§-ában található – az állampolgárság megszerzését, csődeljárást, pénzérmét, pénzhamisítást, szabványokat, postahivatalokat, felső bíróságokat, kalózkodást és a kormányt illetően –, csekély vitával nyert elfogadást. A 8.§ végleges rendelkezése, amely a hatalommal való legszélesebb körű felruházás az egész alkotmányban, szintén nem keltett nagy feltűnést. Ez a rendelkezés felhatalmazta a Kongresszust „olyan törvények megalkotására, amelyek szükségesek és megfelelőek a fenti hatáskör, valamint az Egyesült Államok kormányára, annak bármelyik minisztériumára vagy tisztségviselőire ruházott hatáskör gyakorlása érdekében”. Ennek az engedélyezésnek az egyedüli célja az volt, hogy feljogosítsa a Kongresszust törvényhozásra az egyes speciális jogkörök megvalósítása érdekében. A Kongresszus egyetlen tagja sem javasolta, hogy ez az előzőekben említett hatalomhoz további jogköröket biztosítson. De a rendelkezés jelentése és a „szükségesnek és megfelelőnek” kitétel a középpontjába került annak az ellentétnek, ami az alkotmány kiterjesztő, illetve szűkítő értelmezésének hívei között fennállt és az első Kongresszuson a nemzeti bankkal kapcsolatban került felszínre.

A Kongresszus jogkörének korlátai

Az I. Cikkely 9. paragrafusa nyolc korlátot állított fel a Kongresszus jogkörére nézve. Ezeket a rabszolga-kereskedelemmel, a fejadóval, az egyenesadóval, a kikötők előnyben részesítésével és a költségvetési hitelkeretekkel, az adókivetés jogkörével, a kereskedelem szabályozásával és a papírpénz kibocsátásával együtt tárgyalták meg. A másik hármat a következőképpen fogadták el:

– Augusztus 28-án Pinckney indítványozta, hogy vegyék át a massachusettsi alkotmánynak azt a rendelkezését, amely megakadályozta a Habeas Corpus Writ felfüggesztését, kivéve a leg-sürgősebb eseteket, de akkor is legfeljebb egy évre. Ezt kiegészítették és a következő formában fogadták el: „A Habeas Corpus kibocsátásának kiváltságát nem lehet felfüggeszteni, kivéve, ha azt lázadás, vagy ellenséges támadás esetén az állam biztonsága megkívánja”.

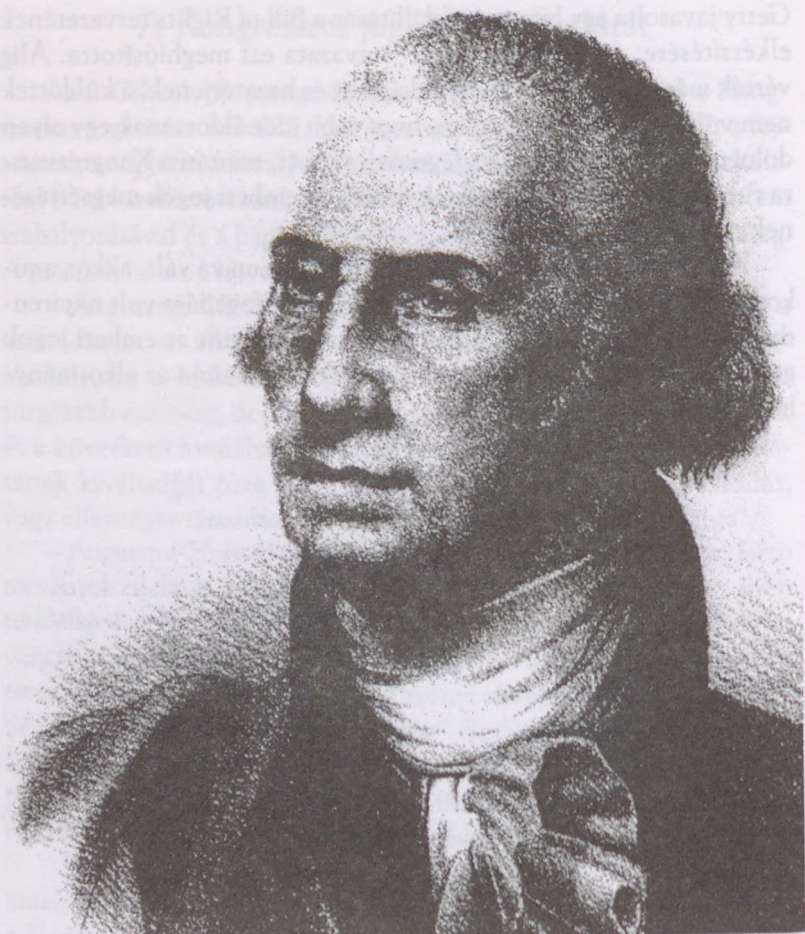
– Augusztus 22-én Gerry indítványozta a kivételes és az ex post facto törvények tilalmát. Néhány küldött azért ellenezte ezt, mert egy ilyen rendelkezés a Kongresszus szükségtelen gyanúsítását jelentené. A konvenció azonban egyetértett abban, hogy „Nem lehet visszaható hatályú törvényt, valamint olyan kivételes törvényt alkotni, amely lehetővé tenné a bírói eljárás nélkül történő elítélést”. Egyhangú elutasításban részesült Mason későbbi javaslata, amely azon az alapon indítványozta az ex post facto törvények eltörlését, hogy a tilalom megakadályozza a Kongresszust a háborús tartozások legalább névértékben való jóvátételében.

– Augusztus 23-án fogadta el a Gyűlés azt a két rendelkezést, amely az I. Cikkely 9.§-ának utolsó fordulátát képezi, melyből kettő a Konföderációs Cikkelyekből származik. A nemesi cím adományozásának tilalma a Szakbizottság javaslata volt. Az anyagi juttatás, hivatal és cím idegen államtól való elfogadásának a Kongresszus hozzájárulása nélküli tilalma Pinckney kívánsága volt azért, hogy az amerikai tisztviselők függetlenségét megőrizték az idegen befolyástól.

Pinckney és mások számos rendelkezést indítványoztak, amelyek a tagállamok Bill of Rights-aiban is helyet kaptak. Szeptember 12-én

Gerry javasolta egy bizottság felállítását a Bill of Rights tervezetének elkészítésére, de 10 állam „nem” szavazata ezt megghiúsította. Alig várták már, hogy befejezzék munkájukat és hazatérjenek, a küldöttek nem voltak olyan hangulatban, hogy több időt áldozzanak egy olyan dologra, amit a többség fölöslegesnek tartott, miután a Kongresszusra ruházott jogkört elegendőnek ítélték az emberi jogok megsértésének megakadályozására.

A Bill of Rights elhagyása később fontos témává vált, akkor, amikor az alkotmánynak az egyes államok általi elfogadása volt napirenden, és ratifikálták azt a biztosítékot, amely szerint az emberi jogok garanciái rögtön az új kormányzat megalakulása után az alkotmányhoz lesznek csatolva.

Az Egyesült Államok első elnökévé George Washingtonot, a forradalmi háborúban a Szárazföldi Haderő főparancsnokát választották.

A VÉGREHAJTÓ HATALOM

A Gyűlés számára a legnagyobb gondot az új kormány hatalmának mértéke és felépítésének kérdése okozta. A Konföderációs Cikkelyek nem rendelkeztek a végrehajtó hatalomról, hanem azt a Kongresszus hatáskörébe utalták. A végrehajtó hatalom uralmával szemben a régóta fennálló félelem arra készítette az amerikaiakat, hogy „minden hatalmat a törvényhozás örvényébe dobjanak”, ahogyan ezt James Madison kifejtette. Az államok többségének alkotmánya szerint a végrehajtó hatalom valójában „alig több a semminél, és a törvényhozói hatalom mindenható”. Egészen a Gyűlés végéig vita tárgya maradt, hogy mekkora hatalmat és függetlenséget kapjon a nemzeti végrehajtó hatalom.

A Virginiai Tervezet olyan nemzeti (szövetségi) végrehajtó hatalom felállítását javasolta, amelyet a törvényhozás választ meghatározott időre. Ez nem lenne újraválasztható és fel lenne ruházva „általános hatalommal a nemzeti (szövetségi) törvények végrehajtására” és „gyakorolja a Kongresszusra a Konföderáció által átruházott végrehajtói jogokat”. Az ezen javaslatok feletti vita előtérbe hozta a nézetek sokszínűségét. Sok küldött tartott attól, hogy visszatér a végrehajtó hatalomnak egy olyan jellegű gyakorlása, mint amilyen a királyi kormányzóra vagy a királyra volt jellemző. Roger Sherman úgy gondolta, hogy a végrehajtó hatalomnak „olyan intézménynek kell lennie, amelynek feladata nem más, mint a törvényhozás akaratának végrehajtására”. Morris kormányzó viszont azt állította, hogy a végrehajtó hatalomnak „a törvényhozás egyeduralmával szemben erős őrnek kell lennie a nép oldalán”.

Szeptemberig, a Gyűlés utolsó hónapjáig a legtöbb küldött az egyszemélyes végrehajtó hatalmat helyezelte, melyet a Kongresszus választ egyetlen hétéves időszakra, és hatalmát a bírák és nagykövetek kinevezését illetően, illetve a szerződések kérdésében a Kongresszus korlátozná. Ezt a törvényhozó hatalom felsőbbrendűségét eredményező tervezetet egy sokkal kiegyensúlyozottabb hatalom-

megosztást biztosító koncepcióval cserélték fel, melyet végül az alkotmány II. Cikkelyébe foglaltak. Eszerint a választók elnököt választanak a négyéves időszakra az újraválasztás korlátozása nélkül; az elnök fel van jogosítva a kinevezésekre a Szenátus jóváhagyásával, valamint szerződések kötésére a Szenátus 2/3-os többségének jóváhagyásával.

Az egyszemélyes végrehajtó hatalom

Edmund Randolph, aki a Virginiai Tervezetet bemutatta, ellenezte az egyszemélyes végrehajtó hatalmat mint „a monarchia magzatát”, és három személyt javasolt, akiket – George Mason szerint – az északi, a középső, és a déli államokból választanának. James Wilson előre látta, hogy ebből nem lehet más, mint „szabályozhatatlan, folyamatos és heves ellenségeskedés” a három személy között. Szerinte az egyszemélyben megtestesülő végrehajtó hatalom adhatná a „legtöbb energiát, hatékonyságot és felelősséget ennek a hivatalnak”. Július 4-én a küldöttek az egyszemélyes végrehajtó hatalom mellett döntöttek hét állam igenlésével négy ellenében, majd július 17-én a Gyűlés is megerősítette a döntést.

Ezután javasolta a Szakbizottság, hogy „a végrehajtó hatalmat az Egyesült Államok Elnökére ruházzák”. Az, hogy az elnök megnevezésén kívül minden címet elhagytak az alkotmányból, segített megghiúsítani egy, az első Kongresszuson elhangzott javaslatot, mely szerint az elnököt „Őfenségének” kellene szólítani.

A választási rendszer, a hivatali idő

A választási rendszer és a végrehajtó hatalom hivatali ideje szorosan összefüggő kérdések voltak. Ha a Kongresszusnak kellett volna az elnököt megválasztania, akkor a legtöbb képviselő azt gondol-

ta volna, hogy túlságosan hosszú idő áll a rendelkezésére, és ezért az elnök újraválasztása nem kívánatos. Miként azt Randolph is megállapította, „ha az elnököt a törvényhozó testület újraválaszthatná, akkor nem gyakorolna ellenőrzést felette”. Ha azonban az elnököt egy másfajta rendszer szerint választanák meg, akkor a képviselők többsége egy rövidebb időszakot részesítene előnyben, az újraválasztás lehetőségével. A választási rendszer ezért volt kulcsfontosságú kérdés.

A Gyűlés először úgy döntött, hogy a Kongresszusnak kell az elnököt megválasztania hétéves időtartamra. Alapos megfontolás után néhány képviselő mégis úgy gondolta, hogy ez nem biztosítana számára elegendő függetlenséget. Wilson azt javasolta, hogy a választási elektorokat az állampolgárok válasszák, de Elbridge Gerry a személyes vonásokról „túlságosan kevésbé tájékozottaknak” tartotta az állampolgárokat ahhoz, hogy ők válasszák meg az elektorokat, ezért a javaslatot 8:2 arányban elvetették. Gerry azt indítványozta, hogy a tagállamok kormányzói válasszák meg az elnököt, kikerülve ezáltal azokat a korrupciós lehetőségeket, amelyeket a Kongresszus által történő választás rejtett volna magában, de ezt a tervet is elvetették.

Számos más módszert is javasoltak még, de abban teljes mértékben egyetértettek a küldöttek, hogy a választást az állami törvényhozó testületek által választott elektorok végezzék. Később azonban megváltoztatták ezt a rendelkezést. Mégis, amikor Morris kormányzó augusztus 24-én felújította Wilson eredeti javaslatát – miszerint az elektorokat az állampolgárok választják –, csak hat állam volt ellene, öt állam pedig támogatta. Az utóbbiak közül három kisebb állam egy korábbi javaslatot is ellenzett, mely szerint a Szenátus és a Képviselőház tagjai választják meg az elnököt, ilyen módon a nagy államoknak (mivel képviselőik száma is több) a súlyuk is nagyobb lenne a döntésben.

Ezután az összes, az elnökkel foglalkozó kérdést újból megtárgyalta az Elhalasztott Ügyek Különbizottsága (Special Committee of Postponed Matters), melynek szeptember 4-i jelentésében javasolt

rendelkezését végül is elfogadták. Morris szerint a Bizottság „az intrika és a frakciózás veszélye”, valamint „egy politikai cselszövés lehetősége” miatt utasította vissza azt, hogy a Kongresszus válassza meg az elnököt. Ehelyett inkább azt javasolták, hogy valamennyi állam képviselőinek és szenátorainak számával egyenlő arányban álló és a tagállamok tetszésének megfelelően meghatározott elektorok válasszák az elnököt. Ezek két személyre szavaznának titkosan, akik közül legalább az egyiknek más állam lakosának kell lennie. Aki az elektori szavazatok többségét kapja, az lenne az elnök; aki pedig a második legtöbb szavazatot kapja, az lenne az alelnök. Holtverseny esetén, illetve ha senki sem szerezne meg a többséget, a Szenátus kezében lenne a döntés.

A tervezet négyéves időszakot javasolt, nem korlátozva az újraválasztás lehetőségét; a Szenátus jogkörét a nagykövetek és bírák ki nevezése, nemzetközi egyezmények, szerződések kötése tekintetében az elnökre ruházta át, de előírta a szenátusi jóváhagyást: a Szenátusnak adta meg – a Legfelső Bíróság helyett – a közjogi felelősségrevonás és ítélkezés lehetőségét. Ez a hatalmi átszervezés az elnök és a Szenátus között elnyerte a kis államok tetszését, mert általában feltételezték, hogy az elnökválasztások során legtöbbször a Szenátus (amelyben minden állam egyenlő arányban képviseltette magát) fogja kimondani az utolsó szót.

Ugyanezen okokból azonban néhány küldött ekkor attól tartott, hogy a jogosultságok e körének átruházása a Szenátusra – Randolph szavaival – „Átalakítaná a testületet egy valódi és veszélyes arisztokráciává”. Sherman emiatt azt javasolta, hogy az elnökválasztás végső szakaszát a Szenátustól a Képviselőház felé mozdítsák el, azzal a kikötéssel, hogy minden államnak egy szavazata legyen. A változtatást – mely állandósította a kis államok befolyását és csökkentette a Szenátustól való félelmet – gyorsan elfogadták, ugyanúgy, mint a választási tervezet többi részét, és a négyéves terminust az újraválaszthatóság korlátozása nélkül.

Személyi követelmények

A Szakbizottság először azt javasolta, hogy az elnöknek legalább 35 évesnek, az Egyesült Államok polgárának és legalább 21 éve lakosának kell lennie, csakúgy, mint ahogy a képviselőkkel és a szenátorokkal szemben is életkor, állampolgárság, meghatározott ideig való helybenlakás voltak az egyedüli követelmények. A bizottság hozzátette még, hogy az elnöknek született amerikai állampolgárnak vagy az alkotmány elfogadása idején állampolgárnak kell lennie, valamint az USA-n belüli tartózkodási időt 14 évre csökkentette „összességében”. Az „összességében” kifejezést a végső tervezet – a II. Cikkely 1.§-ának – megszövegezésekor elhagyták, amit szintén azért pontosítottak, hogy tisztázzák: az elnök személyét érintő korlátozások ugyanúgy vonatkoznak az alelnökre is.

Az alelnök

A Gyűlés egészen szeptember 4-ig nem számolt az alelnöki hivattal, amikor is az Elhalasztott Ügyek Különbizottsága azt javasolta, hogy az alelnök – akit ugyanarra az időszakra választanak meg, mint az elnököt – ex officio mint a Szenátus elnöke működjék. (Az alelnökök vagy kormányzók hasonló minőségben teljesítettek szolgálatot a tizenhárom állam közül négyben.) A javaslatot úgy szerkesztették meg, hogy az előre gondoskodjék az elektori szavazás második helyezettjéről és a Szenátusnak elnököt biztosítson anélkül, hogy bármelyik államot megfosztaná két képviselőjétől.

Amikor ezt a javaslatot szeptember 7-én megvitatták, Mason azt az ellenvetést tette, hogy „ez túlságosan elegyíti a törvényhozást és a végrehajtást”. Gerry úgy vélte, hogy ez egyenértékű azzal, mintha az elnököt magát tennék meg a Szenátus fejének, mert „a közvetlen kapcsolatnak meg kell maradnia az elnök és az alelnök között”. De Sherman megjegyezte, hogy „ha az alelnök nem lenne a Szenátus el-

nőke, akkor munkanélkülivé válna”. A Gyűlés elfogadta a Különbizottság javaslatát, egyedül Massachusetts szavazott ellene. A rendelkezést, miszerint „az Egyesült Államok alelnöke a Szenátus elnöke, szavazati joggal azonban szavazategyenlőség esetét kivéve nem rendelkezik” – az I. Cikkely 3. bekezdésébe helyezték.

Arra az esetre, ha az elnök közjogi felelősségrevonás, halál, távollét, lemondás vagy alkalmatlanság miatt nem tudja a hivatalával járó hatalmat gyakorolni és feladatait ellátni, a Különbizottság azt javasolta, hogy „az alelnök lássa el a feladatait, amíg új elnököt nem választanak, vagy az elnök alkalmatlansága meg nem szűnik”. Ehhez hasonlóan rendelkezik az alkotmány II. Cikkelyének 1. bekezdése: „Amennyiben az elnököt hivatalából elmozdítják, meghal, hivataláról lemond vagy nem képes ellátni az elnöki hivatallal kapcsolatos hatáskört és kötelességeket, az az alelnökre száll”. A módosított szöveg nem tisztázza, hogy vajon az „említett hivatal” vagy a „hatáskör és a kötelességek” „átruházhatók-e” az alelnökre. Az alelnöknek azt a jogát, hogy elfogadja az elnöki hivatalt, John Tyler fogalmazta meg először. Azzal, hogy William Henry Harrison halálakor elvállalta az elnöki tisztséget, és azt a hátralévő időben betöltötte, megalapozta ezt a gyakorlatot. Az a kérdés még eldöntésre várt, hogy mi történjék akkor, ha mindketten meghalnak, vagy mindkettőt elmozdítják hivatalukból. Randolph javaslata az volt, hogy a Kongresszus jelöljön ki egy tisztségviselőt, aki „megfelelően cselekszik, amíg az elnökválasztás ideje elérkezik”. Madison azt az ellenvetést tette, hogy ez megakadályozna egy korábbi választást, így egyetértettek az addig tartó helyettesítésben, „amíg az alkalmatlanságot megszüntetik, vagy új elnököt választanak”. A Szövegező Bizottság (Committee of Style) mellőzte ezt a változtatást, így a Gyűlés szeptember 15-én megszavazta az eredeti szöveg visszaállítását. Azt a végleges rendelkezést, amely felhatalmazta a Kongresszust, hogy törvényesen jelöljön ki egy tisztségviselőt, aki „mint elnök működik”, amíg „nem választják meg az új elnököt” – összekapcsolták a korábbi, a második szakaszban található rendelkezéssel, amely az alelnökre utal.

Az elnöki jogkör

Kezdetben a Gyűlés csak három jogkört szándékozott az elnöknek adni, melyek „a nemzeti törvények végrehajtása”, „hivatali kinevezések, ha a törvény másképp nem rendeli”, és a „vétójog” voltak. A Szakbizottság számos további jogkört is javasolt, melyeket a tagállamok alkotmányaiból vettek át; ezeket rövid vita vagy változtatás után el is fogadták. Ez történt a II. Cikkely 3.§-ába foglalt rendelkezésekkel, abból a célból, hogy tájékoztassák az „Unió Államainak” Kongresszusát, és hogy törvényhozatait javasoljanak a Kongresszus összehívására és elnapolására, a követek fogadására vonatkozólag, és avégett, hogy kitűnjék, hogy a „törvények messzemenően végrehajthatnak”.

A Gyűlés vita nélkül jóváhagyta azt is, hogy „az elnök legyen a hadsereg, a haditengerészet és a milícia főparancsnoka”, amennyiben az utóbbi felállítása szükségessé válik. Majdnem mindegyik állam alkotmánya hasonló jogkörrel ruházta fel a végrehajtó hatalmat. Azt az elnöki jogkört is jóváhagyták, hogy „az elnök hagyja jóvá a halálbüntetéseket, vagy adjon kegyelmet, kivéve a közjogi felelősségre vonás eseteit”, jöllehet Mason azt az ellenvetést tette, hogy a Kongresszusnak kellene rendelkeznie ezzel a hatáskörrel, Randolph pedig azt akarta, hogy hazaárulás esetén az elnök ne rendelkezék kegyelmi jogkörrel, mert az „túl nagy megbízatás” ahhoz, hogy az elnökre ruházzák.

Kinevezési jogkör

Az elnök kinevezési jogkörét a Gyűlés kezdetben a következő formulával korlátozta: „azokban az esetekben, amikor nincs eltérő rendelkezés”. A Virginiai Tervezet azt irányozta elő, hogy a bírákat a nemzeti törvényhozás nevezze ki. Ezt a gyakorlatot követte három kivétellel valamennyi állam, de a küldöttek arra szavaztak, hogy ezt

Az elnöki kabinet

1787-ben nyolc államnak volt tanácsadó testülete (Privy Council), amely segítette az elnök munkáját. Az ötletet, hogy egy hasonló testület adjon tanácsokat az Egyesült Államok elnökének is, az Alkotmányozó Gyűlésen vitatták meg. Elbridge Gerry úgy vélte, hogy ez „súlyt és bizalmat” helyezne a végrehajtó hatalomba. Benjamin Franklin egyetértett: „Egy tanács nem csak ellenőrizne egy rossz elnököt, hanem tehermentesítene egy jót”. De Morris kormányzó nem osztotta ezt a véleményt: „Adj mellé egy jól működő tanácsot és ez gátolni fogja őt, adj egy gyengébbet és menekülni fog a határozataik elől”.*

Augusztus 22-én a Szakbizottság a következő, először Morris és Charles Pinckney által javasolt indítványt terjesztette a Gyűlés elé: „Az USA elnökének szüksége van egy tanácsadó testületre, amely a Szenátus elnökéből, a Képviselőház szóvivőjéből, a Legfelső Bíróság elnökéből, a Külügyminisztérium, a Belügyminisztérium, a Hadügyminisztérium, a Tengerészeti Minisztérium, valamint a Pénzügyminisztérium megfelelő osztályainak legfőbb tisztségviselőiből áll, ilyen osztályokat időről időre létesíteni kell. Ezek a személyek kötelesek tanácsokat adni az elnöknek a hivatala ellátásával kapcsolatos olyan ügyekben, melyeket eléjük terjeszt, de tanácsaik nem kötik az elnököt, de mégcsak nem is befolyásolják intézkedéseit”.**

A Gyűlés nem szavazta meg a javaslatot. Az Elhalasztott Ügyek Különbizottsága szeptember 4-i beszámolójában azt indítványozta, hogy „csak az elnök követelhesse a végrehajtó hatalom egyes ágainak vezető tisztségviselőitől véleményük írásban való benyújtását a hivatalukat érintő kérdésekben”. Ezt a rendelkezést – melyet szeptember 7-én fogadtak el, azt követően, hogy a Gyűlés elvetette egy, az elnök által választott végrehajtó tanács létrehozásának ötletét – az elnöki jogkörbe sorolták és a II. Cikkely 2. bekezdésében kapott helyet.

A „kabinet” szót a Gyűlésen és az alkotmányban nem használták. Mivel azonban ezt a testületet Washingtonban és a későbbi elnökök idején hozták létre, hozzáillesztették ahhoz a korlátozott szerepkörhöz, amit a tanácsadó testületre vonatkozó Morris-Pinckney féle javaslatban vázoltak.

*Charles Warren, *The Making of the Constitution* (Boston: Little, Brown & Co., 1928), 646. o.

**Ibid., 646–647. o.

a jogkört egyedül a szenátus kapja meg, lévén „kisebb létszámú és válogatottabb testület”. Júliusban a küldöttek megtárgyalták és elvetették azokat az alternatív indítványokat, hogy a bírákat egyedül az elnök nevezze ki, vagy hogy az elnök a Szenátus tanácsára és hozzájárulásával, vagy úgy nevezhesse ki, hacsak ezt a Szenátus kétharmada nem ellenzi.

A nyár vége felé megváltozott a hangulat. Szeptember 7-én a Gyűlés elfogadta a Különbizottság javaslatát, amely szerint az elnök nevezi ki a nagyköveteket és más diplomátákat, a legfelső bírósági bírákat és az Egyesült Államok más tisztségviselőit „a Szenátus tanácsa és hozzájárulása alapján”. Ezt a 2.§-ba foglalt jogkört később úgy szabályozták, hogy azok a hivatalok, amelyekre egyébként ez nem volt előírva, „törvényben kerüljenek felállításra”, és felhatalmazták a Kongresszust arra, hogy bízza az alacsonyabb rangú tisztségviselők kinevezését az elnökre, bíróságokra és a miniszterekre. Nem rendelkeztek az elnöki jogkörrel a végrehajtási ágazat tisztségviselőinek – akiket a Szenátus erősített meg hivatalában – elmozdítása tekintetében, ez a jogkör később sokat vitatott kérdéssé vált.

A szerződésalkötési jogkör

A Szakbizottság javaslata, miszerint egyedül a Szenátus kapja meg a szerződésalkötési jogkört, jelentős ellenállást váltott ki. Mason szerint ez felhatalmazná a Szenátust arra, hogy „eladja az egész országot az államközi szerződések segítségével”. Madison úgy vélte, hogy az elnöknek az egész népet képviselve kell ezzel a jogkörrel rendelkeznie. Morris kormányzó amellet érvelt, hogy „ne legyen olyan kötelező erejű államközi szerződés, amit törvényileg nem erősítenek meg”. A déli képviselőket különösen a Mississippin való hajózásról szóló szerződések aggasztották.

A vitát az Elhalasztott Ügyek Különbizottságához utalták, amely azt javasolta, hogy a szerződésalkötési jogkört ruházzák az elnökre, de

a Szenátorok 2/3-os többségének javaslatával, beleegyezésével. A javasolt rendelkezés széleskörű vitát váltott ki. Szeptember 7-én a Gyűlés megszavazta a békeszerződések 2/3-os többséggel való elfogadásának szabályát. Madison azt javasolta, hogy a békeszerződések tekintetében egyedül a Szenátus 2/3-os szótöbbségét alkalmazzák, vitatva, hogy szükséges lenne az elnöknek olyan nagy hatalmat és jelentőséget adni hadiállapot miatt, hogy megakadályozzon egy békeszerződést. Az indítványt elutasították, de miután további viták merültek fel a békeszerződésekkel kapcsolatos szenátusi jóváhagyás előnyeiről és hátrányairól, a Gyűlés megváltoztatta véleményét, és bármely szerződés jóváhagyását a jelenlévő Szenátorok 2/3-os szótöbbségére bízta.

A vétőjog

A Virginiai Tervezet a bírói és a végrehajtói hatalom összekapcsolását javasolta a törvényhozás feletti vétőjog gyakorlása formájában. Mivel elvárták a bírói testülettől, hogy kísérje figyelemmel a törvényhozás alkotmányosságát, a legtöbb képviselő helytelennek tartotta a bírói testület részesülését a vétőjogban, ezért a javaslatot elvetették. Wilson és Alexander Hamilton javaslata szerint a végrehajtó hatalomnak abszolút vétőjogot kellett volna kapnia, de június 4-én a képviselők Gerry indítványát szavazták meg – ami Massachusetts alkotmányán alapult –, vagyis egy olyan vétőjogot, ami a törvényhozó hatalom mindkét ágának 2/3-os többségével valósítható meg. Amikor augusztus 15-én ismét megtárgyalták ezt a rendelkezést, akkor az egy olyan tervezet keretében szerepelt, amely szerint a Kongresszus kapja meg az elnök megválasztásának, közjogi felelősségrevonásának, továbbá a bírói kinevezések jogát. Ezt követően sok képviselő egyetértett Wilsonnal abban, hogy egy ilyen megoldás nem adna „megfelelő önvédelmet sem a végrehajtó hatalomnak, sem a bírói testületnek”. A Gyűlés megszavazta, hogy a vétő hatástalaní-

tására mindkét kamara 3/4-es többsége legyen szükséges. Majd szeptember 12-én, miután elfogadták az elektori tervezetet és a Különbizottság által javasolt más változtatásokat, a Gyűlés visszaállította a korábbi 2/3-os szabályt. A vétójoggal, melyet az I. Cikkely 7. bekezdésébe helyeztek, megteremtődött a törvényhozatalnak az elnök aláírásával, vagy anélkül történő formája. Ez a bekezdés tartalmazza azt a szabályt, hogy a törvényt, „mielőtt hatályba lép, az elnöknek jóvá kell hagynia, illetőleg, amennyiben nem hagyja jóvá, a Szenátus és a Képviselőház kétharmada törvényerőre emelheti”. Bár néhány képviselő meggyőződése szerint a 2/3-os rendelkezés a Képviselőház és a Szenátus egész tagságára vonatkozott, a gyakorlatban a leadott szavazatok 2/3-os szótöbbségét fogadták el.

A 2/3-os szótöbbség szabálya

Az alkotmány megszövegezői számára a Konföderációs Cikkelyek leggyengébb pontja az a szabály volt, amely szerint a legfontosabb kérdésekben tizenhárom államból kilencnek (2/3-nak) egyet kell értenie. Ezért kikötötték, hogy a Kongresszus mindkét házában „mindegyikük többsége fogja alakítani a működésükhöz szükséges többséget” (I. Cikkely 5. bekezdés). Bizonyos jogköröket illetően azonban mégis úgy döntöttek, hogy többet követelnek az egyszerű többséges szavazásnál:

- A Szenátus és szavazó szenátorok 2/3-os többsége szükséges;
- az államközi szerződések esetén – amihez a jelenlévő és szavazó szenátorok 2/3-os többsége szükséges;
- a Kongresszus tagjának eltávolítása esetén – amihez külön-külön szükséges a Képviselőház és a Szenátus 2/3-os szótöbbsége;
- az elnök által megvétózott törvényjavaslat szentesítése esetén, amihez mindkét ház 2/3-os szótöbbsége szükséges;
- alkotmánymódosítási javaslat esetén – amihez mindkét ház 2/3-os szótöbbsége szükséges, mielőtt tagállami megerősítésre előterjesztenék;

– a Képviselőház általi elnökválasztás esetén alkotmányos követelmény, hogy amikor egyik jelölt sem szerzi meg az elektori szavazatok többségét, szükséges a quorum jelenléte, amelyet „a tagállamok 2/3-ának küldöttei kell, hogy alkossanak.” (Egy alkalommal mégis megállapították a határozatképességhez szükséges legkisebb létszámot, amikor tudniillik elegendő az egyszerű szótöbbség az elnök megválasztásához, ilyenkor a Képviselőházban minden állam delegációja egy szavazatot jelent.)

Az alkotmányba foglalt rendelkezések – azok, amelyek a Szenátus szerepére vonatkoznak a közjogi felelősségrevonás lefolytatása és a szerződéskötések jóváhagyása tekintetében – egyértelművé teszik, hogy a határozatok inkább a jelenlévő és szavazó tagok szavazatainak 2/3-át kívánják, mint a teljes tagság 2/3-os szótöbbségét. Teljesen nyilvánvaló, hogy az utóbbi értelmezést azok a képviselők tartották szükségesnek, akik szorgalmazták a vétóra vonatkozó rendelkezést, a tagok kizárását és az alkotmánymódosítást is. Azonban a Kongresszus az évek során megszilárdította azt a precedenst, hogy a „jelenlévő” és szavazó tagok 2/3-os többségének szavazata is elegendő a döntéshez, amit a Legfelsőbb Bíróság 1919-ben (*Missouri Pac. R. R. Co. v. Kansas*) és 1920-ban (*Rhode Island v. Palmer*) megerősített.

A BÍRÓI TESTÜLET

Az alkotmány III. Cikkelyét, amely az „Egyesült Államok bírói hatalmával” foglalkozik, viszonylag könnyen dolgozták ki az egybegyűltek. A Virginia Plan „egy vagy több felsőbb bíróságra” és a nemzeti törvényhozás által választott alsóbb szintű bíróságokra kívánta bízni a tengeri hajózással, a két különböző tagállam polgáraival, valamint a „nemzeti adóbehajtással” kapcsolatos pereket, ezen kívül a közjogi felelősségrevonást és „azokat az eseteket, amelyek nemzeti egyetértést és békét kívánnak”. A Gyűlés még részletesebben értelmezte e bíróságok jogkörét, de a tervezeten végrehajtott egyedüli lényeges változtatás a bírókinevezés jogának először a Szenátusra, majd az elnökre való ruházása, illetve a közjogi felelősségrevonással kapcsolatos ügyek tárgyalásának Legfelső Bíróság hatásköréből a Szenátuséba való helyezése volt.

Az alsófokú bíróságok és bírák kinevezése

A küldöttek vita nélkül egyetértettek egy Legfelső Bíróság létrehozásában, de néhányan elleneztek bármiféle alsóbb szintű bíróságok létrehozását. John Rutledge úgy vélekedett, hogy minden ügyben a tagállamok bíróságai ítéلkezzenek elsőfokon, mivel a „Legfelső Nemzeti Bírósághoz való fellebbezés joga elegendő az össznemzeti jogok és az ítéلkezés egységének bírói ítéلtek biztosításához”. Roger Sherman kifogásolta a többletkiadásokat. Madison azonban úgy érvelt, hogy „a Köztársaság egész területét behálózó alsóbb szintű bíróságok nélkül, melyeknek sok esetben végleges joghatósága lenne, a fellebbezések száma nyomasztó mértékben megnőne”. Edmund Randolph szerint a tagállamok bíróságait „nem lehet felhatalmazni a nemzeti jogok alapján történő bíraskodásra”. Kompromisszumként a Gyűlés megegyezett abban, hogy átadja a Kongresszusnak a döntés jogát abban a tekintetben, hogy „elrendeli-e és létrehozza-e” az alsóbb szintű bíróságokat.

Az az indítvány, hogy a bírói testületet a nemzeti törvényhozás nevezze ki, a legtöbb állam alkotmányában megtalálható hasonló rendelkezésen alapult. James Wilson, aki úgy érvelt, hogy egy ilyen módszer eredménye „intrikálás, részrehajlás és titkolózás” lenne, az elnök általi kinevezést javasolta. Madison a Szenátus általi kinevezést szorgalmazta, amely „egy kevesebb tagból álló és jobban megválogatott testület”, és ezt a javaslatot fogadták el június 13-án. Habár az a javaslat, amely szerint az elnök nevezze ki a bírakat „a Szenátus javaslatára és egyetértésével”, június 18-án egyenlő szavazással meghíúsult, szeptemberben annak a megállapodásnak a keretében fogadták el, amely a közjogi felelősségrevonás eseteinek tárgyalását a Legfelső Bíróságtól a Szenátus hatáskörébe utalta.

A megbízatás időtartama és bírói hatásköre

A Virginiai Tervezet és a New Jersey-i Tervezet is úgy rendelkezett, hogy a bírák hivatásukat addig tölthessék be, amíg „jó magaviseletet tanúsítanak” – ez egy, a bírói függetlenséghez régóta nélkülözhetetlennek tartott szabály. Augusztus 27-én, amikor ezt a rendelkezést megvitatták, John Dickinson azt indítványozta, hogy a bírakat a Szenátus vagy a Képviselőház kérelmére a végrehajtó hatalom hívhassa vissza. Mások ezt erősen ellenezték. Wilson azzal érvelt, hogy: „a bírák nagyon rossz helyzetbe kerülnének, ha függővé válnának minden egyes viszálykodástól, amelyek kormányzatunk két ága között kirobbanhatnak”. Csak Connecticut szavazott az indítvány mellett. A Gyűlés is a „jó magaviselet idejére” szóló hivatali idő mellett foglalt állást. A II. Cikkely 2.§-a részletezte azokat az eseteket, amelyekre „a bírói jogkör ki fog terjedni” és ezeket a Legfelső Bíróság hatáskörébe utalta, függetlenül attól, hogy ezek elsőfokú vagy pedig fellebbezési ügyek. Az ebben a paragrafusban található rendelkezések legtöbbjét a Szakbizottság augusztus 6-i jelentése javasolta, melyeket a Gyűlés rövid vitát követően augusztus 27-én fogadott el. A

legfontosabb változtatást a bizottság első rendelkezésén hajtották végre, kiterjesztve a hatáskört „minden, az Egyesült Államok törvénykezése alá tartozó esetre”. Itt a Gyűlés a következőképpen egészítette ki a megfogalmazást: „minden ügyre, mely a jelenlegi alkotmány és törvények hatálya alá tartozik”. Ez egyértelművé tette, hogy a Legfelső Bíróság jogosult dönteni az alkotmányossággal kapcsolatos minden kérdésben, függetlenül attól, hogy azok a tagállamok bíróságai vagy pedig a szövetségi bíróságok előtt merültek-e fel.

A III. Cikkely nem fogalmazza meg egyértelműen a Legfelső Bíróság hatáskörét a Kongresszus munkájának alkotmányossági szempontból való felülvizsgálata vonatkozásában, de a konvenció világosan előrebocsátja ennek a jogkörnek a gyakorlását, mint a bíróságok elismert funkcióinak egyikét. Több küldött megjegyezte, hogy a tagállamok bíróságai „figyelmen kívül hagyták” az államuk alkotmányával konfliktusban álló törvényeket. A Gyűlés hosszú ideig vitatta és négyszer utasította el azt az indítványt, amely össze akarja kapcsolni a bíróságokat az elnöki vétőjoggal. Wilson ezt előnyösnek tekintette volna, mert „a jogszabályok lehetnek igazságtalanok, meggondolatlanok, veszélyesek, destruktívak, de mégsem állnak akkora ellentétben az alkotmánnyal, hogy az feljogosítsa a bírakat alkalmazásuk megtagadására”. George Mason ellenben egyetértett azzal, hogy a bíróság „semmisnek nyilváníthasson egy alkotmányellenes törvényt”.

A bírói testületnek a törvények alkotmányossági szempontból való ellenőrzésére vonatkozó funkciója közvetve kifejeződött a VI. Cikkelyben található rendelkezésben, amely kimondta, hogy az „alkotmány, továbbá az Egyesült Államok törvényei és nemzetközi szerződései az ország legfőbb törvényei”. Ez a rendelkezés először július 17-én jelent meg, miután a Gyűlés megváltoztatta eredeti elképzelését és megtagadta a Kongresszustól a javasolt jogkört. Azon munkálkodva, hogy korlátot szabjanak a szabad utat járó tagállami törvényhozások elé, a Gyűlés a Luther Martin által javasolt változatot fogadta el, amely egyenesen a június 14-én keletkezett New Jersey-i Tervezetből származott.

Ez a változat úgy rendelkezett, hogy az Egyesült Államok törvényei és szerződései „az egyes tagállamok legmagasabb szintű jogszabályai lesznek, amennyiben ezek a törvények és szerződések az egyes tagállamokkal, azok polgáraival, lakóival kapcsolatosak; a tagállamok bíróságai kötelesek azokat figyelembe venni, mégha azok ellentétesek is az adott tagállam törvényeivel”.

A Szakbizottság augusztus 6-i jelentésében már elhagyta azt a kitételt, hogy „amennyiben ezek a törvények és szerződések az említett államokkal kapcsolatosak”. A bizottság ezután még két másik változtatást is tett. A „bírák” szót „bírói testülettel” helyettesítették és az „alkotmányok vagy törvények” kitételt „törvényekre” módosították az utolsó klauzulában.

A Gyűlés elfogadta ezeket a változtatásokat augusztus 25-én és az egész rendelkezés élére „A jelen alkotmányt” szavakat helyezte. A Committee of Style további felülvizsgálat során az „egyes tagállamok legfőbb törvényeit” az „ország legfőbb törvényeire” változtatta. A különböző változtatások lényege az volt, hogy egyértelművé tegyék: minden bíró, tagállam és szövetséges köteles az alkotmány elsőbbségét tiszteletben tartani minden más törvénnyel szemben. A VI. Cikkely „szupremáciáról” szóló záradéka végső megfogalmazásban így szólt:

„A jelen alkotmány, az annak értelmében alkotott törvények, valamint az Egyesült Államok tekintélye alapján létrejött és létrejövő nemzetközi szerződések az ország legfőbb törvényei; a törvények minden államban minden bíró számára kötelezőek, tekintet nélkül az egyes államok alkotmányában vagy törvényeiben foglalt ellenkező rendelkezésekre”.

A szupremácia-záradékot a VI. Cikkelyben egy további rendelkezéssel ismételten megerősítették; eszerint a Kongresszust és a tagállamok törvényhozásának minden tagját, valamint az egyes államok igazgatási és igazságszolgáltatási tisztviselőit „eskü vagy fogadalom kötelezi a jelen alkotmány tiszteletben tartására”.

A tagállamok hatáskörének korlátai

A szupremácia-záradék megalkotásának célja az volt, hogy megakadályozza a tagállamokat az alkotmánnyal ellentétes törvények elfogadásában. Mivel az alkotmány megalkotói a Kongresszus jogkörének pontos meghatározására törekedtek, ezért a hatásköröket sokszor a tagállamoktól kellett elvenniük. Ennek alapján azonban minden olyan jogkör a tagállamoknál maradt, amit nem utaltak kifejezetten a Kongresszus hatáskörébe.

Annak érdekében, hogy ne lehessen kétséges az a szándékuk, miszerint véget akarnak vetni a tagállamok felelőtlen törvényhozásának, a küldöttek elhatározták, hogy pontosan meghatározzák, mit nem tehetnek és mit kell megtenniük a tagállamoknak. A tagállamok számára tilos cselekedeteket az I. Cikkely 10.§-a, a kötelezőket pedig a IV. Cikkely 1. és 2.§-a tartalmazza.

E rendelkezések nagy részét – amelyek közül sokat a Konföderációs Cikkelyekből vettek át – a Szakbizottság indítványozta, majd a Gyűlés rövid vita és felülvizsgálat után elfogadta. A bizottság azt indítványozta, hogy a tagállamoktól követeljék meg az arany és az ezüst törvényes fizetési eszközként való használatát, hacsak a Kongresszus nem adja beleegyezését egy másfajta csereeszköz alkalmazásához. A Gyűlés azonban ezeknek teljes tilalmát szavazta meg, Sherman szerint ugyanis az idő bebizonyította, hogy „a papírpénz válságához vezet”. A Gyűlés még egy kiegészítő rendelkezést hozott, melyet az Északnyugati Ordinance-ből vettek át, mely szerint egyetlen tagállamnak sincs joga olyan ex post facto törvényt kibocsátani, amely semmissé tesz valamely szerződésből folyó kötelezettséget.

Azok a IV. Cikkelyben foglalt rendelkezések, melyek megkövetelik a „teljes hitelességet” és „hatályt” más államok cselekedeteivel szemben, valamint minden állampolgár „kiváltságainak” és „mentességeinek” tiszteletbentartását és a szökevények átadását az igazságszolgáltatásnak, a Konföderációs Cikkelyekből származnak. A déli küldöttek javaslatára a Gyűlés ezeket egy további rendelkezéssel

egészítette ki, amely a „menekülő rabszolga-záradék” néven vált ismertté. Ez megköveteli az ilyen személyek átadását „annak a félnek a kérelmére, akit ilyen szolgálat vagy munka megillet”. Az alkotmány többi részéhez hasonlóan a IV. Cikkely végrehajtásának kikényszerítését a szupremácia-záradék a bíróságokra bízta.

A MÓDOSÍTÁS ÉS RATIFIKÁCIÓ

Már az Alkotmányozó Gyűlés összehívásának is egyik legfőbb oka az volt, hogy a Konföderációs Cikkelyek módosításának az a feltevése, amely megkívánta a tagállamok egyhangú egyetértését, irreálisnak bizonyult. Így létrejött egy általános megállapodás arra nézve, hogy jobb lenne biztosítani az alkotmány módosításának egy „egyszerű, rendezett és alkotmányos módját, mintsem a véletlenre és az erőszakra bízni azt” – mint ezt George Mason megfogalmazta. Azonban ezt a megoldást a Gyűlés utolsó napjáig nem vitatták meg.

A Szakbizottság azt javasolta, hogy a tagállamok 2/3-ának törvényhozása rendelkezék kizárólagos hatalommal módosítások kezdeményezésére oly módon, hogy felkéri a Kongresszust egy gyűlés összehívására. Ezt az indítványt augusztus 30-án rövid vita után elfogadták; senki sem támogatta azonban Morris kormányzó elképzeléseit, miszerint a Kongresszusnak adják meg a jogot a gyűlés összehívására. A Gyűlés szeptember 10-én azonban felülvizsgálta a problémát és Alexander Hamilton a következő kifogást hozta fel: „A tagállamok törvényhozásai csak saját jogkörük bővítéséért fognak módosításokat javasolni”, és így érvelt: „a nemzeti törvényhozás észleli majd legelőbb a változtatások szükségességét és ez a testület lesz ezekkel szemben a legérzékenyebb”. Hamilton azt indítványozta, hogy a Szenátus és a Képviselőház 2/3-ának is adassék meg a gyűlés összehívásának joga.

James Wilson azt javasolta, hogy az alkotmánymódosítások csak akkor váljanak elfogadottá, ha a tagállamok 2/3-a ratifikálta azokat. Amikor indítványát 6:5 arányban elutasították, Wilson azt módosítva 3/4-es arányra tett javaslatot, amit vita nélkül elfogadtak. Ezután a Gyűlés egy új módszert fogadott el, mely szerint a Kongresszus módosításokat indítványozhat „abban az esetben, ha mindkét ház 2/3-a szükségesnek látja, vagy a tagállamok törvényhozásainak 2/3-a kérelmezi azt” és ezek a módosítások akkor lesznek érvényesek, ha a tagállamok 3/4-ének törvényhozó szervei vagy gyűlései ratifikálták – attól függően, hogy a Kongresszus a ratifikáció milyen módját írja elő.

E minta szerint bármilyen alkotmánymódosítás, melyet a tagállamok 2/3-a indítványoz, közvetlenül a tagállamok elé terjesztendő ratifikálásra. Ezt szeptember 15-én Morris kormányzó javaslatára módosították. E revízió után megadták a Kongresszusnak azt a jogot, hogy a tagállamok kérelmére „hívjon össze egy gyűlést a módosítások kidolgozására”. Ebben a végső formában az V. Cikkely úgy rendelkezik, hogy a módosításokkal kapcsolatos indítványok esetén a Kongresszus közvetlenül, a tagállamok közvetve cselekedhetnek. A módosítások minden esetben a tagállamok 3/4-ének jóváhagyása esetén lépnek hatályba.

A fenti rendelkezések kidolgozása idején a Gyűlés kénytelen volt korlátozni a módosításokkal kapcsolatos jogkört. A déli államoknak tett engedményként megtiltotta a Gyűlés, hogy a Kongresszus 1808 előtt törvénytelennek minősítse a rabszolga-kereskedést és előírta, hogy egyenes adót csak a fehér lakosság egészének és a feketék 3/5-ének arányában lehet kivetni (I. Cikkely 9.§). A dél-karolinai John Rutledge azonban rámutatott, hogy a módosítási eljárással kapcsolatos szabályozásban semminemű biztosíték nincs, amely megakadályozná egy olyan alkotmányváltoztatás elfogadását, amely esetleg megtiltaná a rabszolga-kereskedelmet 1808 előtt. Azt állította, hogy a rabszolgákkal kapcsolatos rendelkezéseket „azok az államok megváltoztathatják, amelyek előítéletekkel viseltetnek ezzel a tulajdonformával szemben és nincsenek is érdekelve ennek fenntartásában”, ezért ő sohasem fog egyetérteni egy ilyen széles módosítási jogkör elfogadásával. Így szeptember 10-én vita nélkül elfogadták az V. Cikkely kiegészítését, amely szerint az 1808 előtti módosítások „semmilyen tekintetben nem érinthetik” az I. Cikkelyben található két rendelkezést.

Ezután Roger Sherman adott aggodalmának hangot, azt állítva, hogy a „tagállamok háromnegyede végzetesen befolyásolhatja az egyes államok helyzetét, teljes mértékben megszüntetheti vagy megfoszthatja őket szenátusi egyenlőségüktől”. További rendelkezést javasolt a módosítási jogkörrel kapcsolatban, miszerint „egyetlen tagál-

lam belpolitikájába se avatkozzanak be annak beleegyezése nélkül, és ne fosszák meg őket a szenátusi egyenlő szavazati joguktól”. A „belpolitika” kifejezés sokkal többet takart, mint amit a küldöttek többsége ki akart zárni ebből, így csak három állam küldötte támogatta Sherman javaslatát. A leginkább korlátozó rendelkezést – miszerint „egyetlen államot sem lehet annak hozzájárulása nélkül a szenátusi egyenlő szavazati jogától megfosztani” – vita nélkül elfogadták és az V. Cikkely végéhez csatolták.

Kampány a ratifikálás érdekében

A Kongresszus határozatának értelmében a philadelphiai gyűlés „abból a kifejezett és kizárólagos célból jött létre, hogy felülvizsgálja a konföderációs Cikkelyeket és javaslatait a Kongresszus és a tagállamok törvényhozásai elé terjessze”. A konferenciát szervező „nacionalisták” azonban elhatározták, hogy az „új alkotmány” sorsát nem bízzák a tagállamok törvényhozásaira. Ragaszkodtak ahhoz, hogy az alkotmányt „maga a nép legfelsőbb hatósága” vizsgálja felül, mint azt James Madison megfogalmazta. Rámutatott, hogy a törvényhozó testületek nem rendelkeznek jogkörrel arra, hogy beleegyezésüket adják olyan változtatásokhoz, amelyek „alapjaiban rázzák meg a tagállamok alkotmányait”.

A „magán a népen” megfogalmazáson a „nacionalisták” egy külön célra választott gyűlést értettek. A gyűlések sokkal inkább képviseleti jellegűek lennének, mint a törvényhozó testületek, amelyek nem foglalják magukba „az erre leginkább alkalmas emberek sokaságát”, így érveltek. A nép sokkal inkább támogatni fogja az alkotmányt, mint a tagállamok törvényhozó testületei, mivel Rufus King szerint, a törvényhozó testületek, amelyek „(az alkotmány hatálya alatt) veszítenének hatalmukból, lesznek az elsők a kifogások felhozása terén”. Oliver Ellsworth ellenkező véleményen volt, szerinte a gyűlések „inkább alkalmasak egy alkotmány lerombolására, mintsem annak létrehozására”. Ezt az állás-

Federalist Papers

A *Federalist Papers* egy 85 levélből álló Publius álnéven megjelentetett gyűjtemény, amely rövid időközönként jelent meg New York város újságjainak hasábjain 1787. október 27-től kezdődően. A Publius csupán álnév volt, a valódi szerzők kilétére csak évekkel később derült fény. 1788 márciusában adták ki az első 36 levelet gyűjteményes kiadásban. A levelek második részét, 37-től 85-ig 1788 májusában publikálták.

A „The Federalist” levelek ötlete Alexander Hamiltontól származott, aki irodalmi hadviselést akart folytatni a javasolt alkotmány elfogadásáért, és ehhez kívánt segítséget nyújtani. James Madison és John Jay egyetértett a közös munkával.

A 85 levélből 56-ot Hamilton, 21-et Madison, 5-öt Jay írt, valamint 3 Hamilton és Madison közös munkája volt. Jayt betegsége gátolta abban, hogy nagyobb részt vállaljon a munkában.

Az esszék valószínűleg csak kis mértékben befolyásolták az alkotmány ratifikálását. Még a legelterjedtebb újságok sem jutottak el távolabbi vidékekre 1788-ban. De később nagy jelentőségre tettek szert, mint az alkotmány klasszikus magyarázatai.

Clinton Rossiter professzor a könyvhöz írott bevezetőjében vázolta a levelek jelentőségét az amerikai történelemben:

A „The Federalist” minden idők legfontosabb politikai munkája, vagy legalábbis a legfontosabb ilyen, amit az Egyesült Államokban írtak. Ez valóban az amerikai felfogás terméke, amit jogosan tartanak számon a klasszikus politikai elméletek között... A „Federalist” a harmadik helyen áll a Függetlenségi Nyilatkozat és az alkotmány mögött, az amerikai történelem szent írásai között.*

*The Federalist Papers, Clinton Rossiter bevezetőjével (New York: Mentor, 1961), p. vii.

pontot támogatta Elbridge Gerry is, aki azt mondta, hogy a nép „soha semmibe nem fog beleegyezni”. A Gyűlés azonban elutasította Ellsworthnak a törvényhozások általi ratifikációra vonatkozó javaslatát, és július 23-án megegyezett abban, hogy az alkotmányt a nép által választott gyűlések elé fogják terjeszteni elfogadásra, mivel ezt a változatot kilenc állam támogatta egy ellenében.

Ezt a döntést augusztus 31-én egy másik, hasonlóan döntő jelentőségű követte, amely szerint az alkotmány akkor lép hatályba, amikor a tizenhárom állami gyűlés közül kilenc elfogadta. Ekkor már csak kevés küldött érzett úgy, mint Luther, aki szerint „egyhangú döntés szükséges a jelenleg létező Konföderáció feloszlatásához”. Más indítványok váltakozva kilenc illetve hét állam ajánlását jelölték meg minimumként; a gyakrabban előforduló kilenc mellett döntöttek, mivel a Konföderációs Cikkelyek szabályozása is ennyit követelt meg fontos ügyekben. Nyilvánvalóan nem lett volna célszerű (követve a Szakbizottság javaslatát) az alkotmányt „jóváhagyás végett” az akkori Kongresszus elé terjeszteni, így megegyezés alapján elhagyták ezt a rendelkezést.

Edmund Randolph és Mason – ketten a három képviselő közül, akik visszautasították az alkotmány aláírását – továbbra is fenntartotta véleményét, mely szerint ezt a dokumentumot, csakúgy mint az állami gyűlések által indítványozott változtatásokat, egy másik általános gyűlés elé kellene terjeszteni véglegesítés előtt. Az indítvány a már amúgy is hosszúra nyúlt alkotmányossági vita kiterjesztését jelentette volna, és ezért nem talált kedvező fogadtatásra a képviselők körében. Csak kevesen hitték, hogy egy másik konferencia jelentős mértékben javítana az alkotmányon, ezért szeptember 13-án Randolph és Mason javaslatát egyhangúlag elutasították. Végző formájában a VII. Cikkely így hangzott: „A jelen alkotmány hatályba lépéséhez elegendő, ha azt kilenc állam gyűlése megerősíti, s az alkotmány ezeknek az államoknak a vonatkozásában válik hatályossá”.

Egy szeptember 17-én ettől függetlenül elfogadott határozat szerint „az alkotmány az Egyesült Államok Kongresszusa elé lesz ter-

jesztve”, majd ezt követően „az egyes államok népe által választott képviselőkől álló gyűlés” elé. Amint kilenc államban megtörténik a ratifikáció – folytatódik a határozat –, a Kongresszus kijelöli az elnöki elektorok, szenátorok és képviselők megválasztásának napját és „a jelen alkotmány által meghatározott működésük kezdetének helyét és idejét”.

1787. szeptember 17-én, közel négyhavi vita után, a Gyűlés feloszlott. Tíz nappal később a Konföderációs Kongresszus felülvizsgálat céljából a tagállamok elé terjesztette az alkotmányt és megkezdődött a küzdelem a ratifikációért. A sors iróniája, hogy azok, akik a Gyűlésen sikeresen érveltek egy inkább nemzeti, mint föderális rendszer mellett, és most vezető szerepet játszottak a ratifikáció mielőbbi létrejöttének elősegítésében, magukat föderalistáknak nevezték, holott az alkotmányban mégcsak utalás sem volt föderalizmusra. Azok, akik az alkotmány ellenzői voltak, antiföderalistákként váltak ismertté, bár ez a szemlélet, amit képviseltek, már a ratifikációért folytatott harc előtti években kifomálódott.

Ez a két csoportosulás, melyekből az Egyesült Államok első politikai pártjai kialakultak, az amerikai polgárok hosszú ideig ellentétes csoportjait képviselték, nevezetesen kereskedelmi vagy mezőgazdasági érdekeket, hitelezőket vagy adósokat, nagybirtokosokat vagy belföldi kisfarmereket. Azonban számos fontos kitétel is létezett azaz a tendenciával szemben, amely a föderalisták és antiföderalisták közti ellentét szerint választott el egymástól osztályokat, szekciókat és gazdasági érdekeket. Az antiföderalisták közé tartoztak néhányan a kor leggazdagabb és legbefolyásosabb személyiségei közül, köztük George Mason, Patrick Henry, Richard Henry Lee, George Clinton és James Winthrop.

A föderalisták ragadták magukhoz a kezdeményezést a ratifikációs folyamat megindításában, mint azt már előzőleg is tették, hiszen a philadelphiai konvenció is az ő kezdeményezésükre jött létre. Ezután kemény és elkeseredett politikai propaganda indult meg. Mindkét oldal megkérdőjelezte a másik indokait, és eltúlozta a fe-

nyezető „szörnyű” következményeket. Minden antiföderalista, vagy jól jövedelmező és befolyásos állami hivatalokban ül, vagy „tory, kétségbeejtő helyzetben lévő adós, esetleg lázadó” – írta például Ellsworth. Luther Martin szerint a föderalisták célja „minden állami kormányzat teljes tönkrététele és a romokon egy hatalmas, sőt túlzott méretű birodalom felépítése” volt.

Minden lap terjedelmes levelezést közölt az új kormánnyal kapcsolatos terv hibáiról és erényeiről. A legteljesebb és legerőteljesebb érvelés az alkotmány mellett egy levélsorozatban jelent meg, amelyet Madison, Hamilton és Jay jelentett meg „Publius” álnéven. 1787. október 27. és 1788. április 4. között 77 ilyen levél jelent meg New York újságjaiban, valamint könyv formájában is (nyolc további levéllel kiegészítve), melyet „The Federalist” címmel 1788. május 28-án adtak ki. Lehetséges, hogy a ratifikálással kapcsolatban csak csekély jelentőséget tulajdoníthatunk a leveleknek, de „A föderalisták” című könyvet az alkotmány klasszikus ismertetéseként és az egyik legfontosabb politikai elméleti munkaként tartják számon.

A politikai manőverek mindkét táborra jellemzőek voltak. Pennsylvániában a föderalisták egy konvenció összehívását javasolták, mielőtt a Kongresszus hivatalosan előterjeszti az alkotmányt. Erre válaszképpen tizenkilenc antiföderalista kivonult a gyűlésből, megfosztva azt a határozatképességtől, míg a tömeg meg nem állította és vissza nem toloncolta őket. Amikor a massachusettsi gyűlés összeült, az antiföderalisták voltak többségben, amíg a föderalisták meg nem nyerték Hancockot, az állami alkotmányozó gyűlés elnökét, megígérve neki a támogatásukat az Egyesült Államok első alelnökévé történő választásában.

Sok kérdés merült fel az új alkotmánnyal kapcsolatban. Miért nem sikerült a gyűlésen megfogalmazni a Bill of Rights-ot? Egy megválasztott elnök, aki korlátlan ideig hatalmon maradhat, nem fog-e monarchia alapítására törekedni? Egy erős központi kormány nem vezet-e az államok egyesüléséhez és a különálló államok megszűnéséhez? Az antiföderalisták azzal vádolták az alkotmány támogatóit,

hogy szándékosan fel akarják számolni a tagállamok szuverenitását. Másik állításuk szerint a föderalisták az alkotmánytervezet elkészítésekor abban reménykedtek, hogy létrehozhatnak egy szűk uralkodó osztályt, amely majd megvédi a gazdasági érdekeiket.

Válaszképpen a föderalisták rögtön megígérték az alkotmány módosítását, helyet adva a Bill of Rights-nak is. A monarchiától való félelmet csillapította az a széles körben elterjedt feltételezés – melyet a gyűlés is magáévá tett –, miszerint George Washington lesz az első elnök.

Ez a feltételezés, azzal a ténnyel együtt, hogy a legtöbb amerikai tudja, hogy Washington és Benjamin Franklin támogatja az alkotmányt, nagy mértékben hozzájárult a ratifikációért folytatott kampány sikeréhez.

A delaware-i Gyűlés volt az első, ahol egyhangúlag ratifikálták az alkotmányt 1787. december 7-én. Ezt követte Pennsylvania 46:23 arányú szavazással december 12-én. E hó 18-án New Jersey egyhangú döntéssel, 1788. január 2-án Georgia hasonló eredményű szavazással, majd Connecticut január 9-én 128:40 arányban; Massachusetts 187:168 arányban; április 28-án Maryland 63:11 arányban; május 23-án Dél-Karolina 149:73 arányban; június 21-én New Hampshire 57:46 arányban következett. Így az alkotmányt kilenc államban eredményesen elfogadták, de világos volt, hogy annak Virginia és New York állam egyetértése nélkül nem lesz szilárd alapja.

Ellsworth szerint Virginiában „az ellenzék érvelése két tényezőn alapult: Mason örületén és a Lee frakció ellenérzésén Washington tábornokkal szemben”. De Randolphot, aki Gerryvel és Masonnel együtt visszautasította az alkotmány aláírását, végül sikerült meggyőzni, és június 25-én a föderalisták győzedelmeskedtek 89:79 arányban.

Végül New York államban is ratifikálták az alkotmányt, egy még szorosabb, 30:27-es szavazás eredményeképpen, azt követően, hogy Hamilton és Jay olyan összefüggéseket hangoztatott, hogy ellenkező esetben New York városa kiválik, és önálló államként fog az Unióhoz

csatlakozni. Észak-Karolina először 1788. augusztus 4-én elutasította az alkotmányt 75:193 arányú szavazati eredménnyel. Csak 1789. november 21-én változtatta meg eredeti álláspontját és ratifikálta az alkotmányt. Rhode Island – amely nem vett részt az Alkotmányozó Gyűlésen – 1790. május 29-én 34:32 arányú szavazással, a tizenhárom tagállam közül utolsóként ratifikálta az Alkotmányt.

Az Alkotmányozó Gyűlés követelésének megfelelően a Konföderációs Kongresszus 1788. szeptember 13-án New York várost tette meg az új kormány székhelyének. 1789. január hó első szerdája lett az elnökválasztó elektorok megválasztásának napja. Február első szerdáját az elektorok gyűlésének napjává, március első szerdáját pedig az új alkotmány szerinti Kongresszus első ülésének napjává tették.

Az első választások

Az alkotmány felhatalmazta a tagállamok törvényhozását, hogy azok szabják meg az elnöki elektorok kijelölésének módját, valamint a szenátorok és a képviselők választásának idejét, helyét és módját. Virginiában és Marylandban az elektorok kijelölését közvetlenül a nép kezébe helyezték; Massachusettsben nyolc kongresszusi körzet által benyújtott 24 jelölt közül a nép által kettőt, a törvényhozás által nyolcat választottak meg. A többi államban egyedül a törvényhozás választotta az elektorokat.

New York államban, ahol a szenátus a föderalisták ellenőrzése alatt állt, viszont a képviselőházban az antiföderalisták voltak többségben, nem jutottak kompromisszumra abban a kérdésben, hogy az elektorok megválasztását közös, vagy pedig külön, de egyidejű szavazással hajtsák-e végre. Ezért a törvényhozás az elektorok megválasztása nélkül oszlott fel.

A képviselőházi választások miatt is élénk küzdelem alakult ki a föderalisták és az antiföderalisták között, annak ellenére, hogy ezeknél az első választásoknál a választók száma csupán körülbelül 75.000

és 125.000 között volt, ami a teljes szabad lakosság számához (3,2 millió) viszonyítva igen kis százalékos arányt jelentett. Massachusettsben és Connecticutban több fordulót is kellett tartani ahhoz, hogy egy jelölt többséget szerezzen. (A XIX. században a New England-i államok közül ötben kívánták meg a Képviselőház jövődő tagjaitól a szavazattöbbséget, de az ilyen jellegű követelményeket 1890-ben eltörölték.) Elbridge Gerry, aki előzőleg visszautasította az alkotmány aláírását, végül legyőzte a Philadelphiai Gyűlésen szintén résztvevő Nathaniel Gorhamot, azt állítva, hogy már nem ellenzi az alkotmányt. New Jersey államban a törvény nem határozta meg a szavazóhelyiségek lezárásának idejét, így azok három hétig nyitva álltak. Ezért, amikor a Képviselőházban az első Kongresszus kérdése került napirendre, vita támadt New Jersey állam négy képviselőjével kapcsolatban. 1789. március 4-ére, amikor az új Kongresszusnak meg kellett volna kezdenie munkáját, az 59 képviselőből csak 13, a 22 szenátorból pedig csak 8 érkezett meg New York városába. (A North Carolina és Rhode Island számára fenntartott helyeket csak 1790-ben töltötték be, miután ezek az államok is ratifikálták az alkotmányt.) Április elsejéig kellett várni a 30. képviselő megérkezésére, akinek révén így a Képviselőház határozatképesévé vált, míg a Szenátus április 6-án lett azzá 12 szenátorral. A két Ház ezután együttes ülést tartott az elektorok szavazatainak összeszámlálására.

Mint azt mindenki sejtette, a 69 elektor mindegyike George Washingtonra szavazott, aki így egyhangú szavazással lett elnök. (Négy további elektor – kettő Marylandból és kettő Virginiából – nem jelent meg a február 4-i szavazáson.) A másik 11 jelölt közül, akikre az elektorok leadták szavazatukat, John Adams 34 szavazattal került ki győztesen, így ő lett az elnökhelyettes.

Adams április 21-én, Washington 23-án érkezett New Yorkba és 30-án megtartották a beiktatást. Washington az alkotmány által előírt esküt a Federal Hall erkélyén tette le, amely előzőleg a New York-i városháza épülete volt, és amely 1790-ig, amíg a kormány Philadelphiába nem költözött, otthont adott az elnöknek és a Kongresszus két

házának. Az elnök ezután a Szenátus házába ment, ahol rövid beiktatási beszédet mondott, melyben elutasította bármilyen, a Kongresszus által ajánlott fizetés elfogadását. Így 1789. április 30-ára befejeződött a 13 tagállam közös kormányzatának megalakítása és beiktatása. Morris kormányzó szerint az alkotmány „véget nem érő elemzés, vita és szónoklás tárgyát képezte”. „Amíg azt egyesek isteni műként magasztalták”, írta, addig „mások kevésbé tiszta eredetet tulajdonítottak neki. Megvan minden okom, hogy azt mondjam, az alkotmány egyszerű és becsületes emberek munkája, és annak is látszik”.

MEGJEGYZÉSEK

A) A Legfelső Bíróság felügyeleti jogköre az igazságszolgáltatásban

Gyakran hívják fel a bíróságokat olyan ügyek felülvizsgálatára, melyeknél vitás az, hogy egy törvény, vagy egy kormányhivatalnok ténykedése összhangban van-e az alkotmánnyal. Az ilyen ügyekben a döntő szót a Legfelső Bíróság mondja ki. Ezért a Legfelső Bíróság jelentős tényező a kormányzatnak az alkotmány által megállapított három ága közötti hatalmi egyensúly terén.

A Legfelső Bíróság igazságügyi felülvizsgálati jogánál fogva például egy városi kerületeket meghatározó törvény, egy alsóbb szintű bíróság pervezetése, egy iskolatanácsi szabályzat, egy rendőr vagy az Egyesült Államok elnöke valamely cselekedetének törvényességét is elbírállhatja.

Ezt a jogkört az alkotmány közvetlenül nem biztosítja. A Legfelső Bíróság maga határozta meg 1803-ban a *Marbury v. Madison* ügy kapcsán. Az állásfoglalást John Marshall főbíró írta. Leszögezte, hogy az igazságügyi felülvizsgálat az angol és amerikai jogi hagyományokból ered, összhangban az alkotmány bizonyos rendelkezéseivel. Az indoklás szerint a bíróságoknak először el kell dönteniük, hogy mit jelentenek a törvények, hogy ítéelkezhessenek az illető törvények hatálya alá tartozó ügyekben, a Legfelső Bíróságnak pedig az alkotmány jelentését kell meghatároznia annak érdekében, hogy azt mint az „ország legfelsőbb törvényeként” megvédje. Végül azt is el kell döntenie a Legfelső Bíróságnak, hogy egy törvény vagy egy cselekmény összhangban áll-e az alkotmánnyal, mert csak olyan törvényeket ismerhet el, melyeket ezen alaptörvény alapján hoztak, a VI. Cikkely 2. bekezdésének megfelelően. Ha a Bíróság úgy véli, hogy egy törvény nincs összhangban az alkotmánnyal, alkotmányellenesnek és végre nem hajthatónak nyilváníthatja.

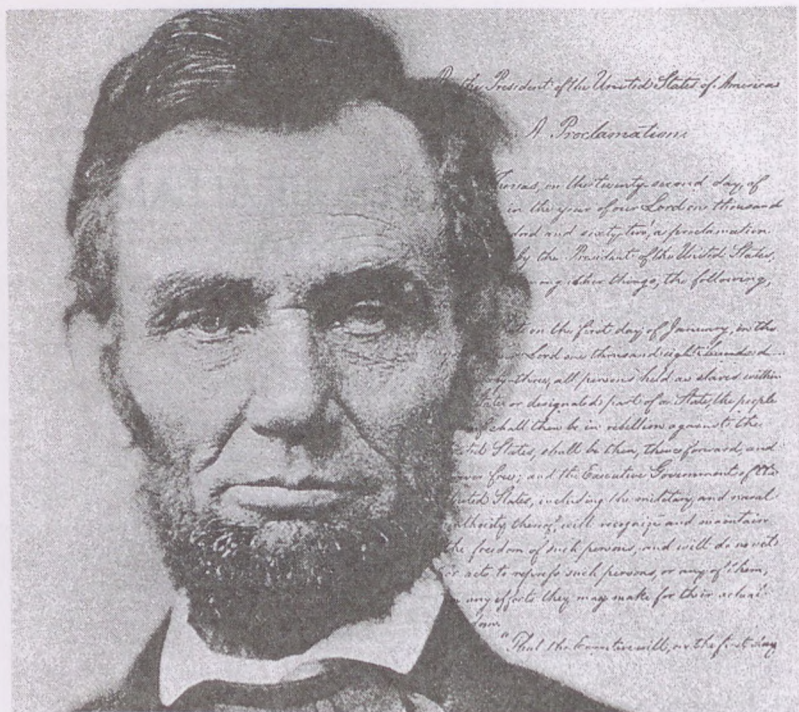
B) A Kongresszus vizsgálati jogköre

A Kongresszusnak feladatai teljesítéséhez információkat kell gyűjtenie. A Kongresszus feladatai közé tartoznak a következők: törvények elfogadása számtalan különböző tárgykörben, szerződések jóváhagyása, az elnök által kinevezett személyek értékelése és pénz biztosítása a kormányprogram megvalósításához. Ezekkel szorosan összefügg a Kongresszusnak az a jogköre, hogy a szükséges információk megszerzése érdekében egyes személyeket meghallgasson. Ez a megidézés joga.

Bár az alkotmány nem rendelkezik kifejezetten erről a vizsgálati jogkörrel, azt a törvényhozási hagyományaink részének tekintjük a korai tagállami törvényhozások és az angol parlament idejétől kezdve. Ez egy kiemelkedő fontosságú jog az egyensúlyok és fékek rendszerében. Mindemellett azonban vannak korlátai is. A Legfelső Bíróság kimondta, hogy a Kongresszus nem folytathat úgy nyomozást, hogy megsérti az első alkotmánymódosításba foglalt személyi jogokat. Nem próbálkozhat a végrehajtó hatalom és az igazságszolgáltatás számára fenntartott jogok gyakorlásával sem.

C) A Kongresszus joga a Legfelső Bíróság létszámának megváltoztatására

Az alkotmány nem rendelkezik sem a Legfelső Bíróság létszámáról, sem arról, hogy az időről-időre megváltoztatható lenne. A III. Cikkely 1.§ alapján a Kongresszus az 1789-es Igazságszolgáltatási Törvényben létrehozta a Legfelső Bíróságot. Ezzel egy hattagú bizottság jött létre. Azóta többször is megváltoztatták a bíróság tagjainak számát: hétre, tízre és a jelenlegi kilencre. A Legfelső Bíróság nem hozott határozatot e tárgyban.

Abraham Lincoln polgárháborús portréja; a háttérben az 1863. évi „Emancipation Proclamation”, amely az Unió ellen lázadó államokban szabadságot biztosított a rabszolgáknak. A rabszolgaságot véglegesen a 13. alkotmánymódosítás (1865) törölte el.

Preambulum

Mi, az Egyesült Államok népe attól vezetve, hogy tökéletesebbé tegyük az Uniót, megvalósítsuk az igazságosságot, biztosítsuk a belső nyugalmat, gondoskodjunk a közös védelemről, előmozdítsuk a közjót, biztosítsuk a szabadság áldásait magunk és utódaink számára, meghagyjuk és bevezetjük az Amerikai Egyesült Államok jelen alkotmányát.

I. Cikk

1.§ Minden itt meghatározott törvényhozó hatalom ezennel az Egyesült Államok Kongresszusát illeti, amely Szenátusból és Képviselőházból áll.

2.§ A Képviselőház az egyes államok népe által minden második évben választott tagokból áll és az egyes államok választói az állam számbelileg legerősebb törvényhozási ágába történő választások alkalmával megkívánt kellékeknek kell, hogy megfeleljenek.

Csak olyan személy lehet képviselő, aki elérte 25. életévét, 7 éve az Egyesült Államok polgára és aki a választás idején annak az államnak a lakosa, amelyben a választás történik.

A képviselőket és a közvetlen adókat az Unió részét alkotó államok között számarányuknak megfelelően kell elosztani, amelyet úgy kell meghatározni, hogy a szabad személyek számához, beleértve a bizonyos számú évig szolgálat teljesítésére kötelezett személyeket, de nem értve bele az adót nem fizető indiánokat, hozzáadják minden egyéb személy számának háromötödét. A számarány tényleges megállapítását az Egyesült Államok Kongresszusának első összeülését követő három éven belül, majd minden következő tíz évben kell a törvényben meghatározott módon elvégezni. Harmincezer személyre legfeljebb egy képviselő esik, azonban minden államnak legalább

egy képviselője van; a számarány megállapításának megtörténtéig New Hampshire állam három, Massachusetts állam nyolc, Rhode-Island és Providence ültetvény egy, Connecticut állam öt, New York állam hat, New Jersey állam négy, Pennsylvania állam nyolc, Delaware állam egy, Maryland állam hat, Virginia állam tíz, Észak-Carolina állam öt, Dél-Carolina állam öt, Georgia állam három képviselő választására jogosult.

Amikor egy állam képviseletében üresedés következik be, az állam végrehajtó hatósága az üresedés betöltése céljából választásokat ír ki.

A Képviselőház megválasztja elnökét és egyéb tisztségviselőit; csak a Képviselőház van felhatalmazva a közjogi felelősségrevonásnál a vádemelésre.

3.§ Az Egyesült Államok Szenátusa az egyes államokat képviselő két-két szenátorból áll, akiket az állam törvényhozó testülete hat évi időtartamra választ; minden szenátor egy szavazattal rendelkezik.

Közvetlen az első választást követő összeülés után a szenátorokat a lehetőség szerint három egyforma létszámú osztályba kell sorolni. Az első osztályba tartozó szenátorok mandátuma a második év, a második osztályba tartozó szenátorok mandátuma a negyedik év, a harmadik osztályba tartozó szenátorok mandátuma a hatodik év végén megszűnik, s így a Szenátus egyharmadát kétévenként választják újjá; amennyiben lemondás vagy egyéb okok folytán mandátumok üresednek meg akkor, amikor az egyes államok törvényhozó testülete nem ülésezik, az adott állam végrehajtó hatósága a megüresedett mandátumok betöltése érdekében a törvényhozó testület legközelebbi üléséig ideiglenesen kijelölhet szenátorokat: a törvényhozó testület a megüresedett helyeket betölti.

Szenátorrá csak 30. évét betöltött olyan személy választható, aki 9 éve az Egyesült Államok polgára és aki a választás időpontjában annak az államnak lakosa, amelyben a választás történik.

Az Egyesült Államok alelnöke a Szenátus elnöke, szavazati joggal azonban, szavazategyenlőség esetét kivéve, nem rendelkezik.

A Szenátus választja egyéb tisztségviselőit, valamint ideiglenes elnökét az alelnök távolléte esetén, vagy amikor az az Egyesült Államok elnökének tisztjét gyakorolja.

Csak a Szenátusnak van hatásköre a közjogi felelősségre vonás során a tárgyalás lefolytatására. Amikor a Szenátus ebből a célból ülésezik, a szenátorok esküt vagy ünnepélyes fogadalmat tesznek. Amikor az Egyesült Államok elnökét vonják felelősségre, az elnöki tisztet a Legfelső Bíróság elnöke látja el; marasztaló ítéletet minden esetben csak a jelenlévő tagok kétharmadának egyetértésével lehet meghozni.

A közjogi felelősségre vonás során hozott ítélet nem mehet túl a hivatalból való elmozdításon, valamint azon, hogy az érintett személy nem tölthet be megtisztelő tisztséget, nem láthat el megbízást és nem tölthet be az Egyesült Államok szuverenitása alá tartozó bizalmi vagy hasznot hajtó hivatalt: az elítélt személy ellen azonban mindamellettsé vádat lehet emelni, bíróság elé lehet állítani s a törvény szerinti polgári vagy büntető ítélettel lehet sújtani.

4.§ Szenátorok és képviselők megválasztásának idejét, helyét és módját az egyes államok törvényhozó testülete állapítja meg; a Kongresszus azonban törvényt alkothat e vonatkozásban, illetve az ilyen szabályozást módosíthatja, kivéve a szenátorok megválasztásának helyére vonatkozó rendelkezést.

A Kongresszus évente legalább egyszer összeül, mely összeülés napja december első hétfője, kivéve, ha a törvény erre más napot határoz meg.

5.§ A Kongresszus egyes Házai bírálják el a választásokat, a választási eredményeket s tagjaik választhatóságát; az egyes Házak többsége határozatképes ennek végrehajtására; ennél kisebb számú tag azonban a Házat egyik napról a másikra elnapolhatja és felhatalmazással bírhat arra, hogy az egyes Házak által megállapított módon és büntetések mellett felhívja a hiányzó tagokat a megjelenésre.

A Kongresszus Házai meghatározhatják házszabályaikat, büntetéssel sújthatják rendbontó tagjaikat és a tagok kétharmadának hozzájárulásával kizárást foganatosíthatnak.

A Kongresszus mindkét Háza üléseiről naplót vezet, amelyet időről-időre közzétesz, kivéve azokat a részeket, amelyek megítélésük szerint titkosságot igényelnek; az egyes Házak tagjai által leadott igen vagy nem szavazatokat bármely kérdésben a jelenlévő tagok egyötödének kívánságára a naplóban fel kell tüntetni.

A Kongresszus ülésezésének tartama alatt a Kongresszus egyik Háza a másik Ház hozzájárulása nélkül három napnál hosszabb időre nem napolhatja el üléseit s azokat nem helyezheti át más helyre, mint ahol a két Ház ülésezik.

6.§ A szenátorok és képviselők szolgálataikért a törvényben megállapított tiszteletdíjban részesülnek, amelyet az Egyesült Államok kincstári hivatala folyósít. A hazaárulás, súlyos bűncselekmény, vagy békebontás eseteit kivéve szenátorokat és képviselőket a Kongresszus adott Házának ülőszakán való részvétel tartama alatt, valamint oda- és visszamenetelük során nem lehet letartóztatni; a Kongresszus Házaiban tartott beszéd vagy vita miatt más helyen sem vonhatók felelősségre.

Szenátor vagy képviselő mandátumának fennállása idején nem nevezhető ki az Egyesült Államok fennhatósága alá tartozó olyan polgári hivatalra, amelyet ezen időszak alatt létesítettek, vagy amelynek díjazását ezen idő alatt felemelték; az Egyesült Államok fennhatósága alá tartozó hivatalt viselő személy hivatalviselésének tartama alatt a Kongresszus egyik Házának sem lehet tagja.

7.§ Az állami bevételekre irányuló törvényjavaslatokat a Képviselőház kezdeményezi; a Szenátus azonban egyéb törvényjavaslatokhoz hasonlóan módosításokat terjeszthet elő, illetve a javaslatokat módosításokkal fogadhatja el.

A Képviselőház és a Szenátus által elfogadott minden törvényjavaslatot mielőtt az törvényerőre emelkednék, az Egyesült Államok

elnöke elé kell terjeszteni; az Elnök, egyetértése esetén, azt aláírja, ellenkező esetben ellenvetéseivel együtt visszaküldi a Kongresszus ama Házának, mely a törvényjavaslatot kezdeményezte; e Ház az ellenvetéseket részletesen feltünteteti naplójában és hozzálát a törvényjavaslat újbóli tárgyalásához. Amennyiben az új tárgyalás után a Ház kétharmada elfogadja a törvényjavaslatot, azt az ellenvetésekkel együtt a Kongresszus másik Házának kell megküldeni, amely azt hasonló módon új tárgyalás alá veszi; ez utóbbi Ház tagjainak kétharmada által történt elfogadás esetén az törvényerőre emelkedik. Minden ilyen esetben azonban a Kongresszus mindkét Házában igennel vagy nemmel kell szavazni és a törvényjavaslat mellett és ellen szavazó személyek nevét a két Ház naplójában fel kell tüntetni. Amennyiben valamely törvényjavaslatot az elnök az eléje terjesztéstől számított 10 napon belül (vasárnap kivételével) nem küldi vissza, az ugyanolyan módon törvényerőre emelkedik, mintha aláírta volna, kivéve, ha a Kongresszus elnapolása miatt a visszaküldés nem lehetséges, mely esetben az nem emelkedik törvényerőre. A Szenátus és a Képviselőház egyetértését igénylő minden rendeletet, határozatot vagy szavazatot (kivéve az elnapolás kérdését) az Egyesült Államok elnöke elé kell terjeszteni; mielőtt az hatályba lép, az elnöknek jóvá kell hagynia, illetőleg, amennyiben azt nem hagyja jóvá, a Szenátus és a Képviselőház kétharmada törvényerőre emelheti a törvényjavaslatokkal kapcsolatos szabályozások és korlátozások szerint.

8.§ A Kongresszus hatáskörrel bír

adók, vámok, illetékek és járulékok kivetésére, valamint behajtására, adósságok kifizetésére, az Egyesült Államok közös védelmére és általános jólétére vonatkozó rendelkezések meghozatalára, de a vámok, illetékek és járulékok az Egyesült Államok egészében egységesek;

kölcsön felvételére az Egyesült Államok számára;

az idegen nemzetekkel folytatott; az egyes tagállamok közötti és az indián törzsekkel folytatott kereskedelem szabályozására;

az Egyesült Államok egész területén az állampolgárság megszerzésének egységes szabályozására; valamint a csődeljárást szabályozó egységes törvények meghozatalára;

pénzérték kibocsátására, azok, valamint idegen pénzérték értékének megállapítására, továbbá a szabványsúlyok és mértékek rögzítésére;

az állami értékpapírok és az Egyesült Államok forgalomban lévő pénzértékeinek hamisítása miatt büntetések megállapítására;

postahivatalok létesítésére és posta-utak építésére;

a tudomány és a hasznos művészetek haladásának támogatására azzal, hogy a szerzők és a feltalálók számára a vonatkozó írásművek és felfedezések jogát biztosítja meghatározott időre;

a Legfelső Bíróság alá tartozó bíróságok létesítésére;

a kalózkodás és a nyílt tengeren elkövetett súlyos bűncselekmények, valamint a nemzetközi jog elleni cselekmények meghatározására és megbüntetésére;

hadüzenetre, elközbő és megtorló levelek kibocsátására, valamint a szárazföldi és tengeri zsákmányolás szabályozására;

hadseregek szervezésére és fenntartására azonban ilyen célokból a költségvetési hitel két évnél hosszabb időre nem terjedhet;

hajóhad felállítására és fenntartására;

a szárazföldi és tengeri haderők irányításának és szervezetének szabályozására; a milícia igénybevételevel kapcsolatos rendelkezésekre, az Unió törvényeinek végrehajtására, felkelések elfojtása és ellenséges támadások visszaverése céljából;

a milícia szervezetére, fegyverzetére és fegyelmére vonatkozó rendelkezések kibocsátására és a miliciának az Egyesült Államok szolgálatában álló részének irányítására, fenntartva az egyes államok jogát a tisztek kinevezésére és a Kongresszus által megállapított fegyelmi renddel összhangban, a milícia kiképzésének irányítására;

kizárólagos törvényalkotásra olyan esetekben, s olyan területek tekintetében (10 négyzetmérföldön belül), amelyek az egyes államok által történt átengedés és a Kongresszus hozzájárulása alapján az

Egyesült Államok kormánya székhelyéül szolgálnak és hasonló jogkör gyakorlására olyan helységek tekintetében, amelyeket az érintett állam törvényhozó testülete hozzájárulása alapján az adott államban megvásárolt erődtímenyek, raktárak, hadiszertárak, dokkok és egyéb szükséges épületek létesítésének céljára;

olyan törvények megalkotására, amelyek szükségesek és megfelelőek a fenti hatáskör, valamint az Egyesült Államok kormányára, annak bármelyik minisztériumára vagy tisztségviselőire ráruházott hatáskör érvényesítése érdekében.

9.§ Olyan személyek bevándorlását vagy behozatalát, akiket a jelenlegi tagállamok alkalmasnak találnak a bebocsátásra, a Kongresszus 1808. év előtt nem tiltja el, azonban az ilyen behozatalra személyenként legfeljebb 10 dollárt kitevő adót vagy illetéket lehet megállapítani.

A Habeas Corpus kibocsátásának kiváltságát nem lehet felfüggeszteni, kivéve, ha azt lázadás, vagy ellenséges támadás esetén az állam biztonsága megkívánja.

Nem hozható visszaható hatályú törvény, valamint olyan kivételes törvény, mely lehetővé tenné a bírói eljárás nélkül történő elítélést.

Fejadót vagy más egyenes adót csak a fenti rendelkezésekkel összhangban végrehajtott népszámlálás vagy becslés arányában lehet kivetni.

Az egyes tagállamokból kivitelre került árukra nem lehet adót vagy vámot kivetni.

A kereskedelem vagy adózás szabályozása nem részesítheti előnyben egyik állam kikötőt más államok kikötőivel szemben; nem lehet továbbá az egyes tagállamok között közlekedő hajókat arra kötelezni, hogy egy más államban kikössenek, kirakodjanak vagy vámot fizessenek;

az államkincstárból csak törvényhozási úton adott felhatalmazás alapján lehet kifizetést teljesíteni; időről-időre az állami költségvetés bevételeit és kiadásait feltüntető beszámolót és mérleget kell közzétenni.

Az Egyesült Államok nem adományoz nemesi címet; az Egyesült Államok joghatósága alá tartozó hasznóhajtó vagy bizalmi tisztséget betöltő személy a Kongresszus hozzájárulása nélkül idegen állam királyától vagy fejedelmétől ajándékot, anyagi juttatást, hivatalt vagy címet nem fogadhat el.

10.§ Az egyes tagállamok nem lehetnek szerződés, külföldi szövetség vagy konföderáció részesei; nem bocsáthatnak ki elkobzó és megtorlásként igénybevételt elrendelő leveleket; nem verhetnek pénzerméket; nem bocsáthatnak ki hitelleveleket; adósságok visszafizetése céljaira csak arany és ezüst pénzerméket állapíthatnak meg törvényes fizetési eszközként; a tagállamok nem fogadhatnak el visszaható hatályú, valamint olyan kivételes törvényt, amely az elítélést bírói eljárás nélkül lehetővé tenné, olyan törvényt, mely a szerződéskötést hatályosan befolyásolná és nem adományozhatnak nemesi címeket.

Államok csak a Kongresszus hozzájárulásával vethetnek ki kiviteli vagy behozatali illetéket és vámot, kivéve azt a mértéket, amely feltétlenül szükséges felügyeleti törvényeik végrehajtása céljából; a tagállamok által a kivitelre és behozatalra megállapított vámok és illetékek tiszta jövedelmét az Egyesült Államok kincstára használja fel és az ezekre vonatkozó törvények felett a Kongresszus felülvizsgálati és ellenőrzési jogot gyakorol.

A tagállamok a Kongresszus hozzájárulása nélkül nem vethetnek ki tonna-tartalom után vámot, békeidőben nem tarthatnak fenn csapatokat és hadihajókat, nem létesíthetnek megállapodást vagy szerződést idegen állammal, nem folytathatnak háborút, kivéve a tényleges megtámadtatás esetén vagy olyan fenyegető veszélyt, mely a késlekedést nem teszi lehetővé.

II. Cikk

1.§ A végrehajtó hatalom az Amerikai Egyesült Államok elnökét illeti. Hivatalát négy éven át viseli; az ugyanilyen időtartamra választott alelnökkel együtt az elnököt az alábbi módon kell megválasztani:

Minden tagállam a törvényhozó testülete által előírt módon annyi elektort jelöl ki, amennyi megfelel az állam által a Kongresszusba küldendő szenátorok és képviselők összes számának: szenátort, képviselőt, valamint az Egyesült Államok joghatósága alá tartozó bizalmi vagy hasznóhajtó hivatalt betöltő személyt nem lehet elektorként kijelölni.

Az elektorok saját államaikban összeülnek és két személyre szavaznak, akik közül legalább az egyik nem annak az államnak a lakosa, melynek lakosai az elektorok. Jegyzéket készítenek minden olyan személyről, akire szavazatokat adtak le és feltüntetik az egyesekre leadott szavazatok számát; ezt a jegyzéket aláírják és hitelesítik, s azt lepecsételve az Egyesült Államok kormányának székhelyére a Szenátus elnökéhez juttatják el. A Szenátus elnöke a Szenátus és a Képviselőház jelenlétében felnyitja a tanúsítmányokat és az azokban foglalt szavazatokat megszámlálják. A legtöbb szavazatot kapott személy az elnök, ha ez a szám a kijelölt összes elektorok többségét jelenti; amennyiben egynél több személy élvez ilyen többséget és egyforma számú szavazattal rendelkeznek, a Képviselőház az egyik ilyen személyt szavazás útján haladéktalanul elnökké választja; ha ilyen személynek nincs többsége, a Képviselőház hasonló módon választja meg az elnököt a jegyzékben szereplő öt legmagasabb szavazatot nyert személy közül. Az elnök megválasztása alkalmával a szavazatokat államonként kell számításba venni s az egyes államok képviselte egy szavazattal bír; a jelen rendelkezés szempontjából a határozatképességnek az államok kétharmadát képviselő tagokat kell tekinteni; a választáshoz valamennyi állam többsége szükséges. Minden esetben az elnök megválasztása után a legtöbb elektori szavazatot

elnyert személy az alelnök. Amennyiben azonban két vagy több személy egyenlő számú szavazatot nyert el, a Szenátus ezek közül szavazás útján választja meg az alelnököt.

A Kongresszus megállapíthatja az elektorok megválasztásának idejét és azt a napot, amikor szavazataikat leadják; ez a nap azonos az Egyesült Államok egész területén.

Elnökké csak olyan személy választható, aki az Egyesült Államok állampolgáraként született, vagy a jelen alkotmány elfogadása idején az Egyesült Államok állampolgára; az elnöki tisztségre továbbá csak olyan személy választható, aki 35. életévét betöltötte és 14 év óta az Egyesült Államokban van a lakhelye.

Amennyiben az elnököt hivatalából elmozdítják, elhunyt, hivataláról lemond vagy nem képes ellátni az elnöki hivattal kapcsolatos hatáskört és kötelességeket, az az alelnökre száll; a Kongresszus törvényhozási úton rendelkezhetik a hivatalból történő elmozdítással, elhalálozással, lemondással vagy a hivatalviselési képtelenséggel kapcsolatban mind az elnök, mind az alelnök vonatkozásában meghatározva azt is, hogy melyik tisztségviselő látja el az elnöki tiszteket, aki addig marad e hivatalban, amíg a gátló körülmény megszűnik, illetve, ha az elnököt megválasztják.

Az elnök megállapított időpontokban szolgálataiért tiszteletdíjban részesül, amelyet sem felemelni sem csökkenteni nem lehet az alatt az idő alatt, amelyre megválasztották, s ugyanezen idő alatt nem fogadhat el más anyagi juttatást sem az Egyesült Államoktól, sem az egyes tagállamoktól.

Hivatalba lépése előtt az alábbi esküt vagy fogadalmat teszi: „Én, ünnepélyesen esküszöm (vagy fogadom), hogy az Egyesült Államok elnökének tisztét híven gyakorolom, és legjobb képességeim szerint fenntartom, óvom és megvédem az Egyesült Államok alkotmányát.”

2.§ Az elnök az Egyesült Államok szárazföldi haderejének és hajóhadának és az egyes államok milíciájának főparancsnoka, amikor az utóbbiakat az Egyesült Államok tényleges szolgálatában alkalmazzák; írásban felkérheti a végrehajtó hatalom egyes ágainak vezető tisztség-

viselőit véleményük megadására az adott hivatallal kapcsolatos bármilyen kötelesség vonatkozásában és, a közjogi felelősségre vonás esetét kivéve, joga van az Egyesült Államok ellen elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatban a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére és a kegyelmezésre.

Az elnöknek joga van a Szenátus tanácsa és hozzájárulása alapján nemzetközi szerződések kötésére, feltéve, ha a jelenlevő szenátorok kétharmada ahhoz hozzájárul; kijelöli a Szenátus tanácsa és hozzájárulása alapján a nagyköveteket, követeket, konzulokat, főbírákat és az Egyesült Államok más olyan tisztviselőit nevezi ki, akiknek kinevezése tekintetében az alkotmány nem tartalmaz eltérő rendelkezéseket és akiknek hivatalát törvény alapján állították fel; a Kongresszus azonban törvényhozási úton, ha azt megfelelőnek találja, alsóbb hivatalok tisztviselőinek kinevezését egyedül az elnökre, bíróságokra vagy a végrehajtó ágazatok vezetőire ruházhatja.

Az elnök joggal bír megüresedett hivatalok betöltésére akkor, amikor a Szenátus nem ülészik, olyan kinevezések adományozása útján, amelyek a legközelebbi ülészak végén lejárnak.

3.§ Az elnök időről-időre tájékoztatja a Kongresszust az Unió helyzetéről s a Kongresszusnak megfontolásra ajánlhat olyan intézkedéseket, amelyeket szükségesnek és hasznosnak ítél; rendkívüli alkalmakkor összehívhatja mindkét Házat, illetve az egyik Házat s az esetben, ha a két Ház nem tud megállapodni az elnapolás ideje tekintetében, mindkettőt annyi időre napolhatja el, melyet megfelelőnek ítél; fogadja a nagyköveteket és követeket; gondot fordít arra, hogy a törvényeket híven hajtsák végre és kiadja az Egyesült Államok összes tisztségviselői számára a kinevezési okmányokat.

4.§ Az Egyesült Államok elnökét, alelnökét és valamennyi polgári tisztségviselőjét közjogi felelősségre vonás során hivatalukból el kell mozdítani hazaárulás, vesztegetés, egyéb súlyos bűncselekmény és vétség miatt történt elítélés esetén.

III. Cikk

1.§ Az Egyesült Államok bírói hatalma a Legfelső Bíróságot és olyan alsóbb bíróságokat illet, amelyeket a Kongresszus időről-időre megállapít és megalkot. Mind a legfelsőbb, mind az alsó bíróságok bírái hivatalukat addig gyakorolják, míg azt megfelelően látják el; szolgálataikért meghatározott időközökben tiszteletdíjban részesülnek, melyet hivatalviselésük tartama alatt nem lehet csökkenteni.

2.§ A bírói hatalom kiterjed a törvény és méltányosság (equity) alá tartozó minden ügyre, olyan ügyekre, amelyek a jelen alkotmány hatálya alá tartozó körben az Egyesült Államok jelen és jövő törvényei, nemzetközi szerződései körében keletkeztek; nagyköveteket, követeket és konzulokat érintő esetekre; a tengeri hajózást és a tengeri joghatóságokat érintő esetekre; olyan jogvitákra, amelyekben az egyik fél az Egyesült Államok; két vagy több állam közötti jogvitákra; az egyik állam polgára és egy másik állam közötti jogvitákra; egy állam által engedélyezett földterület igénylése kapcsán egy más állam polgárai és egy állam közötti, illetve ennek polgárai közötti, valamint idegen államok polgárai vagy alattvalói közötti jogvitákra.

Nagykövetet, más diplomáciai vezetőket és konzulokat érintő, valamint olyan ügyekben, melyekben az egyik fél egy állam, a Legfelső Bíróság eredeti joghatósággal bír. Egyéb fent említett ügyekben a Legfelső Bíróság fellebbezési hatáskörrel bír mind jog-, mind ténykérdések tekintetében; a kivételeket és a részletes szabályozást a Kongresszus állapítja meg.

Minden bűnügyben, kivéve a közjogi felelősségre vonás eseteit, esküdtszék jár el; ilyen ügyeket abban az államban kell tárgyalni, amelyben a bűncselekményt elkövették; amikor azonban a bűncselekményt nem egy államon belül követték el, a tárgyalást a Kongresszus által törvényhozási úton megállapított helyen vagy helyeken kell lefolytatni.

3.§ Az Egyesült Államok ellen árulást csak háborúindítással vagy az ellenséghez való csatlakozással, tanáccsal és tettel történt megsejtése révén lehet elkövetni. Senkit nem lehet árulás miatt elítélni, csak akkor, ha azt két tanú, akik az ilyen nyilvános cselekménynek is tanúi voltak, állítja vagy a nyilvános tárgyaláson beismerő vallomás alapján.

A Kongresszus hatáskörrel bír az árulás büntetésének meghatározására, de a polgári jogok elvesztése árulás miatt a hozzátartozókat vagy a vagyont csak az elítélt személy életének tartamára érinti.

IV. Cikk

1.§ Egy államban végrehajtott állami aktusok, okmányok, feljegyzések és bírói eljárások teljes hitelességgel és hatállyal bírnak más államokban. A Kongresszus általános törvényekkel szabályozhatja ilyen aktusok, feljegyzések és eljárások valódisága bizonyításának módját és azok joghatását.

2.§ Az egyes államok polgárait megilletik az összes többi állam polgárainak nyújtott kiváltságok és mentességek.

Olyan személyt, akit egy államban árulás, főbenjáró vagy egyéb bűncselekmény miatt vád alá helyeztek, az igazságszolgáltatás elől elmenekült és egy más állam területén található, ki kell adni ama állam végrehajtó hatóságának kérésére, amelyből elmenekült és abba az államba kell szállítani, amelyet a bűncselekmény tekintetében a joghatóság megillet.

Olyan személyt, aki egy államban szolgálatra vagy munkára van kötelezve annak törvényei értelmében, és más államba menekül, nem lehet ez utóbbi állam törvényei vagy szabályai alapján ilyen szolgálat vagy munka alól felmenteni, hanem ki kell adni annak a félnek kérelmére, akit ilyen szolgálat vagy munka megillet.

3.§ A Kongresszus új államokat vehet fel az Unióba; nem lehet új államot alakítani vagy alapítani egy más állam joghatósága alá tartozó területen; nem lehet új államot alakítani két vagy több állam, illetve államok részeinek egyesítése útján, kivéve, ha az érintett államok törvényhozó testülete és a Kongresszus ehhez hozzájárul.

A Kongresszus hatáskörrel bír az Egyesült Államokhoz tartozó területekkel és egyéb tulajdonnal kapcsolatos rendelkezési jog és a szükséges szabályok megállapítása tekintetében; a jelen alkotmány rendelkezéseit nem lehet úgy értelmezni, hogy azok az Egyesült Államok vagy az egyes államok igényeit csorbítják.

4.§ Az Egyesült Államok az Unió minden állama számára biztosítja a köztársasági kormányformát és minden államot védelmez a támadás ellen; az állami törvényhozó testület, illetve (ha a törvényhozó testület összehívása nem lehetséges) az állam végrehajtó hatóságának kérelmére védelmet nyújt belső erőszak ellen.

V. Cikk

A Kongresszus, ha a két Ház kétharmada szükségesnek találja, kiegészítéseket terjeszt elő a jelen alkotmányhoz, illetve az összes államok kétharmada törvényhozó testületeinek kérelmére a kiegészítések előterjesztése céljából tanácskozást hív össze, amely módosítások mindkét esetben minden tekintetben a jelen alkotmány hatályos részét képezik, amennyiben azokat az államok háromnegyed részének törvényhozó testülete, illetve az államok háromnegyed részének gyűlése megerősítette aszerint, hogy a Kongresszus a megerősítésnek melyik módját javasolta, mindamellet az 1808. év előtt elhatározott kiegészítés semmilyen tekintetben nem érintheti az I. Cikk 4. § 1. és 4. bekezdéseit; továbbá egy államot sem lehet annak hozzájárulása nélkül a szenátusi egyenlő szavazati jogától megfosztani.

VI. Cikk

A jelen alkotmány elfogadása előtt fennálló tartozások és kötelezettségek a jelen alkotmány értelmében az Egyesült Államokkal szemben ugyanolyan joghatállyal bírnak, mint a Konföderáció tekintetében.

A jelen alkotmány s annak értelmében alkotott törvények, valamint az Egyesült Államok meghatározása alapján létrejött és létrejövő nemzetközi szerződések az ország legfőbb törvényei; e törvények kötelezőek minden államban minden bíró számára tekintet nélkül az egyes államok alkotmányában vagy törvényeiben foglalt ellenkező rendelkezésekre.

A fent említett szenátorokat és képviselőket, az egyes állami törvényhozó testületek tagjait, az Egyesült Államok és az egyes államok igazgatási és igazságszolgáltatási tisztviselőit eskü vagy fogadalom kötelezi a jelen alkotmány tiszteletben tartására; nem lehet vallási hovatartozást megkövetelni az Egyesült Államok joghatósága alá tartozó hivatali tisztség vagy megbízás betöltésével kapcsolatban.

VII. Cikk

A jelen alkotmány hatályba lépéséhez elegendő, ha azt kilenc állam gyűlése megerősíti s az eme államok vonatkozásában válik hatályossá.

Készült az Úr 1787. évének szeptember 17. napján és az Egyesült Államok függetlenségének 12. évében a gyűlésen képviselt államok egyhangú hozzájárulásával. Amit nevünk aláírásával tanúsítunk:

George Washington, Elnök és Virginia állam képviselője

New Hampshire: John Langdon, Nicholas Gilman

Massachusetts: Nathaniel Gorham, Rufus King

Connecticut: William Samuel Johnson, Roger Sherman

New York: Alexander Hamilton

New Jersey: Will Livingston, David Brearley, William Paterson, Jonathan Dayton

Pennsylvania: Benjamin Franklin, Thomas Mifflin, Robert Morris, George Clymer, Thomas FitzSimons, Jared Ingersoll, James Wilson, Gouverneur Morris

Delaware: George Read, Gunning Bedford, Jun., John Dickinson, Richard Bassett, Jacob Broom

Maryland: James McHenry, Daniel of Saint Thos. Jenifer, Daniel Carroll

Virginia: John Blair, James Madison, Jr.

North Carolina: William Blount, Richard Dobbs Spaight, Hugh Williamson

South Carolina: John Rutledge, Charles Cotesworth Pinckney, Charles Pinckney, Pierce Butler

Georgia: William Few, Abraham Baldwin

1787. szeptember 17.

ALKOTMÁNYMÓDOSÍTÁSOK

*Az első tíz alkotmánymódosító Cikkelyt együttesen
a „Jogok Törvényé”-nek nevezik.*

I. Cikk (1791)

„A Kongresszus nem alkot törvényt vallás alapítása vagy a vallás szabad gyakorlásának eltiltása tárgyában”; nem csorbítja a szólás- vagy sajtószabadságot; nem csorbítja a népnek a békés gyülekezéshez való jogát, valamint azt, hogy a kormányhoz forduljon panaszok orvoslása céljából.

II. Cikk (1791)

Mivel egy jólszervezett milícia szükséges a szabad állam biztonsága szempontjából, nem lehet a népnek a fegyverek birtoklásához és viseléséhez való jogát csorbítani.

III. Cikk (1791)

Béke idején katonát csak a ház tulajdonosának hozzájárulásával lehet beszállásolni; háború idején is a beszállásolás a törvényben megállapított módon történik.

IV. Cikk (1791)

A népnek a személy, lakóház, okmányok és a tulajdonban lévő tárgyak biztonságához való, megalapozatlan házkutatások és lefoglalások elleni jogát nem lehet megsérteni, és ilyen parancsokat csak valószínűsített, esküvel vagy fogadalommal alátámasztott ügyben lehet kibocsátani és részletesen meg kell jelölni a házkutatás helyét és a lefoglalandó vagy letartóztatandó dolgot, illetve személyt.

V. Cikk (1791)

Senkit sem lehet főbenjáró vagy súlyos bűncselekmény miatt felelősségre vonni, csak ha a Nagy Esküdtszék vádindítványt vagy vádhatározatot terjesztett elő, kivéve a szárazföldi, tengeri haderő vagy a milícia körében felmerült ügyeket, amikor a szóbanforgó személy háború vagy a közt fenyegető veszély idején tényleges szolgálatot teljesít; senkit nem lehet ugyanazon bűncselekményért kétszer életét vagy testi épségét fenyegető eljárás alá vonni; senkit nem lehet arra kényszeríteni, hogy büntető ügyben saját maga ellen tanúskodjék; életet, szabadságot vagy vagyont sújtó ítéleteket csak a törvénynek megfelelő eljárás alapján lehet kimondani; magántulajdont közcélokra csak igazságos kártalanítás ellenében lehet igénybe venni.

VI. Cikk (1791)

Büntetőügyekben a vádlottnak joga van arra, hogy ama állam és kerület elfogulatlan esküdtszéke, melyben a bűncselekményt elkövette, gyors és nyilvános tárgyaláson bírálja el az ügyét; ezt a kerületet előzőleg a törvényben meg kell határozni, a vádlottat a vádemelés természetéről és okáról tájékoztatni kell; a vádlottat az ellene tanúskodó személyekkel szembesíteni kell; a mellette tanúskodó személyek

megidézése kötelező eljárás útján történik s a vádlott védelmét védő-
ügyvéd látja el.

VII. Cikk (1791)

A közös jog (common law) alapján folytatott bírói eljárás során, amennyiben a peresített érték 20 dollárnál magasabb, az esküdtszéki tárgyaláshoz való jog fennmarad, és az esküdtszék által megvizsgált tényt az Egyesült Államok bíróságai csak a közös jog (common law) szabályai szerint vizsgálhatják felül.

VIII. Cikk (1791)

Nem lehet túl magas óvadékot megállapítani, túl magas pénzbírságokat kiszabni vagy kegyetlen és szokatlan büntetéseket kimondani.

IX. Cikk (1791)

Az alkotmányban felsorolt bizonyos jogokat nem lehet úgy értelmezni, hogy azok elvonják vagy csökkentsek a nép által élvezett más jogokat.

X. Cikk (1791)

Az alkotmány által az Egyesült Államokra rá nem ruházott, de az egyes államoknak meg nem tagadott jogok az államokat, illetve a népet illetik.

XI. Cikk (1795)

Az Egyesült Államok jogának hatálya nem alkalmazható olyan peres eljárásoknál vagy jogszolgáltatásban, amelyet az Egyesült Államok egyik államának állampolgárai, vagy bármely külföldi állam állampolgárai illetve alattvalói kezdeményeznek illetve foganatosítanak az Egyesült Államok egy másik állama ellen.

XII. Cikk (1804)

Az elektoroknak saját államukban össze kell gyűlniük, és titkos szavazással szavazniuk kell az elnök és az alelnök személyére, akik közül legalább az egyik nem lehet ugyanannak az államnak a lakója, ahol az elektorok szavaznak; külön szavazólapokon kell megnevezniük azt a személyt, akit elnöknek, és azt, akit alelnöknek választanak. Külön-külön listát kell összeállítaniuk azokról, akik elnökként, és azokról, akik alelnökként kaptak szavazatokat, valamint az egyes személyekre adott szavazatok számáról, mely listákat aláírásukkal hitelesítve, pecséttel lezárva továbbítani kell az Egyesült Államok kormányának székhelyére a Szenátus elnökének címére; a Szenátus elnöke, a Szenátus és a Képviselőház jelenlétében valamennyi tanúsítványt kinyitja, majd megszámlálják a szavazatokat. Az a személy lesz az elnök, aki elnökként a legtöbb szavazatot kapta, amennyiben ez a szám a kijelölt elektorok létszámát tekintve a többséget jelenti; ha ezt a többséget egyetlen személy sem éri el, a Képviselőház a három legtöbb elnöki szavazatot kapott személy közül azonnali titkos szavazással megválasztja az elnököt. Az elnök megválasztásakor azonban a szavazatokat államonként számlálják, és ekkor minden állam képviselőének csupán egy szavazata van; a határozatképességhez az egy vagy több személy által képviselt államok kétharmadának, a megválasztáshoz az államok többségének szavazata kell. Amennyiben a Képviselőház, bár a választás jogát reá ruházták, a következő

március hó negyedik napjáig sem választja meg az elnököt, az alelnök veszi át az elnök jogkörét, éppúgy, mint amikor halál esetén vagy más okból az elnök nem tud alkotmányos kötelezettségeinek megfelelni. Az lesz az alelnök, aki a kijelölt elektorok száma szerinti legtöbb alelnöki szavazatot kapja. Ha ezt a többséget senki nem szerzi meg, a Szenátus a listán szereplő két legtöbb szavazatot kapott személy közül fogja kiválasztani az alelnököt. Határozatképességhez a szenátorok számának kétharmada, a választáshoz pedig a szavazatok többsége szükséges. Ha azonban valaki alkotmányos szempontból nem választható meg az elnöki hivatalra, nem választható meg az Egyesült Államok alelnökének sem.

XIII. Cikk (1865)

1.§ Az Egyesült Államokban vagy annak fennhatósága alá eső területen sem rabszolgaság, sem kényszerű szolgaság nem fordulhat elő, kivéve bűncselekmény elkövetéséért kiszabott büntetés esetét, amikor az elkövetőt törvényes eljárással kell elítélni.

2.§ E Cikkelyt a Kongresszus törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

XIV. Cikk (1868)

1.§ Valamennyi, az Egyesült Államokban született, vagy később ott állampolgárságot nyert személy, aki ennek következtében az Egyesült Államok fennhatósága alá esik, a lakhelye szerinti állam, és az Egyesült Államok állampolgára. Egyetlen állam sem hozhat vagy alkalmazhat olyan törvényt, mely korlátozza az Egyesült Államok állampolgárait megillető előjogokat vagy mentesítéseket; egyetlen állam sem foszthat meg valakit életétől, szabadságától vagy tulajdoná-

tól megfelelő törvényes eljárás nélkül; törvénykezés során az államok senkitől nem tagadhatják meg a törvények nyújtotta egyenlő jogvédelmet.

2.§ A képviselők számát az egyes államok között azok létszámának arányában osztják fel. Ennek során figyelembe veszik az állam lakosainak számát, nem számítva bele az adót nem fizető indián lakosságot. Ha azonban az állam valamely férfi polgárától a szavazati jogot megvonják, akár az Egyesült Államok elnökének és alelnökének megválasztásához kijelölendő elektorokra, akár a Kongresszus képviselőire, vagy az illető állam végrehajtó és bírói szerveinek tisztségviselőire illetve a törvényhozásra való szavazásnál bár betöltötte már a 21. évét és az Egyesült Államok állampolgára, vagy ezt a jogot bármely módon korlátozzák, a képviselet alapját képező számot abban az arányban kell csökkenteni, ahogy e férfi állampolgárok száma az illető állam 21. évét betöltött férfi lakosságának számához aránylik. Kivételt képez az az eset, ha az illető személyek lázadásban vettek részt, vagy bűntettet követtek el.

3.§ Egyetlen személy sem lehet szenátor, kongresszusi képviselő, elnök- és alelnök megválasztásához kijelölt elektor, illetve nem tölthet be az Egyesült Államokban vagy annak valamelyik államában sem polgári, sem katonai jellegű állami hivatalt, aki a Kongresszus tagjaként, illetve mint az Egyesült Államok egyik tisztségviselője vagy annak valamely állama törvényhozásának vagy közigazgatásának, illetve igazságszolgáltatásának egyik tisztségviselője már esküt tett az Egyesült Államok Alkotmányára, és ezután az Egyesült Államok ellen irányuló felkelésben vagy lázadásban vett részt, vagy ellenségeinek támogatást vagy vigaszt nyújtott. A Kongresszus azonban mindkét házának kétharmados szavazati többségével mentesíthet adhat az ilyen kizáró ok alól.

4.§ Az Egyesült Államok törvénnyel szentesített állami pénzügyi kötelezettségeinek érvényessége, például zendülések vagy lázadások elfojtásában nyújtott szolgálatokért kifizetett nyugdíjak és jutalmak, nem képezheti vita tárgyát. Azonban sem az Egyesült Államok, sem valamely állama nem ismer el olyan kötelezettséget vagy nem fizet ki olyan adósságot, mely valamely, az Egyesült Államok ellen irányuló zendülés vagy lázadás előmozdításával kapcsolatban keletkezett, illetve ha valamely rabszolga elvesztése vagy felszabadítása következtében kárigénnyel lépne fel; minden ilyen adósságot vagy kötelezettséget, illetve kárigényt illegálisnak és semmisnek kell tekinteni.

5.§ E Cikkely rendelkezéseit a Kongresszus törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

XV. Cikk (1870)

1.§ Az Egyesült Államok polgárainak szavazati jogát sem az Egyesült Államok, sem annak egyik állama nem vonhatja meg vagy korlátozhatja fajra, színre vagy korábbi szolgálásra való hivatkozással.

2.§ E Cikkelyt a Kongresszus törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

XVI. Cikk (1913)

A Kongresszusnak jogában áll bármilyen eredetű jövedelemre jövedelemadót kivetni és azt behajtani, anélkül, hogy azt az államok között arányosan felosztanák, tekintet nélkül a népszámlálás vagy számbavétel adataira.

XVII. Cikk (1913)

1.§ Az Egyesült Államok Szenátusába államonként két szenátort kell választani, akiket az illető állam népe hat évre választ; minden szenátornak egy szavazata lesz. A választóknak minden államban meg kell felelni azoknak a kívánalmaknak, melyek a legnépesebb állam törvényhozó testületének megválasztásához szükségesek.

2.§ Ha a Szenátusban bármely állam képviselőjében üresedés áll elő, a kérdéses állam legfőbb végrehajtó hatósága az üresedés betöltésére választásokat ír ki, feltéve, hogy az egyes államok törvényhozása felhatalmazhatja az állam vezetőjét átmeneti kinevezések megtételére, míg a nép a törvényhozás irányítása szerint választással be nem tölti a megüresedett helyeket.

3.§ Ez az alkotmánymódosítás hatályba lépése előtt nem befolyásolhatja egyetlen szenátor megválasztását vagy hivatali idejét sem.

XVIII. Cikk (1919)

1.§ E Cikkely ratifikálása után egy évvel az Egyesült Államokban és a fennhatósága alá eső területeken a szeszes italok gyártása, eladása vagy szállítása, importja vagy exportja fogyasztási célból ezenel tilos.

2.§ Ezt a Cikkelyt a Kongresszus és az államok törvényalkotása útján fogják érvényre juttatni.

3.§ Az Alkotmány előírása szerint ez a Cikkely addig nem lép életbe, míg az államok törvényhozása alkotmánymódosításként azt nem ratifikálta, és ennek hét éven belül meg kell történnie azután, hogy azt a Kongresszus az államoknak benyújtotta.

XIX. Cikk (1920)

1.§ Az Egyesült Államok állampolgárainak szavazati jogát nemre való hivatkozással sem az Egyesült Államok, sem annak valamelyik állama nem korlátozhatja vagy tagadhatja meg.

2.§ Ezt a Cikkelyt a Kongresszus törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

XX. Cikk (1933)

1.§ Az elnök és az alelnök hivatali ideje január 20-án, a szenátoroké és képviselőké január 3-án déli 12 órakor jár le, abban az évben, amikor e Cikkely ratifikálása nélkül különben lejárna; az őket hivatalban követők hivatali ideje ekkor kezdődik.

2.§ A Kongresszusnak évenként legalább egyszer, január 3-án déli 12 órai kezdettel össze kell ülnie, hacsak törvény útján más napot nem jelölnek ki.

3.§ Ha a megválasztott elnök hivatali idejének megjelölt kezdetére meghalna, a megválasztott alelnök lesz az elnök. Ha erre az időre nem választották volna meg az elnököt, vagy a megválasztott elnök valamilyen ok miatt nem töltheti be hivatalát, a megválasztott alelnök látja el az elnöki jogkört mindaddig, míg az elnök hivatalba nem léphet; ha valamilyen okból sem a megválasztott elnök, sem a megválasztott alelnök nem veheti át a hivatalát, a Kongresszus törvény útján rendelkezhet az elnöki hivatal ideiglenes betöltéséről, vagy meghatározhatja azt a módot, mellyel az elnöki hivatalt ellátó személyt megválasztják, amíg az elnök vagy az alelnök hivatalba nem léphet.

4.§ Amikor az elnök, illetve az alelnök megválasztásának joga a Képviselőházra illetve a Szenátusra száll, a Kongresszus törvény útján rendelkezhet, ha a Képviselőház által elnöknek, illetve a Szenátus által alelnöknek megválasztható személyek közül bármelyik meghalna.

5.§ Az első és a második bekezdés október 15-én, e Cikkely ratifikálását követően lép életbe.

6.§ Ez a Cikkely hatálytalanná válik, hacsak az államok háromnegyedének törvényhozása a benyújtástól számított hét éven belül alkotmánymódosításként nem ratifikálja.

XXI. Cikk (1933)

1.§ Az Egyesült Államok Alkotmányának 18. Cikkelye ezennel hatályát veszti.

2.§ Tilos a szeszesitalok szállítása vagy bevitele valamely állam-ba vagy tartományba, illetve tilos az Egyesült Államok birtokában tartani belföldi szállítás vagy felhasználás céljából, ha ezzel a helyi törvényeket megsértik.

3.§ Ez a Cikkely mindaddig nem lép hatályba, míg az államok konvenciói alkotmánymódosításként a benyújtástól számított hét éven belül az Alkotmány előírásainak megfelelően nem ratifikálják.

XXII. Cikk (1951)

1.§ Egyetlen személy sem választható meg az elnöki hivatalra több mint kétszer, és egyetlen olyan személy sem választható meg egynél több esetben, aki már egyszer azt betöltötte, illetve két évnél hosszabb ideig valaki más helyett elnöki jogkörrel rendelkezett. Ez a Cikkely azonban egyetlen olyan személyre sem vonatkozhat, aki az elnöki hivatalt éppen akkor töltötte be, amikor a Kongresszus erre vonatkozó javaslatát megtette, és hatályba lépésekor nem akadályozhatja meg, hogy az elnöki hivatalt vagy az elnök jogkörét az erre más-különbben jogosult személy átvegye, illetve a már átvett hivatalt hivatali idejének végéig megtartsa.

2.§ Ez a Cikkely addig nem lép hatályba, amíg az államok háromnegyedének törvényhozása alkotmánymódosításként hét éven belül nem ratifikálta attól számítva, hogy a Kongresszus azt az államoknak benyújtotta.

XXIII. Cikk (1961)

1.§ Az Egyesült Államok kormányának székhelyéül kijelölt Kerület a Kongresszus irányítása mellett a következőképpen jelöl:

Az elnököt és alelnököt választó elektorok számának meg kell egyeznie a Kerületet a Kongresszusban képviselő szenátorok és képviselők számával, amelyre a Kerület államként jogosult lenne, ez azonban soha nem lehet több, mint a legkisebb népességű államot megillető létszám; az államok által kinevezett elektorokon felül ezek további elektori létszámot jelentenek, azonban az elnök- és alelnök-választás esetén állam által kinevezett elektoroknak tekintendők; az elektoroknak a Kerületben kell összegyűlniük a 12. Cikkelyben meghatározott feladataik ellátására.

2.§ A Kongresszus ezt a Cikkelyt törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

XXIV. Cikk (1964)

1.§ Az Egyesült Államok állampolgárainak elnököt vagy alelnököt választó elektorokra, illetve a Kongresszusba küldött szenátorokra és képviselőkre vonatkozó szavazati jogát sem az Egyesült Államok, sem annak egyik állama nem vonhatja meg vagy korlátozhatja a szavazati adó vagy más adókötelezettség elmulasztására való hivatkozással.

2.§ Ezt a Cikkelyt a Kongresszus törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

XXV. Cikk (1967)

1.§ Abban az esetben, ha az elnököt elmozdítják hivatalából, elhunyt vagy lemond, az elnöki hivatalt az alelnök veszi át.

2.§ Amennyiben az alelnöki hivatal nincs betöltve, az elnök jelöl ki alelnököt, aki akkor veszi át hivatalát, ha a Kongresszus mindkét háza többségi szavazattal ezt megerősíti.

3.§ Ha az elnök a Szenátus pro tempore elnökének és a Képviselőház elnökének írásos nyilatkozatot juttat el arról, hogy hivatali jogkörét és kötelezettségeit nem tudja ellátni, ameddig ennek ellenkezőjéről írásos nyilatkozatot nem tesz, az elnöki jogokat és kötelezettségeket ügyvezető elnökként az alelnök látja el.

4.§ Ha az alelnök vagy a végrehajtó szervek vezető tisztségviselőinek többsége, illetve más hasonló testület – melyről a Kongresszus a törvény útján rendelkezik – írásos nyilatkozatot juttat el a Szenátus pro tempore elnökéhez és a Képviselőház elnökéhez arról, hogy az elnök nem képes jogkörét és hivatali kötelezettségeit ellátni, az alelnök ügyvezető elnökként azonnal átveszi a hivatalt.

Miután az elnök a Szenátus pro tempore elnökének és a Képviselőház elnökének eljuttatta írásos nyilatkozatát arról, hogy az őt hivatalában akadályozó tényezők elhárultak, ismét átveszi jogkörét és hivatali kötelezettségeit, hacsak az alelnök és a végrehajtó szervek vezető tisztségviselőinek többsége, illetve más hasonló testület, amelyről a Kongresszus a törvény útján rendelkezik, négy napon belül nem juttatja el a Szenátus pro tempore elnökéhez és a Képviselőház elnökéhez írásos nyilatkozatát arról, hogy az elnök nem képes ellátni hivatalát. Ekkor a Kongresszus, ha nem ülésezik, 48 órán belül összeül, hogy megoldja a kérdést. A Kongresszusnak az utóbbi írásos nyilatkozat átvétele után 21 napon belül össze kell ülnie, illetve az összehívás után 21 napon belül mindkét ház kétharmados szavazati arányával döntenie kell; ha ez a döntés úgy szól, hogy az elnök nem képes hivatali jogkörét és kötelezettségeit ellátni, ügyvezető elnökként az alelnök veszi át a hivatalt; máskülönben az elnök ismét átveszi hivatali jogkörét és kötelezettségeit.

XXVI. Cikk (1971)

1.§ Az Egyesült Államok 18 éves vagy annál idősebb állampolgárainak szavazati jogát sem az Egyesült Államok, sem annak egyik állama nem vonhatja meg vagy korlátozhatja életkorra való hivatkozással.

2.§ Ezt a Cikkelyt a Kongresszus törvényalkotás útján fogja érvényre juttatni.

AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK
ALKOTMÁNYÁHOZ

Benjamin Franklin rajza (1754) összefogásra szólítja a kolóniákat, amelyek a britek oldalán szembekerültek a franciákkal a francia–indián háborúban.

A

Admiralitás hatáskörébe tartozó ügyek	III	2	1
Adósságok			
elismert, felkelések			
támogatásakor felmerült	A14	4	
elismert szövetségi	VI	1	
Kongresszus általi kifizetése	I	8	1
nem elismert, felkelések			
támogatásakor felmerült	A14	4	
Adóztatási jog	I	7	1
	I	8	1
Alelnök			
elnökség átvételének feltételei	II	1	6
	A20	3	
	A25	1	
	A25	3-4	
hivatalból való eltávolítás	II	4	
hivatali ideje	A20	1	
szerepe a Szenátusban	I	3	4
szerepe az elnök akadályoztatásának			
kimondásában	A25	4	
Alelnökség			
betöltésének rendje	A20	4	
	A25	2	
Alkotmány			
céljai	Preambulum		
elsőbbsége	VI	2	
hatálybalépése	VIII		
köztisztviselők általi elfogadása	VI	3	
Alkotmány becikkelyezése	VII		
Alkotmánykiegészítési eljárás	V		
Állami bevételekre irányuló			
törvényjavaslatok	I	7	1

Állami tisztviselők alkotmányelismerési kötelezettsége	VI	3	
Államkincstár ellenőrzése	I	9	7
Államközi hajózási illetékek tilalma	I	9	6
Államközi kereskedelem szabályozásának joga	I	8	3
Államok			
alakulásának feltételei	IV	3	1
állami aktusok kölcsönös elismerése	IV	1	
bírák, kötvé az alkotmány által	VI	2	
felvétele az Unióba	IV	3	1
fenntartott jogok	A10		
jogai a következőkkel kapcsolatban			
alkotmánymódosítások becikkelyezése	V		
az elnöki elektorok kiválasztása	II	1	2
Kongresszusi választások	I	4	1
polgárőrség	I	8	16
	A2		
szesziesitalok	A21	2	
új államok felvétele	IV	3	1
üresedések a Képviselőházban	I	2	4
üresedések a Szenátusban	A17		
jogok, amelyekhez a Kongresszus			
beleegyezése szükséges	I	10	2-3
képviselőházi képviselő	I	2	3
csökkentve polgári jogok			
megtagadása esetén	A14	2	
képviselők számának megoszlása	I	2	3
köztársasági államforma fenntartása	IV	4	
mint peres felek	III	2	1
	A11		
népesség nyilvántartása	I	2	3
perlésbe való beleegyezés joga	A11		
polgárok egyenlő státusza	IV	2	1
Szenátusban egyenlő szavazat			
garantálása	V		

szenátusi képviselő	I	3	1
minden államban egyenlő	V		
szerződések idegen nemzetekkel	I	10	3
megegyezések más államokkal	I	10	3
szökevények kiadatása	IV	2	2
támadás, belső erőszak elleni védelem	IV	4	
tilalmak a következőkkel kapcsolatban			
polgári jogok és			
szabadságjogok	A1-A9		
szavazati adók	A24		
törvények egyenlő védelme	A14	1	
választójog, kor	A26		
választójog, minden faj	A15		
választójog, mindkét nem	A19		
választójog, volt rabszolgák	A15		
vegyes tárgyak	I		
Államok belső erőszak elleni védelme	IV	4	
Államok támadások elleni védelme	IV	4	
Általános jólét, kongresszusi hatáskör	I	8	1
Árulás			
büntetése	III	3	2
meghatározása	III	3	1
vád alá helyezés követelményei	III	3	1
Árulók családja nem büntethető	III	3	2

B

Behozatali illetékek büntetésének korlátai			
az államokban	I	10	2
Bírói eljárás nélküli ítélethezatal			
lehetővé tévő törvény hozatalának tilalma			
az államoknak	I	10	1
a Kongresszusnak	I	9	3

Bíróságok			
jogszolgáltatás	V	III	2 1-3
Kongresszus általi létesítése		I	8 9
		III	1
korlátozások és közös jog alapján			
folytatott bírói eljárásban		A7	
Büntetéseknek méltányosnak kell lenniük		A8	
Büntetőügyek, garanciák		III	2 3

C			
Cenzus, népességi		I	2 3

Cs			
Csapatok, amelyeket az államok			
nem tarthatnak fenn békeidőben		I	10 3
Csődöt érintő törvények		I	8 4

D			
D. C. (District of Columbia)			
kormányzata		I	8 17
választójoga		A23	

E			
Egyenes adók tilalma		I	9 4
Egyesült Államok kormánya			
mint perbeli fél		III	2 1

Egyesült Államok tisztviselői, vád alá helyezésük	II	4	
Egyesült Államok vagyonának ellenőrzése	IV	3	2
Elektori rendszer	II	1	2
	II	1	4
	A12		
	A23		
Elismert államszövetségi adósságok	VI		
Elkobzó és megtorló levelek kiadása a Kongresszus által	I	8	11
tilalma az államoknak	I	10	1
El nem ismert államszövetségi adósságok	A14	4	
Elnök			
akadályoztatása	A25	3–4	
feladata a törvényhozásban	I	7	2
feladatai	II	3	
hivatalából való eltávolításának okai	II	4	
eljárás	I	2	5
	I	3	6
hivatali esküje	II	1	8
hivatali ideje	II	1	1
	A20	1	
	A22	1	
jogai a következőkkel kapcsolatban			
fegyveres erők	II	2	1
ideiglenes szenátusi kinevezések	II	2	3
kegyelmezés és végrehajtás			
felfüggesztése	II	2	1
kinevezések	II	2	2
Kongresszus által elfogadott tervezetek	I	7	2
kongresszusi határozatok	I	7	3
megüresedett alelnöki szék betöltése	A25	2	
szerződések	II	2	2
tiszteletdíja	II	1	7

vád alá helyezése			
büntetések	I	3	7
közjogi felelősségrevonás	I	3	6
vád alá helyezési jog	I	2	5
választása	II	1	2
	II	1	4
	A12		
választhatóságának kritériumai	II	1	5
végrehajtó hatalma	II	1	1
Elnök általi kinevezések	II	2	2
Elnök által végrehajtandó törvények	II	3	
Elnök esküje	II	1	8
Elnöki szék betöltése	II	1	6
	A20	3-4	
	A25	1	
Egyesült Államok tisztségviselőinek			
kinevezése	II	3	
Esküdtszéki eljárás			
büntetőügyekben	III	2	3
	A6		
garanciák	II	2	
	A6		
	A7		
	A14	1	
helye	III	2	3
közös jogi ügyekben	A7		
F			
Faji hovatartozás nem választójogi korlát	A15		
Fegyveres erők (lásd „Hadügyek”)			
Fékek és ellensúlyok			
állampolgárok			
egyenlő státuszok minden államban	IV	2	1

garantált jogok minden államban	A14	1	
meghatározás	A14	1	
választójog védelme	A14	2	
igazságszolgáltatás a törvény felett			
bírák hivatali ideje	III	1	
bírák tiszteletdíja nem csökkenthető	III	1	
bíróági felülvizsgálat joga (lásd A) megjegyzés)			
igazságszolgáltatás a végrehajtó hatalom felett			
bírák hivatali ideje	III	1	
bíróági felülvizsgálat joga (lásd A) megjegyzés)			
közjogi felelősségrevonás	I	3	6
Legfelső Bíróság elnökének szerepe			
közjogi felelősségrevonás során	I	3	6
polgári tisztviselők, elmozdítás okai	II	4	
személyi jogok és szabadságok			
államok nem lehetnek szerződés részesei	I	10	1
államok polgárainak jogai	A14	1	
árulók hozzátartozói nem büntethetők	III	3	2
bírói eljárás nélkül történő elítélés tilalma	I	9	3
	I	10	1
büntetések, korlátozások	A8		
bűnügy, vádlott jogai			
ellene felhozott vádak	A6		
esküdtszéki eljárás	III	2	3
megfelelő törvényes eljárás			
biztosítva	A14	1	
nagy esküdtszék vádindítványa	A5		
saját maga elleni tanúskodás tilalma	A5		
tanúk a vádlott ellen,			
szembesítés joga	A6		

tanúk a vádlott védelmében	A6		
ugyanazon ügyben való többszöri eljárás tilalma	A5		
védőügyvéd	A6		
esküdtszéki eljárás garantálása	III	2	3
	A6		
	A7		
fegyverek, birtoklási jog	A2		
habeas corpus kiváltságának garantálása	I	9	2
házkutatások és lefoglalások, korlátozások	A4		
katonák beszállásolásának korlátai	A3		
kényszerű szolgaság, korlátozások	A13		
Kongresszus jogköre	A1		
kormányhoz fordulás joga	A1		
köztársasági kormányforma			
garantálása	IV	4	
magántulajdon védelme	A5		
méltányos óvadékot kell megállapítani	A8		
nem deklarált jogok garantálása	A9		
népnek fenntartott jogok	A9		
összes állam polgárainak egyenlő státusza	IV	2	1
sajtószabadság	A1		
szólásszabadság	A1		
törvények egyenlő védelme az államokban	A14	1	
vallási hovatartozás nem követelhető közhivatal betöltéséhez	VI	3	
vallásszabadság	A1		
választójog			
államok büntetése választójog megtagadásáért	A14	2	
minden faj	A15		
nők	A19		

szavazati adó tilalma	A24		
tizennyolc éves és idősebb állampolgárok	A26		
volt rabszolgák	A15		
washingtoni lakosok	A23	1	
visszaható hatályú törvények tilalma	I	9	3
	I	10	1
volt rabszolgák			
garantált állampolgárság	A14	1	
választójog	A15		
törvényhozás az igazságszolgáltatás felett			
alkotmánykiegészítések előterjesztése	V		
alsóbb bíróságok létrehozása,			
megszüntetése	III	1	
bírák kinevezéséhez való hozzájárulás	II	2	2
bíróság létszámának satöbbi megváltoztatása (lásd C) megjegyzés)			
felelősségrevonási jog	I	2	5
	I	3	6
	II	4	
fellebbviteli bíráskodás			
megváltoztatása	III	2	2
hazaárulás büntetésének meghatározása	III	3	2
törvényhozás a végrehajtás felett			
elnöki hivatal betöltésében játszott szerep	A12		
	A25	4	2
elnöki vétó hatálytalanítása	I	7	2
felelősségrevonási jog	I	2	5
	I	3	6
	II	4	
fellebbviteli bíráskodás			
megváltoztatása	III	2	2
hazaárulás büntetésének meghatározása	III	3	2

törvényhozás a végrehajtás felett			
elnöki hivatal betöltésében játszott szerep	A12		
	A25	4	2
elnöki vétó hatálytalanítása	I	7	2
felelősségrevonási jog	I	2	5
	I	3	6
	II	4	
hozzájárul az elnöki kinevezésekhez	II	2	2
hozzájárul az elnök szerződéséhez	II	2	2
költségvetési keret ellenőrzése	I	7	1
	I	8	1
	I	8	12
végrehajtó hatalmi ág ellenőrzése (lásd B) megjegyzés)			
végrehajtó hivatalok létrehozása	II	2	2
végrehajtó hatalom a törvényhozás felett			
ajánlások a Kongresszusnak	II	3	
elnöki tiszteletdíj megváltoztatásának tilalma	II	1	7
Kongresszus rendkívüli ülései	II	3	
Unió helyzetéről való tájékoztatás	II	3	
vétójog	I	7	2
végrehajtó hatalom az igazságszolgáltatás felett			
bírák kinevezése	II	2	2
halálbüntetés és ítéletek felfüggesztése	II	2	1
Felkelők nem viselhetnek hivatalt	A14	3	
Fenntartott jogok	A10		
Főparancsnoki jogkör	II	2	1

G

Garanciák a büntetőügyekben

III	2	3
A5		
A6		

H

Habeas corpus privilégium védelme

I	9	2
---	---	---

Hadihajók békeidőben

I	10	3
---	----	---

Hadügyek

államok joga polgárőrség fenntartására

A2		
----	--	--

elnök jogai

2	1	
---	---	--

kongresszusi jogkörök

haderők szabályozása

I	8	14
---	---	----

hadsereg

I	8	12
---	---	----

hadüzenet

I	8	11
---	---	----

hajóhad (lásd „Hadügyek)

I	8	13
---	---	----

költségvetési keret

I	8	12
---	---	----

polgárőrség

I	8	15
---	---	----

I	8	16
---	---	----

I	8	11
---	---	----

Hadüzenet

I	8	11
---	---	----

Hajóhad (lásd „Hadszervezet”)

Hajózási ügyek

III	2	1
-----	---	---

Hatalommegosztás

igazságszolgáltatás

III	1	
-----	---	--

törvényhozás

I	1	
---	---	--

végrehajtó hatalom

II	1	1
----	---	---

Hatáskörök közös védelem biztosítására

I	8	1
---	---	---

Háború

államok jogainak korlátozása

I	10	3
---	----	---

hadüzenet

I	8	11
---	---	----

Házkutatás és lefoglalás korlátozása

A4		
----	--	--

Házkutatási és lefoglalási felhatalmazás

A4		
----	--	--

Hiteleket érintő törvények	I	10	1
kibocsátásának tilalma az államoknak			
Hivatali idő			
alelnök	A20	1	
bírák	III	1	
elnök	II	1	1
	A20	1	
	A22	1	
képviselők	I	2	1
	A20	1	
szenátorok	I	3	1
	A20	1	
Honosítás szabályai	I	8	4
Honvédelem Biztosításának joga	I	8	1

I

Idegen államok képviselői mint jogviták részesei	III	2	1
Igazgatási tisztviselőknek el kell fogadni az alkotmányt	VI	3	
Igazságszolgáltatás (lásd még „Legfelső Bíróság”)			
bírák, államok kötelesek elfogadni az alkotmányt	VI	2	
igazságszolgáltatási felülvizsgálati jog (lásd A) megjegyzés)			
jogszolgáltatás			
alsóbb bíróságok	III	2	1
Legfelső Bíróság	III	2	2
létrehozása	III		
szövetségi bírák			
alkotmány elfogadásának			
kötelezettsége	VI	3	
hivatali idő	III	1	

kinevezése	II	2	2
kinevezések megerősítése	II	2	2
közjogi felelősségrevonás	I	3	6
vád alá helyezésük	I	2	5
Indián törzsekkel folytatott kereskedelem	I	8	3

J

Jogok

(lásd „Polgári jogok és szabadságok”)

Jövedelemadó kivetésének joga A16

K

Katonák beszállásolása A13

Katonai ügyek nem tartoznak

a Nagy Esküdtszék hatáskörébe A5

Kegyelmezés és büntetés végrehajtás

felfüggesztése II 2 1

Kényszerű szolgaság korlátozása A13 1

Képviselőház

államok képviselete I 2 3

Képviselőház elnöke I 2 5

A25 3–4

különleges jogkörök a következőkkel

kapcsolatban

elektori rendszer A12

elnöki és alelnöki szék betöltésének

rendje A20 4

pénzügyi törvényjavaslatok I 7 1

vádelelési jog I 2 5

quorum az elnök vagy az alelnök

választásához A12

tagok hivatali ideje	I	2	1
tagok választása	I	2	1
tisztviselők választása	I	2	5
üresedések	I	2	4
választhatóság	I	2	2
Képviselőház elnöke	I	2	5
	A25	3-4	
Képviselők alkotmányt el kell ismerniük	VI	3	
államok közötti megoszlásuk alapja	I	2	3
	A14	2	
hivatali idejük	I	2	1
	A20	1	
mentelmi jog	I	6	1
nem lehetnek elnöki elektorok	II	1	2
tilalmak	I	6	2
tiszteletdíjuk	I	6	1
választásuk	I	4	1
választhatóság	I	2	2
Képviselők megoszlása az államok között			
népesség alapján	I	2	3
csökkentett képviselet oka	A14	2	
Kereskedelem szabályozási jogkör	I	8	3
Kétkamarás törvényhozás feladata	I	1	
Kiviteli illeték kivetésének korlátai			
a tagállamokban	I	10	2
Kongresszus			
alkalmazottak jogkörei	I	8	18
berekesztése	I	5	1
	I	5	4
elnök által	II	3	
határozatok	I	7	3
jogkörök a következőkkel kapcsolatban:			
adók	I	7	1
	I	8	1
alelnök elnök általi kinevezése	A25	2	
alkotmánymódosítások	V		

csődök	I	8	4
államkincstári tőke visszavonása	I	9	7
államok hivatali aktusai	IV	1	
általános jólét biztosítása	I	8	1
bűnperek helyszíne	III	2	3
Egyesült Államok adósságai	I	8	1
Egyesült Államok vagyona	IV	3	2
elektori rendszer	II	1	4
	A12		
elkobzó és megtorló levelek	I	8	11
elnök akadályoztatása	A25	4	
elnöki elektorok	II	1	4
elnöki szék megüresedése	II	1	6
	A20	3	
	A20	4	
	A25	4	
elnöki vétó	I	7	2
	I	7	3
fegyveres erők	I	8	12
	I	8	13–16
	I	8	17
főváros kormányzata			
hadsereg szervezése	I	8	12
adott költségvetési hitel	I	8	11
hadüzenet	I	8	
hazaárulás büntetése	III	3	2
házasbálya	I	5	2
házasbálya	I	8	4
honosítási szabályok	I	8	1
honvédelem	I	8	
jövedelemadó	A16		
kereskedelem szabályozása	I	8	3
kongresszusi választások	I	4	1
közjogi felelősségrevonás	I	3	6
külügyek	II	2	2
Legfelső Bíróság alá tartozó			
bírók	I	8	9
Legfelső Bíróság jogszolgáltatása	III	2	2

Legfelső Bíróság létszáma (lásd C) megjegyzés)			
nemzetközi jog	I	8	10
népszámlálás	I	2	3
nyílt tengeren elkövetett bűncselekmények	I	8	10
penzérmék szabályozása	I	8	5
penzhamisítás büntetése	I	8	6
penzkölcsönök	I	8	2
postahivatalok és utak	I	8	7
szabadalmi törvények	I	8	8
szabványsúlyok és mértékek rögzítése	I	8	5
szárazföldi és tengeri zsákmányolás	I	8	11
szerződések	II	2	2
szerzői jog védelme	I	8	8
szükséges és megfelelő törvények	I	8	18
új államok felvétele	IV	3	1
vádemelési jog	I	2	5
végrehajtó ág ellenőrzése (lásd B) megjegyzés)			
kongresszusi naplók	I	5	3
megkövetelt évenkénti ülések	A20	2	
összehívása	I	4	2
	II	3	
quorum	I	5	1
rendkívüli ülések	II	3	
Szenátus (lásd még „Szenátus”)	I	4	1
	I	5	1
	I	5	2
tagok			
büntetések biztosítása	I	5	2
kizárása	I	5	2
kötelező jelenlét	I	5	1
privilegiumok	I	6	1
szavazatok dokumentálása	I	7	2
tilalmak	I	6	2

tiszteletdíja	I	6	1
választhatóság törvényessége	I	5	1
tilalmak a következőkkel kapcsolatban			
államok behozatalának adóztatása	I	9	5
bírói eljárás nélküli elítélés	I	9	3
egyes adók	I	9	4
egyes kikötők előnyben részesítése	I	9	6
gyülekezési jog	A1		
habeas corpus privilégiuma	I	9	2
kormányhoz fordulás joga	A1		
nemesi címek	I	9	8
sajtószabadság	A1		
szavazati adók	24		
szólásszabadság	A1		
vallásszabadság	A1		
választójog	A15		
	A19		
	A26		
visszaható hatályú törvények	I	9	3
törvényhozás folyamata	I	7	2
törvényhozói hatalom	I	1	
ülések időpontja	A20	2	
Kongresszusi határozatok	I	7	3
Kongresszus pontokba szedett hatáskörei	I	8	
Kormányhoz fordulás joga	A1		
Kormányzati jogok			
igazságszolgáltatási	III	1	
végrehajtó	II	1	
törvényhozói	I	1	
Közös jog alapján folytatott bírói eljárás,			
polgárok jogai	A7		
Köztársasági államforma biztosítása			
az államoknak	IV	4	
Köztisztviselők			
alkotmány elismerésének kötelezősége	VI	3	
eltávolításuk okai	II	4	

tilalmak	I	9	8
vallási hovatartozás			
nem követelhető meg	VI	3	
Külföldi pénzek szabályozása	I	8	5
Külkereskedelem szabályozása	I	8	3
Külügyek	II	2	2

L

Legfelső Bíróság			
bírák kinevezése	II	2	2
hivatali idő	III	1	
igazságszolgáltatási felülvizsgálati jog (lásd A) megjegyzés)			
jogszolgáltatás	III	2	2
létszáma (lásd C) megjegyzés)			

M

Magánélethez való jog	A4		
Magántulajdon védelme	A5		
	A14	1	
Megválasztott alelnökből elnök lesz	A20	3	
Megválasztott elnök halála			
beiktatása előtt	A20	3	
Méltányos pénzbírságok	A8		

N

Nagy Esküdtszéki vádindítvány, mikor szükséges	A5		
---	----	--	--

Nagykövetek			
elnök általi kinevezés	II	3	
kinevezési eljárás	II	2	2
őket érintő bírósági ügyek	III	2	1
Nemesi címek tilalma	I	9	8
Nemzetvédelem (lásd „Hadügyek”)			
Nemzetközi jogot érintő vétségek	I	8	10
Nemzetőrség (lásd „Hadügyek”)			
Népnek biztosított szabadságok	A1		
Népnek fenntartott jogok	A10		
Nők választójoga	A19		

O

Ország legfelsőbb törvénye (alkotmány)	VI	2	
Óvadék, méltányos	A8		

Ö

Önvád elleni védelem	A5		
----------------------	----	--	--

P

Pénzhamisítás büntetése	I	8	6
Pénzkölcsönök felvétele	I	8	2
Pénzügyek			
adóztatási jog	I	7	1
	I	8	1
államkincstári pénzek szabályozása	I	9	7
államoktól megtagadott jogok	I	10	1
Egyesült Államok adósságai	I	8	1
jövedelemadó	A16		

katonai költségvetési keret
 kölcsönök
 pénzürmék kibocsátása
 és értékük megállapítása
 Postahivatalok és utak

I	8	12
I	8	2
I	8	5
I	8	7

R

Rabszolgaság eltörlése

A13

S

Sajtószabadság
 „Béna kacska” alkotmánymódosítás

A1

A20

Sz

Szabadalmak
 Szabványok és mértékek
 Szavazati adó tilalma
 Szenátorok
 el kell ismerniük az alkotmányt
 hivatali idő
 mentelmi jog
 nem lehetnek elnöki elektorok
 nép általi választás
 tilalmak
 tiszteletdíjak
 választhatóság kritériumai
 Szenátus (lásd még „Szenátorok”)
 államok egyenlő szavazatának
 biztosítása

I	8	8
I	8	5
A24		
VI	3	
I	3	1
I	6	1
II	1	2
A17		
I	6	2
I	6	1
I	3	3
V		

egyenlő igen-nem arány esetén	I	3	4
döntő szavazat	A20	4	
következőkkel kapcsolatos jogai	A12		
alelnöki szék betöltése	II	2	2
elektori rendszer	II	2	2
elnök szerződése	I	3	6
elnöki kinevezések	II	2	2
közjogi felelősségrevonás	I	3	1
külügyek	I	3	4
összetétele	A12		
Szenátus elnöke	I	3	5
Szenátus ideiglenes elnöke	A25	3-4	
tagok hivatali ideje	I	3	1
rotáció	I	3	2
tagok száma	I	3	1
tisztségviselők	I	3	5
üresedések	I	3	2
választhatóság kritériumai	I	3	3
Szenátus elnöke	I	3	4
	A12		
Szerződések	I	10	1
amelyeket államok nem köthetnek	II	2	2
kötése és jóváhagyása			
Szerződések, államok részvételének	I	10	1
tilalma	I	8	8
Szerzői jogok, kongresszusi garancia	A21	2	
Szeszesitalok behozatalát megtiltják	A1		
az államok	IV	2	2
Szólásszabadság			
Szőkevények kiadatása	IV	3	1
a tagállamok által			
Szövetségi rendszer			
állami kormányzatok, garanciák			
határok védelme			

köztársasági államforma	IV	4	
perlésbe való beleegyezés joga	A11		
támadás és belső erők elleni védelem	IV	4	
állami kormányzatok, korlátozások			
Kongresszus hozzájárulását igénylő jogok	I	10	2
	I	10	3
vegyes tilalmak	I	10	1
állami kormányzatok közötti kapcsolat			
állami aktusok kölcsönös elismerése	IV	1	
polgárok jogainak			
kölcsönös elismerése	IV	2	1
állami kormányzatoknak fenntartott jogok	A10		
szövetségi kormány hatásköre			
hadügyi jogkör	II	2	1
igazságszolgáltatási felülvizsgálati jog (lásd A) megjegyzés)			
jövedelemadó	A16		
Kongresszus alkalmazott jogkörei	I	8	18
Kongresszus pontokba szedett hatáskörei	I	8	1-17
külügyek	II	2	2
legfelsőbb bírósági jogszolgáltatás	III	2	2
szövetségi bíróságok jogszolgáltató tevékenysége	III	2	1
új államok felvétele	IV	3	1
szövetségi kormány, korlátozások			
államok egyesítése és feldarabolása	IV	3	1
államoknak, népnek fenntartott jogok	A10		
vegyes tilalmak	I	9	
Szövetségi tisztviselők			
alkotmány elfogadásának kötelezettsége	VI	3	

vallási hovatartozás
nem követelhető meg
„Szükséges és megfelelő” kikötés

VI	3	
I	8	18

T

Tanúk büntetőügyekben	A6		
„Teljes hit és bizalom” kikötése	IV	1	
Tengeri törvények	I	8	10–11
Területek szövetségi kontrollja	IV	3	2
Tiszteletdíj			
bírák	III	1	
elnökök	II	1	7
Kongresszus tagjai	I	6	1
Tizennyolcadik alkotmánymódosítás			
hatályon kívül helyezve	A21	1	
Tonna-tartalom utáni vámok	I	10	3
Többszöri eljárás tilalma	A5		
Törvények egyenlő védelmének			
biztosítása	A14	1	
Törvényes eljárás garanciái			
bírói eljárás nélküli elítélés tilalma			
szövetségi kormánynak	I	9	3
tagállamoknak	I	10	1
esküdtszéki eljárás	III	2	3
	A6		
	A7		
habeas corpus privilégium védelme	I	9	2
házkatatások és lefoglalások korlátozása	A4		
kényszerű rabszolgaság korlátozása	A13		
magántulajdon védelme	A5		
méltányos óvadék	A8		
összes állam polgárainak egyenlő			
státusza	IV	2	1
szerződéskötés befolyásolásának tilalma	I	10	1

tagállamok polgárainak jogai	A14	1	
törvények egyenlő védelme	A14	1	
a tagállamokban			
vádlottakkal kapcsolatos jogok			
esküdszéki eljárás	III	2	3
kettős eljárás tilalma	A6		
nagy esküdszéki vádindítvány	A5		
önmaga elleni tanúskodás	A5		
tanúk a vádlott ellen	A6		
tanúk a vádlott mellett	A6		
vádak	A6		
védőügyvéd	A6		
visszaható hatályú törvények tilalma			
szövetségi kormányoknak	I	9	3
tagállamok kormányainak	I	10	1
volt rabszolgák állampolgárságának			
garantálása	A14	1	
Törvényhozás (lásd még „Kongresszus”)	I		
Törvényhozási folyamat	I	7	2
	I	7	3
Törvényhozási jogkör	I	1	
Tulajdon szabályozása	IV	3	2
U			
Unió elismert adósságai	A14	4	
Unió helyzetéről szóló elnöki tájékoztatás	II	3	
Új államok felvétele	IV	3	1

Ü

Üresedések

alelnök	A25	2	
bírák	II	2	2
elnök	II	1	6
	A20	3-4	
	A25	1, 3-4	
ideiglenes kinevezések betöltése	II	2	3
Képviselőház	I	2	4
Szenátus	I	3	2
	A17	2	

V

Vád alá helyezett személyek jogai

A5, A6

Vádemelések

büntetések a közjogi felelősségrevonás	I	3	7
során	II	4	
okai	I	3	6
tárgyalás	II	4	
tisztviselők ellen	I	2	5
vádemelési jog	III	2	3

Vádlottak jogai büntetőügyekben

A5
A6

Választások

államok fennhatósága	I	4	1
elnöki, időpontja	II	1	4
szavazati adó tilalma	A24		

Választhatóság

elnök	II	1	5
képviselők	I	2	2
szenátorok	I	3	3

Választójog			
megtagadó államok büntetése	A14	2	
minden faj	A15	1	
nők	A19		
szavazati adó tilalma	A24	1	
tizennyolc éves és idősebb			
állampolgárok	A26		
volt rabszolgák	A15	1	
Vallási hovatartozás nem követelhető meg			
hivatal viseléséhez	VI		
Vállásszabadság	A1		
Valószínű indok	A4		
Védelemhez való jog	A6		
Védőügyvédhez való jog	A6		
Végrehajtó ág (lásd „Elnök”)			
Végrehajtó hatalom ágainak			
vezető tisztségviselőinek			
jelentései	II	2	1
kinevezése	II	2	2
Vétó	I	7	2
Visszaható hatályú törvények tilalma			
szövetségi kormányoknak	I	9	3
tagállamoknak	I	10	1
Volt rabszolgák			
garantált állampolgárság	A14	1	
választójog	A15	1	

Zs

Zsákmányolás szárazföldön és tengeren	I	8	11
„Zsebvétó”	I	7	2

CONSTITUTION OF THE UNITED STATES

A 13 állam pecsétje veszi körül az Amerikai Egyesült Államok nagypecsétjét, amelyben Amos Doolittle George Washingtonról készített rézkarca látható.

Preamble

We the People of the United States, in Order to form a more perfect Union, establish Justice, insure domestic Tranquility, provide for the common defence, promote the general Welfare, and secure the Blessings of Liberty to ourselves and our Posterity, do ordain and establish this Constitution for the United States of America.

Article I.

Section 1. All legislative Powers herein granted shall be vested in a Congress of the United States, which shall consist of a Senate and House of Representatives.

Section 2. The House of Representatives shall be composed of Members chosen every second Year by the People of the several States, and the Electors in each State shall have the Qualifications requisite for Electors of the most numerous Branch of the State Legislature.

No Person shall be a Representative who shall not have attained to the Age of twenty five Years, and been seven Years a Citizen of the United States, and who shall not, when elected, be an Inhabitant of that State in which he shall be chosen.

[Representatives and direct Taxes shall be apportioned among the several States which may be included within this Union, according to their respective Numbers, which shall be determined by adding to the whole Number of free Persons, including those bound to Service for a Term of Years, and excluding Indians not taxed, three fifths of all other Persons.]* The actual Enumeration shall be made within three Years after the first Meeting of the Congress of the United States, and within every subsequent Term of ten Years, in

*Changed by section 2 of the Fourteenth Amendment.

such Manner as they shall by Law direct. The number of Representatives shall not exceed one for every thirty Thousand, but each State shall have at Least one Representative; and until such enumeration shall be made, the State of New Hampshire shall be entitled to chuse three, Massachusetts eight, Rhode-Island and Providence Plantations one, Connecticut five, New York six, New Jersey four, Pennsylvania eight, Delaware one, Maryland six, Virginia ten, North Carolina five, South Carolina five, and Georgia three.

When vacancies happen in the Representation from any State, the Executive Authority thereof shall issue Writs of Election to fill such Vacancies.

The House of Representatives shall chuse their Speaker and other Officers; and shall have the sole Power of Impeachment.

Section 3. The Senate of the United States shall be composed of two Senators from each State, [chosen by the Legislature thereof,]* for six Years; and each Senator shall have one Vote.

Immediately after they shall be assembled in Consequence of the first Election, they shall be divided as equally as may be into three Classes. The Seats of the Senators of the first Class shall be vacated at the Expiration of the second Year, of the second Class at the Expiration of the fourth Year, and of the third Class at the Expiration of the sixth Year, so that one third may be chosen every second Year; [and if Vacancies happen by Resignation, or otherwise, during the Recess of the Legislature of any State, the Executive thereof may make temporary Appointments until the next Meeting of the Legislature, which shall then fill such Vacancies.]*

No Person shall be a Senator who shall not have attained to the Age of thirty Years, and been nine Years a Citizen of the United States, and who shall not, when elected, be an Inhabitant of that State for which he shall be chosen.

*Changed by the Seventeenth Amendment.

The Vice President of the United States shall be President of the Senate, but shall have no Vote, unless they be equally divided.

The Senate shall chuse their other Officers, and also a President pro tempore, in the Absence of the Vice President, or when he shall exercise the Office of President of the United States.

The Senate shall have the sole Power to try all Impeachments. When sitting for that Purpose, they shall be on Oath or Affirmation. When the President of the United States is tried, the Chief Justice shall preside: And no Person shall be convicted without the Concurrence of two thirds of the Members present.

Judgment in Cases of Impeachment shall not extend further than to removal from Office, and disqualification to hold and enjoy any Office of honor, Trust or Profit under the United States: but the Party convicted shall nevertheless be liable and subject to Indictment, Trial, Judgment and Punishment, according to Law.

Section 4. The Times, Places and Manner of holding Elections for Senators and Representatives, shall be prescribed in each State by the Legislature thereof; but the Congress may at any time by Law make or alter such Regulations, except as to the Places of chusing Senators.

The Congress shall assemble at least once in every Year, and such Meeting shall be [on the first Monday in December,]* unless they shall by Law appoint a different Day.

Section 5. Each House shall be the Judge of the Elections, Returns and Qualifications of its own Members, and a Majority of each shall constitute a Quorum to do Business; but a smaller Number may adjourn from day to day, and may be authorized to compel the Attendance of absent Members, in such Manner, and under such Penalties as each House may provide.

*Changed by section 2 of the Twentieth Amendment.

Each House may determine the Rules of its Proceedings, punish its Members for disorderly Behaviour, and, with the Concurrence of two thirds, expel a Member.

Each House shall keep a Journal of its Proceedings, and from time to time publish the same, excepting such Parts as may in their Judgment require Secrecy; and the Yeas and Nays of the Members of either House on any question shall, at the Desire of one fifth of those Present, be entered on the Journal.

Neither House, during the Session of Congress, shall, without the Consent of the other, adjourn for more than three days, nor to any other Place than that in which the two Houses shall be sitting.

Section 6. The Senators and Representatives shall receive a Compensation for their Services, to be ascertained by Law, and paid out of the Treasury of the United States. They shall in all Cases, except Treason, Felony and Breach of the Peace, be privileged from Arrest during their Attendance at the Session of their respective Houses, and in going to and returning from the same; and for any Speech or Debate in either House, they shall not be questioned in any other Place.

No Senator or Representative shall, during the Time for which he was elected, be appointed to any civil Office under the Authority of the United States, which shall have been created, or the Emoluments whereof shall have been encreased during such time; and no Person holding any Office under the United States, shall be a Member of either House during his Continuance in Office.

Section 7. All Bills for raising Revenue shall originate in the House of Representatives; but the Senate may propose or concur with Amendments as on other Bills.

Every Bill which shall have passed the House of Representatives and the Senate, shall, before it becomes a Law, be presented to the President of the United States; If he approve he shall sign it, but if not he shall return it, with his Objections to that House in which it

shall have originated, who shall enter the Objections at large on their Journal, and proceed to reconsider it. If after such Reconsideration two thirds of that House shall agree to pass the Bill, it shall be sent, together with the Objections, to the other House, by which it shall likewise be reconsidered, and if approved by two thirds of that House, it shall become a Law. But in all such Cases the Votes of both Houses shall be determined by yeas and Nays, and the Names of the Persons voting for and against the Bill shall be entered on the Journal of each House respectively. If any Bill shall not be returned by the President within ten Days (Sundays excepted) after it shall have been presented to him, the Same shall be a Law, in like Manner as if he had signed it, unless the Congress by their Adjournment prevent its Return, in which Case it shall not be a Law.

Every Order, Resolution, or vote to which the Concurrence of the Senate and House of Representatives may be necessary (except on a question of Adjournment) shall be presented to the President of the United States; and before the Same shall take Effect, shall be approved by him, or being disapproved by him, shall be repassed by two thirds of the Senate and House of Representatives, according to the Rules and Limitations prescribed in the Case of a Bill.

Section 8. The Congress shall have Power

To lay and collect Taxes, Duties, Imposts and Excises, to pay the Debts and provide for the common Defence and general Welfare of the United States; but all Duties, Imposts and Excises shall be uniform throughout the United States;

To borrow Money on the credit of the United States;

To regulate Commerce with foreign Nations, and among the several States, and with the Indian Tribes;

To establish an uniform Rule of Naturalization, and uniform Laws on the subject of Bankruptcies throughout the United States;

To coin Money, regulate the Value thereof, and of foreign Coin, and fix the Standard of Weights and Measures;

To provide for the Punishment of counterfeiting the Securities and current Coin of the United States;

To establish Post Offices and post Roads;

To promote the Progress of Science and useful Arts, by securing for limited Times to Authors and Inventors the exclusive Right to their respective Writings and Discoveries;

To constitute Tribunals inferior to the supreme Court;

To define and punish Piracies and Felonies committed on the high Seas, and Offenses against the Law of Nations;

To declare War, grant Letters of Marque and Reprisal, and make Rules concerning Captures on Land and Water;

To raise and support Armies, but no Appropriation of Money to that Use shall be for a longer Term than two Years;

To provide and maintain a Navy;

To make Rules for the Government and Regulation of the land and naval Forces;

To provide for calling forth the Militia to execute the Laws of the Union, suppress Insurrections and repel Invasions;

To provide for organizing, arming, and disciplining, the Militia, and for governing such Part of them as may be employed in the Service of the United States, reserving to the States respectively, the Appointment of the Officers, and the Authority of training the Militia according to the discipline prescribed by Congress;

To exercise exclusive Legislation in all Cases whatsoever, over such District (not exceeding ten Miles square) as may, by Cession of particular States, and the Acceptance of Congress, become the Seat of the Government of the United States, and to exercise like Authority over all Places, purchased by the Consent of the Legislature of the State in which the Same shall be, for the Erection of Forts, Magazines, Arsenals, dock-Yards and other needful Buildings; – And

To make all Laws which shall be necessary and proper for carrying into Execution the foregoing Powers, and all other Powers vested

by this Constitution in the Government of the United States, or in any Department or Officer thereof.

Section 9. The Migration or Importation of such Persons as any of the States now existing shall think proper to admit, shall not be prohibited by the Congress prior to the Year one thousand eight hundred and eight, but a Tax or duty may be imposed on such Importation, not exceeding ten dollars for each Person.

The Privilege of the Writ of Habeas Corpus shall not be suspended, unless when in Cases of Rebellion or Invasion the public Safety may require it.

No Bill of Attainder or ex post facto Law shall be passed.

[No Capitation, or other direct, Tax shall be laid, unless in Proportion to the Census or Enumeration herein before directed to be taken.]*

No Tax or Duty shall be laid on Articles exported from any State.

No Preference shall be given by any Regulation of Commerce or Revenue to the Ports of one State over those of another: nor shall Vessels bound to, or from, one State, be obliged to enter, clear, or pay Duties in another.

No Money shall be drawn from the Treasury, but in Consequence of Appropriations made by Law; and a regular Statement and Account of the Receipts and Expenditures of all public Money shall be published from time to time.

No Title of Nobility shall be granted by the United States: And no Person holding any Office of Profit or Trust under them, shall, without the Consent of the Congress, accept of any present, Emolument, Office, or Title, of any kind whatever, from any King, Prince, or foreign State.

*Changed by the Sixteenth Amendment.

Section 10. No State shall enter into any Treaty, Alliance, or Confederation; grant Letters of Marque and Reprisal; coin Money; emit Bills of Credit; make any Thing but gold and silver Coin a Tender in Payment of Debts; pass any Bill of Attainder, ex post facto Law, or Law impairing the Obligation of Contracts, or grant any Title of Nobility.

No State shall, without the Consent of the Congress, lay any Imposts or Duties on Imports or Exports, except what may be absolutely necessary for executing it's inspection Laws: and the net Produce of all Duties and Imposts, laid by any State on Imports or Exports, shall be for the Use of the Treasury of the United States; and all such Laws shall be subject to the Revision and Controul of the Congress.

No State shall, without the Consent of Congress, lay any Duty of Tonnage, keep Troops, or Ships of War in time of Peace, enter into any Agreement or Compact with another State, or with a foreign Power, or engage in War, unless actually invaded, or in such imminent Danger as will not admit of delay.

Article II.

Section 1. The executive Power shall be vested in a President of the United States of America. He shall hold his Office during the Term of four Years, and, together with the Vice President, chosen for the same Term, be elected, as follows.

Each State shall appoint, in such Manner as the Legislature thereof may direct, a Number of Electors, equal to the whole Number of Senators and Representatives to which the State may be entitled in the Congress: but no Senator or Representative, or Person holding an Office of Trust or Profit under the United States, shall be appointed an Elector.

[The Electors shall meet in their respective States, and vote by Ballot for two Persons, of whom one at least shall not be an Inhabit-

ant of the same State with themselves. And they shall make a List of all the Persons voted for, and of the Number of Votes for each; which List they shall sign and certify, and transmit sealed to the Seat of the Government of the United States, directed to the President of the Senate. The President of the Senate shall, in the Presence of the Senate and House of Representatives, open all the Certificates, and the Votes shall then be counted. The Person having the greatest Number of Votes shall be the President, if such Number be a Majority of the whole Number of Electors appointed; and if there be more than one who have such Majority, and have an equal Number of Votes, then the House of Representatives shall immediately chuse by Ballot one of them for President; and if no Person have a Majority, then from the five highest on the List the said House shall in like Manner chuse the President. But in chusing the President, the Votes shall be taken by States, the Representation from each State having one Vote; A quorum for this Purpose shall consist of a Member or Members from two thirds of the States, and a Majority of all the States shall be necessary to a Choice. In every Case, after the Choice of the President, the Person having the greatest Number of Votes of the Electors shall be the Vice President. But if there should remain two or more who have equal Votes, the Senate shall chuse from them by Ballot the Vice President.]*

The Congress may determine the Time of chusing the Electors, and the Day on which they shall give their Votes; which Day shall be the same throughout the United States.

No Person except a natural born Citizen, or a Citizen of the United States, at the time of the Adoption of this Constitution, shall be eligible to the Office of President; neither shall any person be eligible to that Office who shall not have attained to the Age of thirty five Years, and been fourteen Years a Resident within the United States.

*Changed by the Twelfth Amendment.

[In Case of the Removal of the President from Office, or of his Death, Resignation, or Inability to discharge the Powers and Duties of the said Office, the Same shall devolve on the Vice President, and the Congress may by Law provide for the Case of Removal, Death, Resignation or Inability, both of the President and Vice President, declaring what Officer shall then act as President, and such Officer shall act accordingly, until the Disability be removed, or a President shall be elected.]*

The President shall, at stated Times, receive for his Services, a Compensation, which shall neither be increased nor diminished during the Period for which he shall have been elected, and he shall not receive within that Period any other Emolument from the United States, or any of them.

Before he enter on the Execution of his Office, he shall take the following Oath or Affirmation: – “I do solemnly swear (or affirm) that I will faithfully execute the Office of President of the United States, and will to the best of my Ability, preserve, protect and defend the Constitution of the United States.”

Section 2. The President shall be Commander in Chief of the Army and Navy of the United States, and of the Militia of the several States, when called into the actual Service of the United States; he may require the Opinion, in writing, of the principal Officer in each of the executive Departments, upon any Subject relating to the Duties of their respective Offices, and he shall have Power to grant Reprieves and Pardons for Offenses against the United States, except in Cases of Impeachment.

He shall have Power, by and with the Advice and Consent of the Senate, to make Treaties, provided two thirds of the Senators present concur; and he shall nominate, and by and with the Advice and Consent of the Senate, shall appoint Ambassadors, other public

*Changed by the Twenty-Fifth Amendment.

Ministers and Consuls, Judges of the supreme Court, and all other Officers of the United States, whose Appointments are not herein otherwise provided for, and which shall be established by Law: but the Congress may by Law vest the Appointment of such inferior Officers, as they think proper, in the President alone, in the Courts of Law, or in the Heads of Departments.

The President shall have Power to fill up all Vacancies that may happen during the Recess of the Senate, by granting Commissions which shall expire at the End of their next Session.

Section 3. He shall from time to time give to the Congress Information of the State of the Union, and recommend to their Consideration such Measures as he shall judge necessary and expedient; he may, on extraordinary Occasions, convene both Houses, or either of them, and in Case of Disagreement between them, with Respect to the Time of Adjournment, he may adjourn them to such Time as he shall think proper; he shall receive Ambassadors and other public Ministers; he shall take Care that the Laws be faithfully executed, and shall Commission all the Officers of the United States.

Section 4. The President, Vice President and all civil Officers of the United States, shall be removed from Office on Impeachment for, and Conviction of, Treason, Bribery, or other high Crimes and Misdemeanors.

Article III.

Section 1. The judicial Power of the United States, shall be vested in one supreme Court, and in such inferior Courts as the Congress may from time to time ordain and establish. The Judges, both of the supreme and inferior Courts, shall hold their Offices during good Behaviour, and shall, at stated Times, receive for their Services, a Compensation, which shall not be diminished during their Continuance in Office.

Section 2. The judicial Power shall extend to all Cases, in Law and Equity, arising under this Constitution, the Laws of the United States, and Treaties made, or which shall be made, under their Authority; – to all Cases affecting Ambassadors, other public Ministers and Consuls; – to all Cases of admiralty and maritime Jurisdiction; – to Controversies to which the United States shall be a Party; – to Controversies between two or more ; States; – [between a State and Citizens of another State; –]* between Citizens of different States, between Citizens of the same State claiming Lands under Grants of different States, [and between a State, or the Citizens thereof, and foreign States, Citizens or Subjects.]*

In all Cases affecting Ambassadors, other public Ministers and Consuls, and those in which a State shall be Party, the supreme Court shall have original Jurisdiction. In all the other Cases before mentioned, the supreme Court shall have appellate Jurisdiction, both as to Law and Fact, with such Exceptions, and under such Regulations as the Congress shall make.

The Trial of all Crimes, except in Cases of Impeachment, shall be by Jury; and such Trial shall be held in the State where the said Crimes shall have been committed; but when not committed within any State, the Trial shall be at such Place or Places as the Congress may by Law have directed.

Section 3. Treason against the United States, shall consist only in levying War against them, or in adhering to their Enemies, giving them Aid and Comfort. No Person shall be convicted of Treason unless on the Testimony of two Witnesses to the same overt Act, or on Confession in open Court.

The Congress shall have Power to declare the Punishment of Treason, but no Attainder of Treason shall work Corruption of Blood, or Forfeiture except during the Life of the Person attainted.

*Changed by the Eleventh Amendment.

Article IV.

Section 1. Full Faith and Credit shall be given in each State to the public Acts, Records, and judicial Proceedings of every other State; And the Congress may by general Laws prescribe the Manner in which such Acts, Records and Proceedings shall be proved, and the Effect thereof.

Section 2. The Citizens of each State shall be entitled to all Privileges and Immunities of Citizens in the several States.

A Person charged in any State with Treason, Felony, or other Crime, who shall flee from Justice, and be found in another State, shall on Demand of the executive Authority of the State from which he fled, be delivered up, to be removed to the State having Jurisdiction of the Crime.

[No Person held to Service or Labour in one State, under the Laws thereof, escaping into another, shall, in Consequence of any Law or Regulation therein, be discharged from such Service or Labour, but shall be delivered up on Claim of the Party to whom such Service or Labour may be due.]*

Section 3. New States may be admitted by the Congress into this Union; but no new State shall be formed or erected within the Jurisdiction of any other State; nor any State be formed by the Junction of two or more States, or Parts of States, without the Consent of the Legislatures of the States concerned as well as of the Congress.

The Congress shall have Power to dispose of and make all needful Rules and Regulations respecting the Territory or other Property belonging to the United States; and nothing in this Constitution shall be so construed as to Prejudice any Claims of the United States, or of any particular State.

*Changed by the Thirteenth Amendment.

Section 4. The United States shall guarantee to every State in this Union a Republican Form of Government, and shall protect each of them against Invasion; and on Application of the Legislature, or of the Executive (when the Legislature cannot be convened) against domestic Violence.

Article V.

The Congress, whenever two thirds of both Houses shall deem it necessary, shall propose Amendments to this Constitution, or, on the Application of the Legislatures of two thirds of the several States, shall call a Convention for proposing Amendments, which, in either Case, shall be valid to all Intents and Purposes, as Part of this Constitution, when ratified by the Legislatures of three fourths of the several States, or by Conventions in three fourths thereof, as the one or the other Mode of Ratification may be proposed by the Congress; Provided that no Amendment which may be made prior to the Year One thousand eight hundred and eight shall in any Manner affect the first and fourth Clauses in the Ninth Section of the first Article; and that no State, without its Consent, shall be deprived of it's equal Suffrage in the Senate.

Article VI.

All Debts contracted and Engagements entered into, before the Adoption of this Constitution, shall be as valid against the United States under this Constitution, as under the Confederation.

This Constitution, and the Laws of the United States which shall be made in Pursuance thereof; and all Treaties made, or which shall be made, under the Authority of the United States, shall be the supreme Law of the Land; and the Judges in every State shall be

bound thereby, any Thing in the Constitution or Laws of any State to the Contrary notwithstanding.

The Senators and Representatives before mentioned, and the Members of the several State Legislatures, and all executive and judicial Officers, both of the United States and of the several States, shall be bound by Oath or Affirmation, to support this Constitution; but no religious Test shall ever be required as a Qualification to any Office or public Trust under the United States.

Article VII.

The Ratification of the Conventions of nine States, shall be sufficient for the Establishment of this Constitution between the States so ratifying the Same.

Done in Convention by the Unanimous Consent of the States present the Seventeenth Day of September in the Year of our Lord one thousand seven hundred and Eighty seven and of the Independence of the United States of America the Twelfth In Witness whereof We have hereunto subscribed our Names,

That after such Publication the Electors should be appointed, and the Senators and Representatives elected: That the Electors should meet on the Day fixed for the Election of the President, and should transmit their Votes certified, signed, sealed and directed, as the Constitution requires, to the Secretary of the United States in Congress assembled, that the Senators and Representatives should convene at the Time and Place assigned, that the Senators should

George Washington – President and deputy from Virginia

New Hampshire: John Langdon, Nicholas Gilman

Massachusetts: Nathaniel Gorham, Rufus King

Connecticut: William Samuel Johnson,

Roger Sherman

New York: Alexander Hamilton

New Jersey: William Livingston, David Brearley,

William Paterson, Jonathan Dayton

Pennsylvania: Benjamin Franklin, Thomas Mifflin,

Robert Morris, George Clymer, Thomas FitzSimons,

Jared Ingersoll, James Wilson, Gouverneur Morris

Delaware: George Read, Gunning Bedford, Jun.,

John Dickinson, Richard Bassett, Jacob Broom

Maryland: James McHenry, Daniel of St Thos. Jenifer,

Daniel Carroll

Virginia: John Blair, James Madison, Jr.

North Carolina: William Blount, Richard Dobbs Spaight,

Hugh Williamson

South Carolina: John Rutledge, Charles Cotesworth

Pinckney, Charles Pinckney, Pierce Butler

Georgia: William Few, Abraham Baldwin

Attest William Jackson Secretary

In Convention Monday September 17th 1787.

Present
The States of

New Hampshire, Massachusetts, Connecticut, Mr. Hamilton from New York, New Jersey, Pennsylvania, Delaware, Maryland, Virginia, North Carolina, South Carolina and Georgia.

Resolved,

That the preceeding Constitution be laid before the United States in Congress assembled, and that it is the Opinion of this Convention, that it should afterwards be submitted to a Convention of Delegates, chosen in each State by the People thereof, under the Recommendation of its Legislature, for their Assent and Ratification; and that each Convention assenting to, and ratifying the Same, should give Notice thereof to the United States in Congress assembled. Resolved, That it is the Opinion of this Convention, that as soon as the Conventions of nine States shall have ratified this Constitution, the United States in Congress assembled should fix a Day on which Electors should be appointed by the States which shall have ratified the same, and a Day on which the Electors should assemble to vote for the President, and the Time and Place for commencing Proceedings under this Constitution.

That after such Publication the Electors should be appointed, and the Senators and Representatives elected: That the Electors should meet on the Day fixed for the Election of the President, and should transmit their Votes certified, signed, sealed and directed, as the Constitution requires, to the Secretary of the United States in Congress assembled, that the Senators and Representatives should convene at the Time and Place assigned; that the Senators should

appoint a President of the Senate, for the sole Purpose of receiving, opening and counting the Votes for President; and, that after he shall be chosen, the Congress, together with the President, should, without Delay, proceed to execute this Constitution.

By the unanimous Order of the Convention

Go. WASHINGTON – President.

W. JACKSON Secretary.

AMENDMENTS TO THE CONSTITUTION OF THE UNITED STATES OF AMERICA

ARTICLES IN ADDITION TO, AND AMENDMENT OF, THE
CONSTITUTION OF THE UNITED STATES OF AMERICA,
PROPOSED BY CONGRESS, AND RATIFIED BY THE SEV-
ERAL STATES, PURSUANT TO THE FIFTH ARTICLE OF
THE ORIGINAL CONSTITUTION.

Amendment I.*

Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof; or abridging the freedom of speech, or of the press, or the right of the people peaceably to assemble, and to petition the Government for a redress of grievances.

Amendment II.

A well regulated Militia, being necessary to the security of a free State, the right of the people to keep and bear Arms, shall not be infringed.

Amendment III.

No Soldier shall, in time of peace be quartered in any house, without the consent of the Owner, nor in time of war, but in a manner to be prescribed by law.

*The first ten Amendments (Bill of Rights) were ratified effective December 15, 1791.

Amendment IV.

The right of the people to be secure in their persons, houses, papers, and effects, against unreasonable searches and seizures, shall not be violated, and no Warrants shall issue, but upon probable cause, supported by Oath or affirmation, and particularly describing the place to be searched, and the persons or things to be seized.

Amendment V.

No person shall be held to answer for a capital, or otherwise infamous crime, unless on a presentment or indictment of a Grand Jury, except in cases arising in the land or naval forces, or in the Militia, when in actual service in time of War or public danger; nor shall any person be subject for the same offence to be twice put in jeopardy of life or limb, nor shall be compelled in any criminal case to be a witness against himself, nor be deprived of life, liberty, or property, without due process of law; nor shall private property be taken for public use without just compensation.

Amendment VI.

In all criminal prosecutions, the accused shall enjoy the right to a speedy and public trial, by an impartial jury of the State and district wherein the crime shall have been committed; which district shall have been previously ascertained by law, and to be informed of the nature and cause of the accusation; to be confronted with the witnesses against him; to have compulsory process for obtaining witnesses in his favor, and to have the assistance of counsel for his defence.

Amendment VII.

In Suits at common law, where the value in controversy shall exceed twenty dollars, the right of trial by jury shall be preserved, and no fact tried by a jury shall be otherwise re-examined in any Court of the United States, than according to the rules of the common law.

Amendment VIII.

Excessive bail shall not be required, nor excessive fines imposed, nor cruel and unusual punishments inflicted.

Amendment IX.

The enumeration in the Constitution of certain rights shall not be construed to deny or disparage others retained by the people.

Amendment X.

The powers not delegated to the United States by the Constitution, nor prohibited by it to the States, are reserved to the States respectively, or to the people.

Amendment XI.*

The Judicial power of the United States shall not be construed to extend to any suit in law or equity, commenced or prosecuted against one of the United States by Citizens of another State, or by Citizens or Subjects of any Foreign State.

Amendment XII.**

The Electors shall meet in their respective states, and vote by ballot for President and Vice President, one of whom, at least, shall not be an inhabitant of the same state with themselves; they shall name in their ballots the person voted for as President, and in distinct ballots the person voted for as Vice-President, and they shall make distinct lists of all persons voted for as President, and of all persons voted for as Vice-President, and of the number of votes for each, which lists they shall sign and certify, and transmit sealed to the seat of the government of the United States, directed to the President of the Senate; – The President of the Senate shall, in the presence of the Senate and House of Representatives, open all the certificates and the votes shall then be counted; – The person having the greatest number of votes for President, shall be the President, if such number be a majority of the whole number of Electors appointed; and if no person have such majority, then from the persons having the highest numbers not exceeding three on the list of those voted for as President, the House of Representatives shall choose immediately, by ballot, the President. But in choosing the President, the votes shall be taken by states, the representation from each state having one vote; a quorum for this purpose shall consist of a mem-

*The Eleventh Amendment was ratified February 7, 1795.

**The Twelfth Amendment was ratified June 15, 1804.

ber or members from two-thirds of the states, and a majority of all the states shall be necessary to a choice. [And if the House of Representatives shall not choose a President whenever the right of choice shall devolve upon them, before the fourth day of March next following, then the Vice-President shall act as President, as in the case of the death or other constitutional disability of the President –]* The person having the greatest number of votes as Vice-President, shall be the Vice-President, if such number be a majority of the whole number of Electors appointed, and if no person have a majority, then from the two highest numbers on the list, the Senate shall choose the Vice-President; a quorum for the purpose shall consist of two-thirds of the whole number of Senators, and a majority of the whole number shall be necessary to a choice. But no person constitutionally ineligible to the office of President shall be eligible to that of Vice-President of the United States.

Amendment XIII.**

Section 1. Neither slavery nor involuntary servitude, except as a punishment for crime whereof the party shall have been duly convicted, shall exist within the United States, or any place subject to their jurisdiction.

Section 2. Congress shall have power to enforce this article by appropriate legislation.

*Superseded by section 3 of the Twentieth Amendment.

**The Thirteenth Amendment was ratified December 6, 1865.

Amendment XIV.*

Section 1. All persons born or naturalized in the United States and subject to the jurisdiction thereof, are citizens of the United States and of the State wherein they reside. No State shall make or enforce any law which shall abridge the privileges or immunities of citizens of the United States; nor shall any State deprive any person of life, liberty, or property, without due process of law; nor deny to any person within its jurisdiction the equal protection of the laws.

Section 2. Representatives shall be apportioned among the several States according to their respective numbers, counting the whole number of persons in each State, excluding Indians not taxed. But when the right to vote at any election for the choice of electors for President and Vice President of the United States, Representatives in Congress, the Executive and Judicial officers of a State, or the members of the Legislature thereof, is denied to any of the male inhabitants of such State, being twenty-one years of age, and citizens of the United States, or in any way abridged, except for participation in rebellion, or other crime, the basis of representation therein shall be reduced in the proportion which the number of such male citizens shall bear to the whole number of male citizens twenty-one years of age in such State.

Section 3. No person shall be a Senator or Representative in Congress, or elector of President and Vice President, or hold any office, civil or military, under the United States, or under any State, who, having previously taken an oath, as a member of Congress, or as an officer of the United States, or as a member of any State legislature, or as an executive or judicial officer of any State, to support the Constitution of the United States, shall have engaged in insurrection or rebellion against the same, or given aid or comfort to the

*The Fourteenth Amendment was ratified July 9, 1868.

enemies thereof. But Congress may by a vote of two-thirds of each House, remove such disability.

Section 4. The validity of the public debt of the United States, authorized by law, including debts incurred for payment of pensions and bounties for services in suppressing insurrection or rebellion, shall not be questioned. But neither the United States nor any State shall assume or pay any debt or obligation incurred in aid of insurrection or rebellion against the United States, or any claim for the loss or emancipation of any slave; but all such debts, obligations and claims shall be held illegal and void.

Section 5. The Congress shall have power to enforce, by appropriate legislation, the provisions of this article.

Amendment XV.*

Section 1. The right of citizens of the United States to vote shall not be denied or abridged by the United States or by any State on account of race, color, or previous condition of servitude.

Section 2. The Congress shall have power to enforce this article by appropriate legislation.

Amendment XVI.**

The Congress shall have power to lay and collect taxes on incomes, from whatever source derived, without apportionment among the several States, and without regard to any census or enumeration.

*The Fifteenth Amendment was ratified February 3, 1870.

**The Sixteenth Amendment was ratified February 3, 1913.

Amendment XVII.*

The Senate of the United States shall be composed of two Senators from each State, elected by the people thereof, for six years; and each Senator shall have one vote. The electors in each State shall have the qualifications requisite for electors of the most numerous branch of the State legislatures.

When vacancies happen in the representation of any State in the Senate, the executive authority of such State shall issue writs of election to fill such vacancies: *Provided*, That the legislature of any State may empower the executive thereof to make temporary appointments until the people fill the vacancies by election as the legislature may direct.

This amendment shall not be so construed as to affect the election or term of any Senator chosen before it becomes valid as part of the Constitution.

Amendment XVIII.**

[Section 1. After one year from the ratification of this article the manufacture, sale, or transportation of intoxicating liquors within, the importation thereof into, or the exportation thereof from the United States and all territory subject to the jurisdiction thereof for beverage purposes is hereby prohibited.

Section 2. The Congress and the several States shall have concurrent power to enforce this article by appropriate legislation.

*The Seventeenth Amendment was ratified April 8, 1913

**The Eighteenth Amendment was ratified January 16, 1919. It was repealed by the Twenty-First Amendment, December 5, 1933.

Section 3. This article shall be inoperative unless it shall have been ratified as an amendment to the Constitution by the legislatures of the several States, as provided in the Constitution, within seven years from the date of the submission hereof to the States by the Congress.]

Amendment XIX.*

The right of citizens of the United States to vote shall not be denied or abridged by the United States or by any State on account of sex.

Congress shall have power to enforce this article by appropriate legislation.

Amendment XX.**

Section 1. The terms of the President and Vice-President shall end at noon on the 20th day of January, and the terms of Senators and Representatives at noon on the 3d day of January, of the years in which such terms would have ended if this article had not been ratified; and the terms of their successors shall then begin.

Section 2. The Congress shall assemble at least once in every year, and such meeting shall begin at noon on the 3d day of January, unless they shall by law appoint a different day.

Section 3. If, at the time fixed for the beginning of the term of the President, the President elect shall have died, the Vice-President elect shall become President. If a President shall not have been chosen before the time fixed for the beginning of his term, or if the Presi-

*The Nineteenth Amendment was ratified August 18, 1920.

**The Twentieth Amendment was ratified January 23, 1933.

dent elect shall have failed to qualify, then the Vice-President elect shall act as President until a President shall have qualified; and the Congress may by law provide for the case wherein neither a President elect nor a Vice-President elect shall have qualified, declaring who shall then act as President, or the manner in which one who is to act shall be selected, and such person shall act accordingly until a President or Vice-President shall have qualified.

Section 4. The Congress may by law provide for the case of the death of any of the persons from whom the House of Representatives may choose a President whenever the right of choice shall have devolved upon them, and for the case of the death of any of the persons from whom the Senate may choose a Vice-President whenever the right of choice shall have devolved upon them.

Section 5. Sections 1 and 2 shall take effect on the 15th day of October following the ratification of this article.

Section 6. This article shall be inoperative unless it shall have been ratified as an amendment to the Constitution by the legislatures of three-fourths of the several States within seven years from the date of its submission.

Amendment XXI.*

Section 1. The eighteenth article of amendment to the Constitution of the United States is hereby repealed.

Section 2. The transportation or importation into any State, Territory, or possession of the United States for delivery or use

*The Twenty-First Amendment was ratified December 5, 1933.

therein of intoxicating liquors, in violation of the laws thereof, is hereby prohibited.

Section 3. This article shall be inoperative unless it shall have been ratified as an amendment to the Constitution by conventions in the several States, as provided in the Constitution, within seven years from the date of the submission hereof to the States by the Congress.

Amendment XXII.*

Section 1. No person shall be elected to the office of the President more than twice, and no person who has held the office of President, or acted as President, for more than two years of a term to which some other person was elected President shall be elected to the office of the President more than once. But this Article shall not apply to any person holding the office of President when this Article was proposed by the Congress, and shall not prevent any person who may be holding the office of President, or acting as President, during the term within which this Article becomes operative from holding the office of President or acting as President during the remainder of such term.

Section 2. This article shall be inoperative unless it shall have been ratified as an amendment to the Constitution by the legislatures of three-fourths of the several States within seven years from the date of its submission to the States by the Congress.

*The Twenty-Second Amendment was ratified February 27, 1951.

Amendment XXIII.*

Section 1. The District constituting the seat of Government of the United States shall appoint in such manner as the Congress may direct:

A number of electors of President and Vice-President equal to the whole number of Senators and Representatives in Congress to which the District would be entitled if it were a State, but in no event more than the least populous State; they shall be in addition to those appointed by the States, but they shall be considered, for the purposes of the election of President and Vice-President, to be electors appointed by a State; and they shall meet in the District and perform such duties as provided by the twelfth article of amendment.

Section 2. The Congress shall have power to enforce this article by appropriate legislation.

Amendment XXIV.**

Section 1. The right of citizens of the United States to vote in any primary or other election for President or Vice-President, for electors for President or Vice-President, or for Senator or Representative in Congress, shall not be denied or abridged by the United States or any State by reason of failure to pay any poll tax or other tax.

Section 2. The Congress shall have power to enforce this article by appropriate legislation.

*The Twenty-Third Amendment was ratified March 29, 1961.

**The Twenty-Fourth Amendment was ratified January 23, 1964.

Amendment XXV.*

Section 1. In case of the removal of the President from office or of his death or resignation, the Vice-President shall become President.

Section 2. Whenever there is a vacancy in the office of the Vice-President, the President shall nominate a Vice-President who shall take office upon confirmation by a majority vote of both Houses of Congress.

Section 3. Whenever the President transmits to the President pro tempore of the Senate and the Speaker of the House of Representatives his written declaration that he is unable to discharge the powers and duties of his office, and until he transmits to them a written declaration to the contrary, such powers and duties shall be discharged by the Vice-President as Acting President.

Section 4. Whenever the Vice President and a majority of either the principal officers of the executive departments or of such other body as Congress may by law provide, transmit to the President pro tempore of the Senate and the Speaker of the House of Representatives their written declaration that the President is unable to discharge the powers and duties of his office, the Vice President shall immediately assume the powers and duties of the office as Acting President.

Thereafter, when the President transmits to the President pro tempore of the Senate and the Speaker of the House of Representatives his written declaration that no inability exists, he shall resume the powers and duties of his office unless the Vice-President and a majority of either the principal officers of the executive department

*The Twenty-Fifth Amendment was ratified February 10, 1967.

or of such other body as Congress may by law provide, transmit within four days to the President pro tempore of the Senate and the Speaker of the House of Representatives their written declaration that the President is unable to discharge the powers and duties of his office. Thereupon Congress shall decide the issue, assembling within forty-eight hours for that purpose if not in session. If the Congress, within twenty-one days after receipt of the latter written declaration, or, if Congress is not in session, within twenty-one days after Congress is required to assemble, determines by two-thirds vote of both Houses that the President is unable to discharge the powers and duties of his office, the Vice-President shall continue to discharge the same as Acting President; otherwise, the President shall resume the powers and duties of his office.

Amendment XXVI.*

Section 1. The right of citizens of the United States, who are eighteen years of age or older, to vote shall not be denied or abridged by the United States or by any State on account of age.

Section 2. The Congress shall have power to enforce this article by appropriate legislation.

*The Twenty-Sixth Amendment was ratified July 1, 1971.

AN INDEX TO THE CONSTITUTION
OF THE UNITED STATES

*Mac. Hamilton Esq.
of Orange Advocate*

THE
FEDERALIST:

A COLLECTION

OF

ESSAYS,

WRITTEN IN FAVOUR OF THE

NEW CONSTITUTION,

AS AGREED UPON BY THE FEDERAL CONVENTION,
SEPTEMBER 17, 1787.

IN TWO VOLUMES.

VOL. II.

NEW-YORK:

PRINTED AND SOLD BY J. AND A. MURRAY.

No. 41, MANHATTAN-SQUARE.

M.DCC.LXXXVIII.

A „Federalist” 85 esszéi között, amelyek az Alkotmány tervezete és annak ratifikálása mellett érveltek; az esszéket, amelyek fontos szerepet játszanak az alkotmányjogi gondolkodásban, 1788-ban egy kötetben adták ki.

A

Accused persons, rights of	A5		
	A6		
Admiralty cases	III	2	1
Admissions of new states	IV	3	1
Ambassadors			
appointment procedure	II	2	2
court cases affecting	III	2	1
received by President	II	3	
Amendment procedure	V		
Appointments by President	II	2	2
Apportionment of representatives			
among states			
based on population	I	2	3
cause for reduced representation	A14	2	
Armed forces			
(See "Military establishment")			
Assembly, right of	A1		
Attorney, right to assistance of	A6		

B

Bail, reasonable	A8		
Bankruptcy, laws concerning	I	8	4
Bicameral legislature provided for	I	1	
Bills of attainder prohibited			
to Congress	I	9	3
to states	I	10	1
Bills of credit, prohibition on states	I	10	1
Borrowing money	I	8	2

C

Cabinet officers, appointment of	II	2	2
Cabinet officers' reports	II	2	1
Captures on land and water	I	8	11
Census of population	I	2	3
Checks and balances			
executive on judicial			
grants pardons and reprieves	II	2	1
nominates judges	II	2	2
executive on legislative			
altering President's salary prohibited	II	1	7
recommendations to Congress	II	3	
special sessions of Congress	II	3	
state of union message	II	3	
veto power	I	7	2
judicial on executive			
impeachment trials	I	3	6
judges' term of office	III	1	
judicial review power	(See Note A)		
judicial on legislative			
judges' salaries may not be lowered	III	1	
judges' term of office	III	1	
judicial review power	(See Note A)		
legislative on executive			
confirms President's appointments	III	2	2
consents to President's treaties	III	2	2
controls appropriations	I	7	1
	I	8	1
	I	8	12
establishes executive departments	II	2	2
impeachment power	I	2	5
	I	3	6
	II	4	
investigates executive branch	(See Note B)		
override of President's veto	I	7	2

role in filling office of President	A12		
	A25	4	2
legislative on judicial			
change Court's appellate jurisdiction	III	2	2
change Court's size	(See Note C)		
confirms appointments of judges	II	2	2
determines punishment for treason	III	3	2
establishes, abolishes lower courts	III	1	
impeachment power	I	2	5
	I	3	6
	II	4	
proposes amendments to Constitution	V		
Chief Justice role in impeachment trials	I	3	6
Citizens			
definition	A14	1	
equal status in all states	IV	2	1
rights guaranteed in all states	A14	1	
voting rights protected	A14	2	
Civil officers, causes for removal	II	4	
Civil rights and liberties			
arms, right to possess	A2		
assembly, right of	A1		
bail must be reasonable	A8		
bill of attainder prohibited	I	9	3
	I	10	1
	I	10	1
contracts, states may not interfere with			
criminal cases, defendants' rights in			
accusations against	A6		
attorney for defense	A6		
due process of law guaranteed	A5		
	A14	1	
grand jury indictment	A5		
testifying against self prohibited	A5		
trial by jury	III	2	3

two trials (double jeopardy)			
prohibited	A5		
witnesses against, right to confront	A6		
witnesses, obtaining for defense	A6		
equal protection of laws in states	A14	1	
equal status of all states' citizens	IV	2	1
ex post facto laws prohibited	I	9	3
	I	10	1
former slaves			
guaranteed citizenship	A14	1	
voting rights of	A15		
habeas corpus privilege guaranteed	I	9	2
involuntary servitude, limits on	A13		
jury trials guaranteed	III	2	3
	A6		
	A7		
petition government, people's right to	A1		
press, freedom	A1		
private property protected	A5		
punishments, restrictions on	A8		
quartering of soldiers, restrictions on	A3		
religion, freedom of	A1		
religious test not required for			
public office	VI	3	
republican form of government			
guaranteed	IV	4	
rights of citizens of states	A14	1	
rights reserved to the people	A9		
searches and seizures, restrictions on	A4		
speech, freedom of	A1		
traitor's relatives may not be punished	III	3	2
unstated rights also guaranteed	A9		
voting rights			
all races	A15		
citizens 18 years and older	A26		

District of Columbia residents	A23	1	2
former slaves	A 15		
penalty to states for denying	A14	2	
poll tax prohibited	A24		
of women	A19		
Commander in chief powers	II	2	1
Commerce, power to regulate	I	8	3
Commissioning officers of U.S.	II	3	
Common defense, power to provide for	I	8	1
Common law suits, citizens' rights in	A7		
Compensation			
judges	III	1	
members of Congress	I	6	1
President	II	1	7
Confederacy debts invalid	A14	4	
Confederation debts honored	VI	1	
Congress			
adjournment of	I	5	1
	I	5	4
by President	II	3	
annual meetings required	A20	2	
convening of	I	4	2
	II	3	
	A20	2	
expelling of members	I	5	2
House of Representatives (see main entry)			
implied powers of	I	8	18
journal of proceedings	I	5	3
law-making procedure	I	7	2
legislative power of	I	1	
meeting date	A20	2	
members of			
compulsory attendance by	I	5	1
expelling of	I	5	2
legality of qualifications	I	5	1
privileges	I	6	1

prohibitions on	I	6	2
providing for punishment of	I	5	2
salary	I	6	1
voting records of	I	7	2
money powers (see "Money")			
organization of	I	4	1
	I	5	1
	I	5	2
powers of concerning			
amending the Constitution	V		
armed forces	I	8	12
	I	8	13
	I	8	14
	I	8	15
	I	8	16
bankruptcies	I	8	4
borrowing money	I	8	2
captures on land and water	I	8	11
census of population	I	2	3
commerce, regulation of	I	8	3
congressional elections	I	4	1
copyright laws	I	8	8
counterfeiting, punishment of	I	8	6
courts below Supreme Court	I	8	9
	III	1	
crimes on high sea	I	8	10
currency, regulation of	I	8	5
debts of U.S.	I	8	1
defense	I	8	1
District of Columbia government	I	8	17
electoral system	II	1	4
	A12		
executive branch,			
investigation of	(See Note B)		
foreign affairs	II	2	2
general welfare, providing for	I	8	1

impeachment power	I	2	5
impeachment, trials of	I	3	6
income tax	A16		
international law, define and punish	I	8	10
marque and reprisal, letters of	I	8	11
military appropriations	I	8	12
naturalization rules	I	8	4
"necessary and proper" laws	I	8	18
new states, admission of	IV	3	1
patent laws	I	8	8
post offices and roads	I	8	7
Presidency, vacancies in	II	1	6
	A20	3	
	A20	4	
	A25	4	
Presidential disability	A25	4	
Presidential electors	II	1	4
Presidential nomination of Vice-President	A25	2	
President's veto, override of	I	7	2
	I	7	3
proceedings, rules of	I	5	2
property of U.S.	IV	3	2
states' official acts	IV	1	
Supreme Court jurisdiction	III	2	2
Supreme Court size	(See Note C)		
taxes	I	7	1
	I	8	1
treason, punishment of	III	3	2
treasury funds, withdrawal of	I	9	7
treaties	II	2	2
trials, location of	III	2	3
war, declaration of	I	8	11
weights and measures, standards of	I	8	5
prohibitions on concerning			
assembly, people's right of	A1		
bills of attainder	I	9	3

direct taxes	I	9	4
ex post facto laws	I	9	3
habeas corpus privilege	I	9	2
petition government, right to	A1		
poll taxes	A24		
preferential treatment of ports	I	9	6
press, freedom of	A1		
religion, freedom of	A1		
speech, freedom of	A1		
taxing states' imports	I	9	5
titles of nobility	I	9	8
voting rights	A15		
	A19		
	A26		
quorum	I	5	1
resolutions of	I	7	3
Senate (see main entry)			
special sessions of	II	3	
Constitution			
purposes of	Preamble		
ratification of	VII		
support of by all public officials	VI	3	
supremacy of	VI	2	
Contracts, no interference with by states	I	10	1
Copyrights, Congress' power to grant	I	8	8
Counsel, right to assistance of	A6		
Counterfeiting, punishment of	I	8	6
Courts			
establishment of by Congress	I	8	9
	III	1	
jurisdiction of	III	2	1
	III	2	2
	III	2	3
restrictions on in common law suits	A7		
Criminal trials, guarantees in	III	2	3
	A5		
	A6		

D

Debts

of Confederation honored	VI	1	
incurred aiding rebellions, invalid	A14	4	
incurred suppressing rebellions, valid	A14	4	
U.S., payment of by Congress	I	8	1
Declaration of war	I	8	11
Defendants, rights of in criminal cases	III	2	3
	A5		
	A6		
Defense, power to provide for	I	8	1
Direct taxes prohibited	I	9	4
District of Columbia			
government of	I	8	17
voting rights in	A23		
Domestic violence, states protected against	IV	4	
Double jeopardy prohibited	A5		
Due process of law guarantees			
accused persons, rights concerning			
accusations against	A6		
attorney for defense	A6		
double jeopardy prohibited	A5		
grand jury indictments	A5		
testifying against self	A5		
trial by jury	III	2	3
	A6		
witnesses against	A6		
witnesses on behalf of	A6		
bail must be reasonable	A8		
bills of attainder prohibited			
to national government	I	9	3
to state governments	I	10	1
contracts may not be interfered with	I	10	1
equal protection of laws by states	A14	1	

equal status of all states' citizens	IV	2	1
ex post facto laws prohibited			
to national government	I	9	3
to state governments	I	10	1
former slaves guaranteed citizenship	A14	1	
habeas corpus privilege protected	I	9	2
involuntary servitude, limits on	A13		
private property protected	A5		
rights of citizens of states	A14	1	
searches and seizures, limits on	A4		
trial by jury	III	2	3
	A6		
	A7		

E

Eighteenth amendment (banning alcohol)			
repealed	A21	1	
"Elastic clause"	I	8	18
Elections			
Presidential, date of	II	1	4
poll tax, prohibited in	A24		
states' authority over	I	4	1
Electoral system	II	1	2
	II	1	4
	A12		
	A23		
Eligibility for office			
President	II	1	5
representatives	I	2	2
senators	I	3	3
"Enumerated" powers of Congress	I	8	
Equal protection of laws guaranteed	A14	1	

Ex post facto laws prohibited			
to national government	I	9	3
to states	I	10	1
Executive department			
(see also "President")	II		
Executive officers must support			
Constitution	VI		
Export duties, limits on state to levy	I	10	2
Extradition of fugitives by states	IV	2	2

F

Federal officers			
must support Constitution	VI	3	
religious test not required of	VI	3	
Federal system			
national government powers			
admission of new states	IV	3	1
enumerated powers of Congress	I	8	1-17
foreign affairs	II	2	2
implied powers of Congress	I	8	18
income tax	A16		
judicial review power	(See Note A)		
military powers	II	2	1
national courts' jurisdiction	III	2	1
Supreme Court's jurisdiction	III	2	2
national government, restrictions on			
dividing or joining of states	IV	3	1
miscellaneous prohibitions	I	9	
powers reserved to states, people	A10		
state governments, guarantees to			
protection of boundaries	IV	3	1
protection against invasion, violence	IV	4	
republican form of government	IV	4	
right of consent to be sued	A11		

state governments, powers reserved to	A10		
state governments, relations between			
mutual recognition of citizens' rights	IV	2	1
mutual recognition of official acts, etc.	IV	1	
state governments, restrictions on			
miscellaneous prohibitions	I	10	1
powers requiring consent of Congress	I	10	2
	I	10	3
Fines, reasonable	A8		
Foreign affairs	II	2	2
Foreign commerce, regulation of	I	8	3
Foreign money, regulation of	I	8	5
Foreign representatives as parties in court	III	2	1
Freedoms guaranteed to individuals	A1		
Fugitives, extradition of by states	IV	2	2
"Full faith and credit" clause	IV	1	

G

General welfare, Congress' power	I	8	1
Grand jury indictments, when required	A5		

H

Habeas corpus privilege protected	I	9	2
House of Representatives			
(see also "Representatives")			
election to	I	2	1
election of officers	I	2	5
eligibility for election to	I	2	2
quorum for choosing President and VP	A12		
Speaker of	I	2	5
	A25	3	
	A25	4	

special powers concerning			
electoral system	A12		
impeachment power	I	2	5
money bills	I	7	1
order of succession to Presidency			
and Vice-Presidency	A20	4	
states' representation in	I	2	3
terms of members	I	2	1
vacancies in	I	2	4
I			
Impeachment			
officials subject to	II	4	
penalties upon conviction of charges	I	3	7
power of	I	2	5
reasons for	II	4	
trials of	I	3	6
Implied powers of Congress	I	8	18
Import duties, limits on states to levy	I	10	2
Income tax, power to levy	A16		
Indian tribes, commerce with	I	8	3
International law, offenses concerning	I	8	10
Interstate commerce, power to regulate	I	8	3
Interstate shipping duties prohibited	I	9	6
Intoxicating liquors, states may prohibit	A21	2	
Invasions, states protected against	IV	4	
Involuntary servitude, limits on	A13	1	

J

Judicial department

(see also "Supreme Court")

establishment of

III

judicial review power

(See Note A)

judges, national

confirmation of nominations

II

2

2

impeachment of

I

2

5

impeachment trials of

I

3

6

must support Constitution

VI

3

nomination of

II

2

2

term of office

III

1

judges, state, must support Constitution

VI

2

jurisdictions

lower courts

III

2

1

Supreme Court

III

2

2

Jury trials

in common law suits

A7

in criminal cases

III

2

3

location of

A6

III

2

3

L

"Lame duck" amendment

A20

Laws of nations, offenses against

I

8

10

Laws, President's duty to carry out

II

3

Law-making powers

I

1

Law-making procedures

I

7

2

I

7

3

Legislative department

(see also "Congress")

I

Liberties guaranteed to the people

A1

M

Maritime cases	III	2	1
Marque and reprisal, letters of			
denied to states	I	10	1
granted to Congress	I	8	11
Military establishment			
congressional powers			
army	I	8	12
navy	I	8	13
military appropriations	I	8	12
military regulations	I	8	14
militia	I	8	15
	I	8	16
war, declaration of	I	8	11
presidential powers	II	2	1
states' right to maintain militia	A2		
Military trials exempt from grand juries	A5		
Money	I	8	2
borrowing	I	8	5
coining and regulating value			
debts of U.S.	I	8	1
income tax	A16		
military appropriations	I	8	12
powers denied to states	I	10	1
tax power	I	7	1
	I	8	1
treasury funds, control of	I	9	7

N

National defense
(see "Military establishment")
National Guard
(see "Military establishment")
Naturalization rules
Navy (see "Military establishment")
"Necessary and proper" clause
Nobility titles prohibited

I	8	4
I	8	18
I	9	8

O

Oath of office of President

II	1	8
----	---	---

P

Pardons and reprieves
Patents
People, powers reserved to
Petition the government, right to
"Pocket veto"
Poll tax prohibited
Post offices and post roads
Powers of government
 executive
 judicial
 legislative
Presidency, succession to

II	2	1
I	8	8
A10		
A1		
I	7	2
A24		
I	8	7
II	1	
III	1	
I	1	
II	1	6
A20	3	
A20	4	
A25	1	

President			
compensation of	II	1	7
disability of	A25	3	
	A25	4	
duties of	II	3	
executive power of	II	1	1
election of, procedure	II	1	2
	II	1	4
	A12		
eligibility for office	II	1	5
impeachment of			
impeachment power	I	2	5
impeachment trial	I	3	6
penalties involved	I	3	7
law-making role of	I	7	2
oath of office	II	1	8
powers of concerning			
appointments	II	2	2
bills passed by Congress	I	7	2
military forces	II	2	1
pardons and reprieves	II	2	1
resolutions of Congress	I	7	3
special sessions of Congress	II	3	
temporary Senate appointments	II	2	3
treaties	II	2	2
vacancy of Vice-Presidency, filling	A25	2	
removal from office, reasons for	II	4	
procedure for	I	2	5
	I	3	6
term of office	II	1	1
	A20	1	
	A22	1	
	I	3	4
President of Senate	A12		

President-elect, death before inauguration	A20	3	
Press, freedom of	A1		
Privacy, right to	A4		
Private property, protection of	A5		
	A14	1	
Probable cause	A4		
Property, U. S., control of	IV	3	2
Public officials			
prohibitions on	I	9	8
religious test not required of	VI		3
removal of, reasons for	II	4	
support of Constitution required of	VI		3
Punishments must be reasonable	A8		
Purposes of Constitution	Preamble		

R

Race no bar to voting	A15		
Ratification of amendments	V		
Ratification of Constitution	VII		
Rebellion participants barred from office	A14	3	
Religion, freedom of	A1		
Religious test not required for public office	VI		3
Removal of public officials, reasons for	II	4	
Representatives			
arrest, privileged from	I	6	1
basis of apportionment among states	I	2	3
	A14	2	
election of	I	4	1
eligibility for office	I	2	2
may not be presidential electors	II	1	2
must support Constitution	VI		3

prohibitions on	I	6	2
salaries of	I	6	1
term of office	I	2	1
	A20	1	
Republican government guaranteed			
to states	IV	4	
Reserved powers	A10		
Resolutions of Congress	I	7	3
Revenue bills	I	7	1
Rights (see "Civil rights and liberties")			
S			
Salaries			
judges	III	1	
members of Congress	I	6	1
President	II	1	7
Sea laws	I	8	10
	I	8	11
	A4		
Search and seizure, limits on	A5		
Self-incrimination, protection against			
Senate (see also "Senators")			
composition of	I	3	1
eligibility for office	I	3	3
equal vote of states guaranteed in	V		
number of members	I	3	1
officers of	I	3	5
powers of concerning			
foreign affairs	II	2	2
President's appointments	II	2	2
President's treaties	II	2	2
successor to Vice-President	A20	4	
electoral system	A12		
impeachment trials	I	3	6

President of	I	3	4
	A12		
President of, pro tempore	I	3	5
	A25	3	
	A25	4	
term of members	I	3	1
staggered terms provided for	I	3	2
tie-breaking vote in	I	3	4
vacancies in	I	3	2
Senators			
arrest, privileged from	I	6	1
election by the people	A17		
may not serve as presidential electors	II	1	2
must support Constitution	VI		3
prohibitions on	I	6	2
qualifications for office	I	3	3
salaries	I	6	1
term of office	I	3	1
Separation of powers feature			
executive power	II	1	1
judicial power	III	1	
legislative power	I	1	
Slavery abolished	A13		
Slaves, former			
guaranteed citizenship	A14	1	
voting rights of	A15	1	
Soldiers, quartering of	A3		
Speaker of House of Representatives	I	2	5
	A25	3	
	A25	4	
Speech, freedom of	A1		
State officials must support Constitution	VI		3
State of Union message	II	3	
States			
admission to Union	IV	3	1
agreements with foreign nations	I	10	3

agreements with other states	I	10	3
apportionment of representatives of	I	2	3
as parties in court	III	2	1
All census of population	I	2	3
equal status of all states' citizens	IV	2	1
equal vote in Senate guaranteed	V		
extradition of fugitives between	IV	2	2
formation of, conditions for	IV	3	1
judges of bound by Constitution	VI		2
mutual recognition of official acts	IV	1	
powers of concerning			
admission of new states	IV	3	1
congressional elections	I	4	1
intoxicating liquors	A21	2	
militia	I	8	16
	A2		
ratifying amendments	V		
selection of presidential electors	II	1	2
vacancies in House of Representatives	I	2	4
vacancies in Senate	A17		
powers needing consent of Congress	I	10	2
	I	10	3
powers reserved to	A10		
prohibitions on concerning			
civil rights and liberties	A1-A9		
equal protection of the laws	A14	1	
miscellaneous subjects	I	10	
poll taxes	A24		
voting rights, age	A26		
voting rights, all races	A15		
voting rights, both sexes	A19		
voting rights, former slaves	A15		
protected against invasion, violence	IV	4	
relations between	IV		
representation in House of			

Representatives	I	2	3
reduced due to denying civil rights	A14	2	
representation in Senate	I	3	1
guaranteed equal among all states	V		
republican form of government			
preserved	IV	4	
right of consent to be sued	A11		
Supreme Court			
appointment of justices	II	2	2
judicial review power	(See Note A)		
jurisdictions	III	2	2
size of	(See Note C)		
term of office	III	1	
Supreme law of the land (Constitution)	VI	2	
T			
Tax power	I	7	1
	I	8	1
Terms of office			
judges	III	1	
President	II	1	1
	A20	1	
	A22	1	
representatives	I	2	1
	A20	1	
senators	I	3	1
	A20		1
Vice-President	A20	1	
Territory, U.S., control of	IV	3	2
Tonnage duties	I	10	3
Traitor's family may not be punished	III	3	2
Treason			
definition	III	3	1
punishment of	III	3	2
requirements for conviction of	III	3	1

Treasury, controls on	I	9	7
Treaties			
making and approving	II	2	2
states may not make	I	10	1
Trial by jury, guarantees	III	2	3
	A6		
	A7		
	A14	1	
Trials, criminal, guarantees in	II	2	3
Troops, states may not keep in peacetime	I	10	3

U

Union debts valid	A14	4	
U. S. government as party in court	III	2	1
U. S. officers subject to impeachment	II	4	
U. S. property, control of	IV	3	2

V

Vacancies			
House of Representatives	I	2	4
Judges	II	2	2
Presidency	II	1	6
	A20	3	
	A20	4	
	A25	1	
	A25	3	
	A25	4	
Senate	I	3	2
	A17	2	
temporary appointments to fill	II	2	3
Vice-Presidency	A25	2	

Veto procedure	I	7	2
Vice-Presidency			
order of succession to	A20	4	
succession to	A25	2	
Vice-President			
conditions for assuming Presidency	II	1	6
	A20	3	
	A25	1	
	A25	3	
	A25	4	
removal from office	II	4	
role in declaring President disabled	A25	4	
role in Senate	I	3	4
term of office	A20	1	
Vice-President-elect succeeds to Presidency	A20	3	
Voting rights			
all races	A15	1	
citizens 18 years and older	A26		
former slaves	A15	1	
penalty to states for denying	A14	2	
poll tax prohibited	A24	1	
women	A19		
W			
War			
declaration of	I		11
states' power limited	I	10	3
Warrants to search and seize	A4		
Warships in peacetime	I	10	3
Weights and measures, standards of	I		5
Witnesses in criminal trials	A6		
Women's right to vote	A19		

A GLOSSARY OF TERMS IN THE CONSTITUTION OF THE UNITED STATES

Abridge	To reduce, deprive, or cut off.
To adjourn	To halt a meeting temporarily.
Admiralty	Admiralty laws apply to shipping and disputes and offenses committed on the high seas; also to matters on public waters within the country, such as the Great Lakes.
Affirmation	A solemn declaration that serves for those whose beliefs will not permit the swearing of an oath.
Alliance	An agreement between two or more nations to come to the defense of any partner that is attacked.
To apportion	To divide up or distribute in proportion to something. In this case, the larger the population of a state, the more representatives it has and the more taxes come from it.
Appropriations	Money set aside by government for specific uses, such as military forces or highway construction.
Ascertain	To obtain information.
Attainder	Guilt. A bill of attainder is a law declaring someone guilty of an offense without a trial.
Bankruptcy	Unable to pay one's debts. Bankruptcy laws provide a fair and orderly way to divide up the bankrupt person's remaining property among those to whom money is owed.

Bill of credit	A kind of paper money issued by the states before the Constitution was adopted. The Constitution prohibited states from issuing them so that only Congress would have the power to coin money and regulate its value.
Capital crime	An offense punishable by death.
Capitation tax	A tax put directly upon each person. It takes the same amount from everyone, rich and poor.
Cession	Giving up land to another government.
Commerce	Buying, selling, and transporting goods and services between places, such as states.
Common law	The body of laws that comes from court decisions of the past rather than from written laws. Common law was built up over centuries and represents our legal tradition. It extends back into British history.
Compulsory process	A court's power to order a person to appear in court to testify. In the Sixth Amendment, this power may be used to guarantee that witnesses will testify in behalf of an accused person. The order is called a subpoena (suh-pee-nah).
Concurrence	Agreement.
Confederation	A group of independent states or nations united for mutual advantages but without giving up power to act independently.
To constitute	To establish or bring into being.

Constitution	The fundamental law of an organized group. It establishes its government system and the basic principles guiding its operation.
Construed	Interpreted or understood to have a particular meaning.
To convene	To bring together a group for the purpose of conducting a meeting.
Corruption of blood	"Blood" here means members of a guilty person's family. Corruption of blood means making those family members share in the guilt.
Crime	An offense against society in violation of public law and punishable mainly by death, imprisonment, or fine.
To devolve	To pass authority to someone else. The authority to vote for President is passed to the House of Representatives.
Due process of law	The precautions which the government must take to protect the lives, liberty, and property of individuals when the government is dealing with them.
Duty	A tax on the value of goods shipped, most often, into a country.
Elector	One who has authority to elect someone to an official position – either a citizen in public elections or one who is authorized in the electoral system to cast a vote for President.
Emolument	A salary or fee.
Enumeration	A list of rights or powers.

Equity	Fairness. Settling a dispute which cannot be covered by written laws. Each party states its side, and the court makes a judgment based on what is most reasonable and just.
Ex post facto law	A law that makes something illegal and also provides punishment for those who did it before it was made illegal.
Excise	A tax upon certain products, such as leather goods or jewelry.
Executive	In government, the authority which carries out, or executes, the laws.
Felony	A serious crime that is punished by a longer term of imprisonment than a misdemeanor.
Full faith and credit	The recognition by each state of every other state's official proceedings. For example, one state recognizes the driver's license of an individual from another state as evidence that the person is a qualified driver.
Grand jury	A special jury that decides whether there is enough criminal evidence against a person to formally charge him or her in court.
Grievance	A complaint about something unjust that was done.
Habeas corpus, writ of	A court order requiring authorities to bring into writ of court a person being held by them. The court will set a deadline after which the prisoner must either be charged with an offense and scheduled for court appearance, or be set free.

Imminent	Something that threatens to happen very soon.
Immunities	Freedom from, or protection against, unjust government action. The First Amendment freedoms are immunities.
Impeachment	A formal accusation charging a government official with a crime or other serious wrongdoing.
Impost	A tax, especially one paid on goods entering the country.
Indictment	A formal accusation of a serious crime which is voted by a grand jury.
Infamous	Vicious, immoral, evil. A felony is an infamous crime.
Insurrection	Armed uprising against authority, but not as organized and widespread as rebellion.
Involuntary servitude	Forced labor, usually of prison inmates.
Jeopardy	Danger or risk.
Judicial	The function of judging cases that arise under the laws.
Jurisdiction	Authority. The kinds of subjects and geographic area over which an official body has authority to make decisions and take action.
Legislative	The function of making laws.
Maritime	See "Admiralty."
Marque and reprisal	Authorization to private shipowners to attack enemy vessels.

Militia	A body of private citizens organized, trained, and prepared to carry out military activities, but only when called into service by government authorities in emergencies.
Misdemeanor	A crime less serious than a felony that carries a shorter jail sentence, usually less than a year.
Naturalization	The legal process by which an immigrant gets the same rights as a natural born citizen has.
Nobility	A class of people with titles of rank, such as duke or baron, who formerly had special rights that the majority of people did not have.
To ordain	To give authority.
Overt	Open to view.
To petition	To make a formal request.
To prejudice	To unfairly influence the way a person thinks or feels about something.
Presentment	A charge or accusation.
Probable cause	Sufficient reason for investigators to believe that something or someone is in the place to be searched.
Pursuance	"In pursuance thereof" means "in following the rules of" the Constitution.
Pro tempore	A Latin phrase meaning "for the time being."
Quorum	The smallest number of members who must be present for a group to make official decisions.

Ratification	Approval.
Rebellion	Open, organized, widespread efforts to overthrow the government. A more serious threat than an insurrection.
To redress	To correct something that is unjust.
Reprieve	A delay or postponement.
Requisite	Required.
Revenue	Funds collected by government so that it may carry out its functions.
Securities	Stocks, which show a share of ownership in a business, or bonds, which show the amount of debt owed by a business or government to the holder or owner of the bond.
Service	"Held to service" means slavery.
Succeed	Taking over a position of authority after it has been vacated.
Suffrage	The right to vote.
Taxes	Required payments to government.
Tender	The way of making payment along with the material itself (gold, silver, bills, etc.).
Tonnage	A tax on boats based upon the number of tons of cargo they carry.
Treaty	An official agreement between two or more nations.
Tribunal	A court or other body which makes judgments.
Warrant	An authorization issued by a judge.
Writs of election	Orders to hold an election.
Yeas and nays	Yes and no votes.

A könyvben szereplő illusztrációk forrása:
United States Information Agency, 1987

ISBN 963 18 9216 6

© Hamza Gábor, 1998

2., bővített kiadás

Kiadja a Nemzeti Tankönyvkiadó Rt.
1998

Felelős kiadó: dr. Ábrahám István vezérigazgató

Felelős főszerkesztő: Palojtay Mária

Felelős szerkesztő: J. Király István

Tördelés: Szalai Éva

Terjedelem: 15,75 (A/5) ív

Raktári szám: 60112/1

Nyomás: Könyvfólia Bt.

Felelős vezető: Tóth Béla

Munkaszám: 98.067

Az Egyesült Államok 1787-ben elfogadott alkotmánya több mint kétszáz éve van változatlan formában hatályban, ha eltekintünk néhány olyan döntő jelentőségűnek nem tekinthető módosítástól, mint például a szenátorok közvetlen választásának rendszere. Másfelől elmondható az is, hogy kevés olyan alkotmányt ismerünk, amely olyan mértékben fonódna össze a nemzet életével, mint az amerikai. Ez aligha véletlen. A múlt század kiemelkedő brit államférfia, William Ewart Gladstone joggal nevezte 1878-ban az amerikai alkotmányt – a brit íratlan alkotmánnyal összevetve – „ama legcsodálatosabb műnek, amelyet az emberi elme és szándék valaha is alkotott”. Gladstone gyakran idézett értékelése ugyanakkor azt a téves képzetet kelti, mintha az Egyesült Államok alkotmánya Pallasz Athéné módjára teljes vértzetben pattant volna elő az amerikai nép fejéből. Az alkotmány, mint ezt látni fogjuk, hasonlóan a brit íratlan alkotmányhoz, lassú, átgondolt és sokszor fájdalmas fejlődés eredménye volt, amire James Madison utalt hosszú évekkel azt követően, hogy elfogadták az alkotmányt.

(Részlet Hamza Gábor előszavából)

MAGYAR FELSŐOKTATÁS
KÖNYVEK

ISBN 963-18-9216-6

9 789631 892161

Ára: 359 Ft + ÁFA

RALPH HELL • AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ALKOTMÁNYA